

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ περίεργα τοῦ ζωϊκοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Οἱ ποντικοὶ ποὺ τραγουδοῦν καὶ τὰ ἄλογα
ποὺ κοιμοῦνται ὀρθία

Πόσα παράξενα πράγματα δὲν ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ ζωϊκὸ βασίλειο! Πόσες ἀπορίες δὲν μᾶς προκαλοῦν τὰ διάφορα ζῶα καὶ πόσες ἀντιλήψεις μᾶς γι' αὐτὰ δὲν εἶναι σφαλερές!

Νὰ μερικά λοιπὸν ζητήματα ποὺ θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ ἰσως νὰ τὰ μάθετε:

1) Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ζῶο ἀπὸ ὅσα ἔζησαν ὡς σήμερα;

Τὸ ζῶο αὐτὸ ζῆ στὴν ἐποχὴ μᾶς. Εἶναι ἡ γαλάζια φάλαινα. Οἱ δεινόσαυροι, ποὺ ἔχουν ἐξαφανιστῇ σήμερα, ἦταν ἐπίσης πελώριοι. Εἶχαν μήκος 30 περίπου μέτρων καὶ ζύγισαν 40—50 τόνους. Ἄλλοι ἦταν μικροὶ μπροστὰ στὶς γαλάζιες φάλαινες, ποὺ τὸ μήκος τους ξεπερνᾷ κατόπε τὰ 50 μέτρα καὶ τὸ βάρος τους φτάνει τοὺς 200 τόνους.

2) Γιατί τὰ μάτια τῶν ζῶων γυαλίζουν τὴ νύχτα; Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τὰ μάτια τῶν ζῶων δὲν λαμπρύνουν οὔτε ἐκπέμπουν κανενὸς εἶδους ἀκτίνες. Ἄλλ' ἂν ἀνάψωμε τὴ νύχτα μὴ ἡλεκτρικὴ λάμπα τῆς τσέπης μέσα σ' ἓνα δάσος, βλέπομε ὀλόγυρα ἓνα σωρὸ μικρὲς λάμψεις. Μιὰ ἀνταύγεια, ὅπως ἐκεῖνη ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ τοπίο. μᾶς δείχνει ὅτι μιὰ ἀράχνη βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ κλαδιά ἑνὸς θάμνου, καὶ μὴ ἀλλὰ πρᾶσιν μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν παρουσίᾳ μιᾶς ἀλεπούς.

Ἄλλα πῶς συμβαίνει αὐτό; Τὰ μάτια τῶν ζῶων λαμπρύνουν τὴ νύχτα γιὰ τὸν ἴδιο ἀκρίβως λόγὸ ποὺ λαμπρύνουν καὶ οἱ ἀνταναστῆρες τὸν φαεινὸν σημάτων ποὺ βρίσκονται στοὺς δρόμους. Πίσω ἀπὸ τὸν ἀμφιβλυστροειδῆ χιτῶνα τους βρίσκεται ἓνα εἶδος μεσοκυττάρου ἀπὸ καθρέφτες. Ἔτσι, τὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ βγαίνει ἀπὸ τὴ σελήνη ἢ ἀπὸ τὰ ἄστρα ἀντανάκλαται πάνω σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς καθρέφτες, ποὺ τὸ ἐξαποστέλλουν ἰσχυρότερο πρὸς ὅλες τὰς διευθύνσεις.

3) Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἓνας ἐλέφας δὲν ξεχνᾷ ποτέ;

Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἀκρίβες. Τὸ ὀρθὸ εἶναι ὅτι οἱ ἐλέφαντες διατηροῦν μὴ ἀνάμνησι πολλὴ περισσότερο καιρὸ ἀπὸ ὅποιοδήποτε ἄλλο ζῶο. Συμμετοχὴ ἰδίως τοὺς πόνους καὶ τὴν κακοποίησιν ποὺ ὑπέστησαν, καθὼς καὶ τὸν ἀνδρῶπο ποὺ τοὺς κακομεταχειρίσθηκε. Μποροῦν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ἐπειτὰ ἀπὸ χρόνια καὶ γίνονται ἀμέσως μανιώδεις.

4) Τὸ ἐρυθρὸ χρῶμα ἐξερεθίζει τοὺς ταύρους; Ὀχι. Οἱ ταῦροι δὲν διακρίνουν τὰ χρώματα.

5) Πῶς οἱ σκαντζόχοιροι, ὅταν γεννιῶνται, δὲν πληγώνουν τὴ μητέρα τους;

Ὅλα σχεδὸν τὰ θηλαστικὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας τους σκεπασμένα μὲ μιὰ γλοιώδη μεμβράνη. Ἔτσι, οἱ μικροὶ σκαντζόχοιροι δὲν πληγώνουν τὴν μητέρα τους.

6) Οἱ ποντικοὶ τραγουδοῦν;

Ναί. Σ' ὀρισμένους στίγμεις, βγαίνουν μικρὲς τρίλιες ὅπως τὰ καναρίνια. Ἡ φωνὴ τους εἶναι ὀξεῖα, ἀλλ' ὅχι πολλὴ δυνατὴ.

7) Οἱ νυχτερίδες βλέπουν μόνο τὴ νύχτα; Καθόλου. Μποροῦν νὰ πετάξουν καὶ μὲ τὸν ἥλιο, χωρίς τὴν παραμικρὴ δυσκολία.

8) Γιατί συναντοῦμε σπάνια στὴν ἐξοχὴ πτώματα ζῶων;

Τὰ περισσότερα πτώματα καταβροχθίζονται ἀμέσως ἀπὸ ἄλλα ζῶα: τσακάλια, ὀρπακτικὰ ὄρνεα κτλ. Ἀλλὰ στὴν ἐξοχάνισι τῶν πτωμάτων τῶν ζῶων, παίζουν σημαντικὸ ρόλὸ καὶ ὠρισμένα μικρὰ ἔντομα, ποὺ καλοῦνται νεκροφάγοι. Μποροῦν μέσα σὲ μιὰ νύχτα νὰ μὴ ἀφήσουν ἴχνος ἀπὸ ἓνα κουνέλι ἢ ἓνα λαγὸ!

9) Οἱ κροκόδειλοι χύνουν δάκρυα;

Ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ κροκόδειλος ὑποκρίνεται ὅτι κλαίει γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὸ θύμα του, δὲν εἶναι σωστὴ. Νὰ τί συμβαίνει: Ὁ κροκόδειλος χύνει δάκρυα, καθὼς φορὰ ποὺ ἀνοίγει τὸ στήθος του γιὰ νὰ κατασποράξῃ μιὰ λεῖα μεγάλου μεγέθους. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ στὸν ἀνδρῶπο ποὺ διακρίνει, ἐλαφρὰ, ὅταν χασμουριέται.

10) Τὰ ἄλογα κοιμοῦνται ὀρθία;

Ναί. Τὸ ἴδιο κάνουν, ἄλλωστε, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μεγάλα ζῶα καθὼς καὶ ὁ ἐλέφας. Ὅταν τὸ ἄλογο κοιμάται, οἱ ἀρθρώσεις τῶν κινήσεων τοῦ σφίγγουν καὶ δὲν λυγίζουν πιά. Ἡ ὀρθία στάσις τοῦ ἐξασφαλίζει ὑπνὸ ἡρεμὸ καὶ βαθύ. Ὅταν, ταυ- ναντῖον, συμβῇ νὰ πέσῃ στὴ ράχη, κοιμάται ἀνά- λαφρα καὶ τινάζεται καθὲ τόσο. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὸ μεγάλο βάρος τοῦ κάνει ὀδυνηρὴ τὴν ἐ- παφὴ τοῦ σώματός του μὲ τὸ ἔδαφος καὶ τοῦ δι- μοιουργεῖ «κράμπες» στὰ πόδια. Ἡ ἀναπνοὴ του, ἐξ ἄλλου, γίνεται πολὺ δύσκολη.

«ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ»

Πρωτότυπο διήγημα

—Σὰς ἐνδιαφέρει; ρώτησε ὁ Γιόχαν μπαίνοντας στὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου.

Εἶχε δὴ ἀπ' τὸ διάδρομο τὴν ξανθὴ συνεπιβάτιδα ν' ἀπλώνει τὸ χέρι της στὸ βιβλίο ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐπιδεικτικὰ πάνω στὴ θέσι του.

—Συνγνώμη, εἶπε ἡ κυρία κάπως ντροπαλά. Ἀκουσα νὰ μιλῶν πολὺ γι' αὐτὸ τὸ βιβλίο... Εἶχα τὴν πε- ριέργεια νὰ διαβάσω λίγες σελίδες. Μὰ ἴσως νὰ θέλετε νὰ συνεχίσετε τὸ διάβασμά του...

—Ὦ! δὲν βιάμαι, κυρία. Εἶν' ἓνα βιβλίο ποὺ τὸ ἔχω ἀποστηθίσει σχεδόν, εἶπε ὁ Γιόχαν, χαμογελών- τας αἰνιγματικὰ.

—«Ερωτικὸν διάλογον» εἶν' ἓνας τίτλος ποὺ τραβᾷ πολὺ τὸν ἀνα- γνώστη! Εἶπε ἡ χαριτωμένη ξανθὴ κυρία.

—Πραγματικὰ, ὁ συγγραφεὺς πρὶν νὰ διαλέξῃ αὐτὸν τίτλον, ἀ- νάμεσα σὲ τὸσους ἄλλους ποὺ τοῦρ- χονταν στὸ μυαλό, ὑπόφερε πολὺ ἀπὸ μιὰ κρίσι...

—Καρδίκη;

—Ὦ! ὄχι, κυρία. Ψυχική. Ὁ Λουκιανὸς Λεκουέρ εἶναι ἓνας τύ- πος ὑπερευαίσθητος...

—Τὸν γνωρίζετε;

—Ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρί- ζῃ καλὰ τὸν ἐαυτὸ του, εἶπε ὁ Γιό- χαν, χαμηλώνοντας τὸ βλέμμα.

—Μὰ τότε, ἐσεῖς εἰστε ὁ Λουκι- ανὸς Λεκουέρ, ὁ συγγραφεὺς...

—Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν εἶμαι τί- ποτ' ἄλλο παρὰ ἓνας ἄνθρωπος ποὺ μαγεύτηκε ἀπ' τὴν ὁμορφίᾳ σας, ἀπ' τὰ χουσαφένια σας μαλλιά, ἀπ' τὸν οὐρανὸ ποὺ ἀντικρύζω στὰ γα- λανά σας μάτια. Ὅλα τ' ἄλλα δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν...

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε Λεκουέρ, μὴν ταράξετε τὴν ψυχὴ μιᾶς ἀσῆ- μνης γυναίκας μὲ τὰ ρωμαντικά, τὰ ποιητικὰ σας λόγια, εἶπε ἡ κυ- ρία, στενάζοντας καὶ παρατώντας τοὺς «Ερωτικὸν διαλόγους»...

—Δὲν θέλετε νὰ διαβάσετε τὸ βι- βλίο μου; ρώτησε ὁ Γιόχαν.

—Τὸ φοβάμαι πολὺ τὸ βιβλίο σας... Μιὰ φίλη μου διαβάζοντάς το ἔλαψε μιὰ ὀλόκληρη νύχτα καὶ δὲν θάβηκα νὰ δοκιμῶσά παρόμοιες συγ- κινήσεις...

—Αἱ ἐσεῖς ὄχι, εἶπε μ' ἔμφασι ὁ Γιόχαν. Ἔσεῖς πρέπει νὰ χαμογε- λάτε... Τὸ χαμόγελό σας γεμίζει χαρὰ καὶ τὴν πιὸ μελαγχολικὴ ψυχὴ.

—Ἀκόμα καὶ τὴ δική σας τὴν ψυχὴ, κύριε Λουκιανὲ Λεκουέρ; ρώ- τησε ἡ ὁμορφὴ ξανθὴ κυρία, χαμο- γελώντας γοητευτικὰ.

—Φυσικὰ, ἀκόμα καὶ τὴ δική μου! παραδέχτηκε ὁ Γιόχαν ἐνθου- σιασμένως ἀπ' τὴν ἐλπίδα μιᾶς τα- ξιδιωτικῆς περιπέτειας.

Πίστευε πιά κι' ὁ ἴδιος πῶς ἦ- ταν ποιητής, πῶς λεγόταν Λουκιαν- νὸς Λεκουέρ, πῶς εἶχε γράψῃ αὐ- τὸ βιβλίο, ποὺ μόλις τὸ εἶχε ξε- φυλλίσει. Ἦταν ἓνα τέχνασμα πα- λιοῦ: νὰ παρουσιαστῇ ὡς ὁ συγγρα- φεὺς τοῦ βιβλίου, γιὰ αὐτὸ τὸ κόλπο πλάνει στὶς γυναῖκες.

—Σὰς ἀρέσει λοιπὸν τόσο πο- λὺ τὸ χαμόγελό μου; ρώτησε πονη- ρὰ ἡ κυρία.

—Ὅπως ἀρέσει ἡ αὐγὴ στὰ που- λιά, εἶπε ὁ Γιόχαν κι' ἔκανε νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὸ χέρι.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, τὸ τραῖνο πλη- σιάζοντας σ' ἓνα σταθμὸ, ἔκοψε τὴν ταχύτητά του.

—Κρίμα, εἶπε ἡ κυρία, πρέπει νὰ χωρίσουμε. Ἐδῶ πρέπει νὰ κα- τέβω, μὲν σ' αὐτὴ τὴν πόλιν...

—Μὰ μπορῶ νὰ κατέβω κι' ἐγὼ ἐδῶ, πρότεινε δειλὰ ὁ Γιόχαν.

—Σὲ παρακαλῶ, Λουκιανέ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη στὸν ἐνικό ἀριβυό, ὁ ἄν- τρας μου εἶπε πολὺ ζηλιάρος... Καὶ ὕστερα...

Τὸ τραῖνο σταμάτησε. Ἡ ξανθὴ κυρία πήρε μιὰ μικρὴ βαλίτσα κι' ἐτοιμάστηκε νὰ κατέβῃ.

—Πές μου τουλάχιστον ποὺ μπο- ρῶ νὰ σοῦ γράψω; ἰκέτησε ὁ Γιόχαν.

—Θὰ σοῦ γράψω ἐγὼ, στέλνον- τας τὸ γράμμα στὴ διεύθυνσι τοῦ ἐκδότη σου, ψιθύρισε ἡ κυρία καὶ κατέβηκε.

Στὴν εἰσοδὸν τοῦ διαμερίσματος συναντήθηκε μὲ τοὺς ταξιδιώτες ποὺ εἶχαν ἀνέβει καὶ ποὺ τὴν χαϊρέτησαν εὐχενικά.

Ὁ Γιόχαν εἶχε ἀπομείνει, κυττά- ζοντας τὴ λεπτὴ σιλουέτα της ποὺ ἀπομακρυνόταν.

—Ἔσεῖς ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ ὁ- μορφὴ ξανθὴ; ρώτησε ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δύο νέους ταξιδιώτες τὸν ἄλλο.

—Καὶ βέβαια ξέρω. Εἶναι ἡ γυ- ναίκα τοῦ μαέστρου τῆς Ὀπερας, Γράφει μυθιστορήματα, ποιήματα, πῆρε κι' ἓνα βραβεῖο ἀπ' τὴν Ἀκα- δημικὴν ψευδώνυμο: Λουκιανὸς Λε- κουέρ. Τὸ τελευταῖο τῆς βιβλίο, οἱ «Ερωτικὸν διαλόγοι» ἔχει πολλὴ ἐ- πιτυχία...

Ὁ Γιόχαν ἀκούοντας τὸ διάλο- γο αὐτὸ ποὺ δὲν τὸν διόλου ἐρω- τικὸς. Βῆκε στὸ διάδρομο τοῦ τραί- νου, ποὺ εἶχε ἐκκινήσει. Πῆρε τὸ βι- βλίο τῆς ὁμορφῆς συγγραφέως καὶ τοῦ καὶ τὴν ντροπὴ του, ἡ λύσα- τα τὰ πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρό κι' ὁ ἀνεμος τὰ πήρε πρὸς ὅλες τὰς δι- ευθύνσεις, σὰ νάτανε τὰ κομμάτια τῆς ραγισμένης καρδιάς του.

ΛΑΝΤΙΣΛΑΟ ΜΠΟΚΑ-Υ.

Ἐνας κίνδυνος ἀπ' τὸν Πόλο

Ἐνῶ οἱ Ἕνωμι. Πολιτεῖες δοκιμά- ζουν τὸ «ατομικὸ πυροβολικὸ» καὶ μεταδίδουν μὲ τὴν τηλεόρασι τὰ πει- ράματα τοῦ νέου αὐτοῦ ὅπλου, οἱ οὐδεὶς πολὺ στίς ἐρευνες γιὰ τὴν σι- τοῦ κατηντὸ Ποντεκορβο. Τε- λευταῖος λοιπὸν, μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα τοῦ Νηπρούτ προειδο- ποῖ γιὰ ἓνα καινούργιο κίνδυνο ποὺ εἶναι σχετικὸς μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐ- ρευνή.

Μιὰ νορβηγικὴ, σουηδικὴ καὶ βρε- τανικὴ ἀποστολὴ στὸν Ἀνταρκτι- κὸ ὑπελόγησε τὸν ὅγκο τοῦ νεροῦ γοῦς στὸν Νότιο Πόλο. Ἄν λοιπὸν διαλυθῶναι οἱ πάγοι αὐτοῖ, ἡ θα- λασσα θ' ἀνέβαινε κατὰ 30 μέτρα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον καὶ θὰ σκε- πάζε τεράστιες κατοικημένες ἐκτά- σεις.

Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν αὐτὸ δὲν φαί- νεται σήμερα ἀδύνατον γιὰ τοὺς Ρώσους ἐπιστήμονες. Κλείνοντας μὲ βαλτικὰς καὶ τὰ Δαρδανέλια, οἱ Ρώ- σοι θὰ μπορούσαν νὰ προστατεύ- σουν ἀπ' τὴν πλημμύρα τὴς δικῆς τους ἀκτῆς — ἐκτός ἀπὸ τοῦ Ἀρ- κτικού καὶ τοῦ Εἰρηνικού, ποὺ δὲν ἔχουν πολλὴ σημασία. Συγχρόνως, θὰ ἐξαφανίζαν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς τὴ Νέα Ὑόρκη, τὴ Βοστώνη, τὴ Φιλαδέλφεια, τὴ Βαλτιμόρη, τὴν Οὐάσιγκτον, τὸ Λος Ἀντζελες καὶ πολλές ἄλλες παροικημένες πόλεις.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀρθροῦ πα- ραδέχεται ὅτι ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν φαίνεται ἀποσχεχῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει ν' ἀποκλείεται.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἰδιοκτήτρια—Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ: 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

ΘΕΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑΡΙΟ

Ἱστορία ἀληθινὴ, ὅπως, ἄλλω- ρτε, ὅλες οἱ ἱστορίες ποὺ ἀφηγοῦ- μαστε ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν γωνία. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἱστορία. Καὶ μάλιστα ἡ ἱστορία ποὺ ἐτυλίγεται κάτω ἀ- πὸ τοὺς δικούς μας τοὺς οὐρανούς. Οὐτε οἱ ξένες ἱστορίες μᾶς εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσες.

Ὅσο κι' ἂν ὁ αἰώνας μας εἶναι αἰώνας ἐκμνηστίσεως τῶν ἀποστά- σεων καὶ ἀφομοιώσεως τῶν λαῶν τῆς γῆς, καθὲς ὅμως χώρα ἐξακα- λουθεῖ καὶ θὰ ἐξακαλουθεῖ νὰ διατη- ρῇ τὸν παλιὸ τὸ δικό της.

Ἐδῶ, βλέπεις, διαφορῆς κόνε εἶ- ναι ὁ παλιὸς ἀπὸ τὴν μιὰ γειτονία στὴν ἄλλη.

Τοῦ τόπου μας λοιπὸν τίς ἱ- στορίες ἀναζητοῦμε, ἀπὸ πρῶτο μάλιστα χέρι, ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ ἐγνώστου ἐπιστολογράφου, ἀπὸ τὴν ἀφήγησι, ἀπὸ τὸ δελτίο τῆς ἀστυνόμεας, ἀπὸ κάθε πηγὴ.

Ἔτσι, καὶ ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ, τὴν Ἑλλάδα ἔχει ποτρίδα. Μόνο ποὺ τῆς λείπει τό- σο πολὺ τὸ ἐλληνικὸ χρῶμα, ὥστε νὰ φαίνεται ἀπίθανη. Ἱστορίες ὅ- πως αὐτὴ συνθήσαμε νὰ τίς βλέ- πουμε στὰ ἀποικία καὶ περίεργα— ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό καὶ μάλιστα ἀπὸ χώρες μὲ συ- νθήσεις καὶ ἐκδηλώσεις ἐντελὲς ἀ- συντόνιστες μὲ τοὺς Μεσογειακοὺς μας ἀνέμους.

Τέσσερα τὰ πρόσωπα. Δύο ζευ- γη. Νόμιμα ἀντράγωνα τῆς μεσαι- κῆς τάξεως, νέοι ἄνθρωποι, κοινω- νικοί, μὲ τὴν κάποια θέσι τους, μὲ τὴν κάποια μόρφωσί τους. Τὸ ἓνα ζεῦγος εἶχε παντρευτῇ πρὶν ἀπὸ ἐφημερίδα τοῦ Νηπρούτ προειδο- ποῖ γιὰ ἓνα καινούργιο κίνδυνο ποὺ εἶναι σχετικὸς μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐ- ρευνή.

Ἡ μεταξὺ τους φιλία μεταδόθη- κε καὶ στὶς γυναῖκες τους. Στενὲς φίλες κι' αὐτές. Μαζὶ ἐβγαίνουν, μαζὶ ἔμπαιναν, μαζὶ στὶς ἐκδρο- μέες, μαζὶ στὰ θεάματα. Δὲν περ- νοῦσε μέρα χωρίς νὰ συναντηθοῦν.

Μὲ τὴν παρόδο ὅμως τοῦ χρό- νου ἄρχισε νὰ παρατηρητῇ κάποια μεταβολὴ ἐνδιαφερόντων... Ὅα σὰς ἐξηγήσω τί ἐννοῶ μὲ τίς λέξεις «με- τέθεσις ἐνδιαφερόντων», ἂν καὶ ὁ ἀνογνῶστης εἶναι ἀρκετὰ εὐφυὴς γιὰ νὰ μὴ χρειάζονται πολλὲς ἐ- ξηγήσεις. Μιὰ ἀμοιβαία ἐρωτικὴ κλίσι τοῦ ἐνὸς φίλου πρὸς τὴν γυ- ναίκα τοῦ ἄλλου.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ὑποπτεύονταν δι- τι ἀμοιβαία ἦταν ἡ παρέκλισις τῶν καί, μολοντὶ ἐντελὲς ἐσω- τερικὲς καὶ ἀνεκδήλωτες ἔμεναν ὁ- κῆμα οἱ διαθέσεις τους, μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι τοὺς κυριεύει τὴ σκέ- ψι τὸ πονηρὸ, τοὺς ἔκανε νὰ αἰ- σθάνονται τύψεις.

Μιὰ περίεργη ἀτμόσφαιρα εἶχε ἀρχίσει νὰ δημιουργητῇ. Προσ- αβοῦσαν ν' ἀραιώσουν τίς συναν- τήσεις. Ἐνοίωσαν στενοχωρημένοι ὅταν βρίσκονταν μαζὶ. Ἀπέφυγαν νὰ κυτταθοῦν στὰ μάτια. Χωρὶς τὴν παλὰ οικειότητα καὶ ἀφελεία, ἔτσι, λοιπὸν, θὰ διαλύταν μιὰ

πολυχρόνια φιλία; Πρὸς τὴν διάλυ- σιν πράγματι, ἐβάδιζαν. Αὐτὴ ἦταν ἡ τακτικὴ τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο. Σκέφθηκε ὅτι ὁ χωρισμὸς θὰ ἦταν τὸ καλύτερο. Γιατί, τὸ αἶσθημα ποδὲς τῆς γυναίκα τοῦ φίλου του, ὁ- λοένα φούντωνε καὶ δὲν ἤξερε ἂν δε θὰ ἐρχόταν κάποτε ἡ στιγμή ποὺ, χάνοντας τὴν αὐτοκυριαρχία, θάβηκε σ' αὐτὸ ποὺ μὲ κάθε θυ- σία ἤθελε ν' ἀποφύγῃ: τὴν ἐξω- τερίκευσιν τῆς ἀγάπης του. Ὅα ἦ- ταν ἡ ντροπὴ, ἡ ἀτιμία ἡ κατα- στροφή. Ὅα ἦταν καὶ ὁ χωρισμὸς. Τουλάχιστον ὅμως ὁ χωρισμὸς θὰ προλάβαινε τὴ ντροπή.

Ὁ ἄλλος ὅμως φίλος σκέφθηκε διαφορῆτα. Προτίμησε νὰ μιλή- σῃ. Ὅχι, στὴ σύζυγόν τοῦ φίλου του. Τίμιος ἄντρας κι' αὐτός, ἦταν ἀνίκανος γιὰ τέτοια κακοήθεια.

Ἀποφάσισε ὅμως νὰ τὰ πῇ στὸν ἴδιο τὸ φίλο του. Νὰ μὴ τοῦ κρύ- ψῃ τίποτα. Νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κα- τάστασι. Κι' ὅτι βρῆξ ἂς κατε- βάσῃ! Ἐνα βράδυ λοιπὸν τὸν πῆ- ρε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ χωρίσουν οἱ δρόμοι μας. Ἀγαπᾷ τὴ γυναίκα σου!...

Περίμενε τὴν ἐκφῆσι. Τὴν ὁγὴ, τὴν περιφρόνησι, τὸν ἐμπτισμό— τὰ πάντα, ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶδε: Τὸ φίλο του νὰ σηκώνεται ἐξῆλλος ἀπὸ χαρὰ καὶ νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκαλιά του.

—Τί εὐτυχία!

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ πρῶτος τά- γασε. Νόμισε ὅτι εἶχε παραφρο- νήσει ὁ ἄλλος.

—Εὐτυχία τὸ λές;

—Ναί, γιὰτί κι' ἐγὼ λατρεύω τὴ δική σου γυναίκα...

Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ἡ περίεργη ἱστορία ἀκολουθεῖ ἀκόμα πῶς πε- ρίεργη πορεῖα. Οἱ δύο φίλοι, εὐ- τυχεῖς ἀπὸ τὴ διαπίστωσι, κατα- στρώνουν τὸ σχέδιον νόμιμης ἀν- τλλαγῆς τῶν συντροφῶν τους.

Τὸ πρόβλημα ἦταν πῶς θὰ γι- νόταν ὁ χωρισμὸς μιᾶς τόσο λε- πτῆς ὑποθέσεως. Συνεννοήθηκαν, συμφώνησαν στὰ κρυφὰ καὶ ἀρχί- σαν νὰ βαδίζουν πάνω σ' ἓνα προ- καθορισμένον σχέδιον. Ἀπὸ τίς πω- τέες κρούσεις ποὺ ἔκαναν — ἓνα ἀθῶο φλερτ — βεβαιώθηκαν ὅτι δὲν ἔμεναν χωρὶς ἀνταποκρισὶ τὰ δὲν αἰσθάνοντο τους. Τόσο τὸ καλὺτε- ρο γιὰ τὴν παραγωγή τῆς ὑποθέ- σεως. Νὰ μὴ σὰς κουράξῃ ὅμως μὲ ζητήματα, ποὺ ἀπὸ δὴ καὶ πέρα δὲν εἶναι παρὰ ζητήματα τεχνικῆς.

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ λίγων καιρῶ, οἱ δύο κυρίες —καὶ σὲ σχεδὸν ὅλα— ἀλλάζουν τὰ ὀ- νόματά τους. Διαζύγια μὲ κοινὴ συγκατάθεσι, καὶ ὕστερα δύο γά- μοι ποὺ γίνονται τὴν ἴδια μέρα στὸν ἴδιο ναό.

Ἱστορία ἀπίθανη ὅσα καὶ ἀλη- θινὴ. Ἐπίδρασι ἄραγε τοῦ σινεμά; Μήπως νέο κλίμα, ποὺ ἄρχισε νὰ δημιουργητῇ καὶ στὸ δικὸ μας τό- πο; Μεταφορά στὸ Αἰγαίον τοῦ μα- κρινοῦ Βορᾶ, ὅπου ἐκδηλώσεις τε- τοιας μορφῆς δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπαράδεκτες ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώ- μη; Γιὰ τὴν Ἑλλάδα πάντως ἡ ἐκ- δήλωσις εἶναι πρωτοφανής. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν καταγραφοῦ στὸ ἐβδομα- δαῖο αὐτὸ δελτίο μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Όταν κλείνω τα μάτια, ξαναθυμάμαι το γλυκό, το ζεστό σπίτι των παιδικών μου χρόνων. Περνούσαμε οι γονείς μου κι' εγώ, μια ζωή ήσυχη κι' απλή. Ημώνα «μοναχοκόρη» και οι γονείς μου με λάτρευαν.

Όταν έρχόταν η άνοιξη, τ' απογεύματα τα περνούσα στο υπαίθρο με δυο αγόρια της ηλικίας μου: τον Μπερνάρ, το γιο του γραμματέα του άρχοντα, και τον Ντανιέλ, τον άνωψιο του εφημέριου. Ξαναβλέπω τώρα, ύστερ' από τόσα χρόνια, τους δυο παιδιά: τους δυο φίλους του Μπερνάρ, μελαγχρόνιο, γεροδεμένο, λίγο τρανό, με μια ψυχή γενναίοσρονη· τον Ντανιέλ, ξανθό και λεπτό, χαριτωμένο, εύγενικό, έτοιμο να ένθουσιαστή για κάθε ώραίο.

Μ' αγαπούσαν και οι δυο, αλλά μ' αφέλειαν, δίχως άντ' ζήλιας, έτσι, σαν μια μικρή αδελφή. Παίχαμε μαζί, τρέχαμε στους κάμπους.

Κάποια μέρα, αφού παρακολουθήσαμε το γάμο μιας θείας του Μπερνάρ, μάς πήρε στο μυαλό και των τριών να παίξουμε ένα καινούργιο παιχνίδι: το παιχνίδι των παντρεμένων. Φυσικά, εγώ θα ήμουν η νύφη. Μά πώς απ' τους δυο θα ήταν ο γαμπρός; Ο Ντανιέλ ή ο Μπερνάρ; Τότε ο Ντανιέλ είπε:

— Θα δώσουμε ο καθένας μας ένα δώρο στη Μίνα. Κι αυτή θα διαλέξει εκείνον που θα της κάνει το πιο ωραίο!...

Η πρόταση αυτή άρεσε και στους τρεις μας. Ο Μπερνάρ, απλός και καλός, γύρευε να με κατακτήσει, δείχνοντάς μου στο χέρι του δυο μπισκότα και τρεις μαντολές. Ο Ντανιέλ μου πρόσ-

φερε μια γιορλάντα, φτιαγμένη από ανθάκια του άγρου, που είχαν στη μέση ένα ωραίο κόκκινο τριαντάφυλλο.

Και το δώρο αυτό, μου φάνηκε τόσο πρωτότυπο, που διάλεξα τον Ντανιέλ.

Πολλά χρόνια αργότερα, όταν πέθαναν οι γονείς μου, βρέθηκα στην ανάγκη να παντρευτώ και πήρα γι' άντρα μου τον Μπερνάρ. Ο Ντανιέλ βρισκόταν μακριά, στο Παρίσι, με μια χαρούμενη παρέα από ζωγράφους.

Παντρεύτηκαμε όταν ο Μπερνάρ πήρε το δίπλωμα του πολιτικού μηχανικού και μπόρεσε να μου προσφέρει ένα ωραίο σπίτι στην πόλι και μια ζωή άνετη.

Μια μέρα, καθώς τέλειωνε ο χειμώνας, συνάντησα τον Ντανιέλ. Στην αρχή, σφίξαμε τα χέρια με συγκίνησι, αμίλητοι. Με κύτταξε με θαυμασμό:

— Έγινες πολύ ωραία γυναίκα, Μίνα! μου είπε σιγανά. Θυμάσαι όταν ήμαστε παιδιά;

— Και βέβαια το θυμάμαι, είπα χαμογελώντας.

— Κι' ο Μπερνάρ που βρίσκεται; Πλούσιος;

— Ο Μπερνάρ είν' άντρας μου, απάντησα.

Ο Ντανιέλ χλώμιασε, με συνήλθε γρήγορα:

— Ω! Είνε τυχερός! — Κι' εσύ, Ντανιέλ, τί κάνεις; ρώτησα γιά ν' αλλάξει θέμα.

— Εγώ είμαι ζωγράφος. Θα λάβω μέρος στο «σαλόν» και θα εκθέσω μερικά έργα.

Η φωνή του έτρεψε. Επειτα πρόσθεσε με κόπο:

— Είχα πιστέψει πως σε είχα δώσει με κεινή τη γιορλάντα. Το θυμάσαι, Μίνα;

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χάν ο Δεύτερος

Έκ των γραφέντων σχετικώς περί του Χάν τουτέστιν ότι εις Κάννας δρ' σφοδρώς μετά κοινών διδών

έγινον, παίδες, έξαλλος ή μάλλον εξανέστην κι' επιστολήν απέστειλον αυτώ αναγραφών:

«Δάδε υπ' όνιν σοβαρώς, ώ φίλτατε Άλλή, ότι εσχάτως προχωρείς εις σκανδαλώδεις πράξεις

όπερ σημαίνει, ως είκος, και προφανώς δηλοι ότι ποιείσαι κατ' έμω παντοίας αντιπράξεις.

Τοιοῦτον οὖν ως πρόκλησιν τό εκλαυδάνω ήδη εν άλλοις λόγοις, τουγαροῦν, κινῶς εν κατακλιδι προνοχώρησες από τινος μέχρις Γρέν Παπα μεθ' ης τεταράκις χόρευσες, ώ Χάν, και τα λοιπα..

Και άγνοείς — ώ εγκλημα και θράσος σὺν τοις άλλ- (λοις! —

εμε τον μέγα Δόν Ζουάν περιωπής μεγάλης, όστις ποσόντα κεντηται και χάριτας ποικίλας να σαγηνεύσῃ ευχερώς τας ημετέρας φίλας.

Όθεν αυτώ έσομαι βαρύνδουσι εν (πρώτοις κι' άνεν οδόδολς άμοιβών και δώρων (ή «αδών»

θα κατακτήσω τας γυνάς ως ευγενής (ιππότης και εις τας Κάννας θα χρισθώ ο δέν- (τερος ο Χάν.

Ω! Ναί! Ο Χάν θα καταστῶ συλλη- (έδην των γυνών και εις την θέαν την ζην ισχνώδεις (και νδράβαναι

θ' αναφωνούσιν κύπτονσαι με ύφρος (ταπεινόν:

— Ω! Χάν μεγάλε και τρανέ — και (μλητική — Ω... Χάν εν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ναί, το θυμόμουν, όλα τα θυμόμουν απ' τον παλιό, τον ωραίο καιρό. Μά, μετά, έφυγε, κι' εγώ έμεινα τόσο μόνη! Έτσι ο Μπερνάρ...

Θάπρεπε να του τ'α πώ δλ' αυτά, μά δεν τόλμησα. Ένοιωθα μόνο μια λύπη στην ψυχή, για πρώτη φορά, και σκεφτόμουν πως είχα παντρευτή τον Μπερνάρ για να-χω — μονάχα — μια άνετη, σίγουρη ζωή. Μικρή είχα κάνει τη σωστή εκλογή...

Τον Ντανιέλ, αλλά μεγάλη... Τά μάτια μου γέμισαν ξαφνικά δάκρυα, μά ο Ντανιέλ κούνησε το κεφάλι του. Κρατούσε ένα μικρό τριαντάφυλλο. Μου τόνωσε σιωπηλά κι' απομακρύνθηκε, δίχως λέξι.

Γύρισα σπίτι ταραγμένη, σφίγγοντας στα δάχτυλά μου το τριαντάφυλλο.

— Τί έχεις, Μίνα; με ρώτησε ο Μπερνάρ, βλέποντάς με χλωμή.

— Πονακέφαλο, φέλλισα.

— Μικρό μου, πήγαινε τότε να πλαγιασής.

Με πήρε στην αγκαλιά του και με πήγε στην κρεβατοκάμαρά μας.

Τά μπλιγγία μου χτυπούσαν. Καθώς άρχισα να γδυ-νμαι για να πλαγιασώ, τό τριαντάφυλλο έξυγε απ' τά χέρια μου, κι' έπεσε χάμου.

Ο Μπερνάρ, δίχως να προσέξῃ, τό πάτησε με τό πόδι του. Ήταν σαν να μου είχε πατήσει την καρδιά.

— Αρχί-σα να κλάω, κι' έσφίξα τά χέρια μου για να μην φωνάζω.

— Μά τί έχεις, Μίνα; Τί σου συνέβη;

— Τίποτα, τίποτα, δεν έχω τίποτα!... απάντησα άναίσχυα στους λυγμούς μου.

Σίγα-σινά, ήρεμη, όταν πλάγιασα κι' ο άντρας μου μ' άφησε μόνη, νομίζοντας, ότι είχα αποκοιμηθῃ. Τότε, σκιδώθηκα και μαζεψα από χάμου τά πέταλα του μικρού τριαντάφυλλου.

Τά χέρια μου επαναλάμβαναν τ' όνομα του Ντανιέλ. Γιατί να μη τον είχα περιμείνει; Και τώρα, γιατί τον άφησα να φύ-γι; Κάποια στιγμή, ανατρί-χισα: μία μακριά και πα-ράξενη σκιά ζωγραφίστηκε πάνω απ' τά τζέμια της βε-ράντας της κάμαράς μου, που ήταν στο ισόγειο.

Επειτα «κούστηκε μία σιγανή φωνή: «Μίνα!».

Ήταν ο Ντανιέλ. Άνα-γνώρισα τη φωνή του, μά έ-τρεμα δολιχίληρ και δεν μπο-ρούσα ν' απαντήσω. Η σκιά εξακολούθησε:

«Μίνα, ήρθα να σε πάρω. Το τραίνο φεύγει σε μισή ώρα. Έλα, θα ζήσουμε εύτυ-χιμένοι. Έγώ σ' αγαπάω πάνα και σὺ, τό ξέρεις, έ-μένα μόνο αγαπάς».

Έκρυσα το πρόσωπό μου, κλαίγοντας. Μου φαινόταν πως ο Ντανιέλ κρατούσε την παλάμη, την παιδική γιορλάν-τα, γιά να με δέση σαν άλ-λοτε, κι' ότι έπρεπε να τον ακολουθήσω. Όσοσο δεν ά-παντούσα στα παρακάλια του και προσευχόμουν: «Θεέ μου! Θεέ μου! Κάνε να φύ-γῃ γρήγορα!».

Δέν ξέρω πως, θυμήθηκα τη μητέρα μου: Βρισκόμουν στο χέλος του βαράθρου, ένα βήμα ακόμα, και θάπεφτα μέσα. Θ' άμάρτανα, θ' άπα-τούσα, θα πίκραινα τον άν-τρα μου.

Η σκιά πίσω απ' την τζαμαρία παρακάλεσε, ίκέτε-ψε ακόμα. Μά δεν απάντησα, ώσπου χάθηκε. Απόμεινα εκεί ακίνητη, έξουθενωμένη απ' τό πόνο. Απόμεινα εκεί νο-ντισμένη κι' ο άντρας μου γέλασε όταν με βρήκε έτσι στο πάτωμα, να κρατώ τό μικρό μαρμαρένο τριαντάφυλ-λο. Δέν έμπε όμως ποτέ πως ή καρδιά μου είχε ρα-γίσει γιά να μη ραγίσῃ ή δική του.

ΜΑΡΙΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνιος

Πικάντικο οεπορτάλ

Από τις μεγαλύτερες έφτερινές προ-τυπίες του θεάτρου «Ακροπόλ», παράλ-ληλα με τά σκηνικά «τρούκ» του Μάριου Άγγελουπούλου. Είνε οι κομμάστες «πασε-ρέλλες» που ένώνουν, την σκηνή με την πλατεία και τον έξωστη ακούη.

Πολύ θεαματικά επίσης είναι τά ξένα χορευτικά που ήλθαν κατ' ευθείαν από την όπερα του Μονάνου, με μία καταπληκτική άκορδάτιδα, την Κάσι Κόοσις. που τυλί-νει τό σώμα της σαν φίδι!

Ιδιότυπος επίσης είναι ο μάγκικος χο-ρός του υπαλλέτου της Σχολής Ζουρούδη, με λούστρους, ελάντες κλπ., στον οποίο συμμετέχει ως σολίστ ή γνωστή χορευτοί-σα Άλέκα Νικολαΐδου.

Έξ' ίσου όμως θεαματικά θα είναι και τά χορευτικά του θεάτρου «Βέμπο», με τά δυο δυναμικότερα ζευγάρια: Λίντα Άλμα-Φλεού και Καστινόν-Ζώκα, που θα τά πλαισιώνῃ ένα καινούργιο ελληνικό υπαλ-λέτο από 20 χορεύτριες και χορευτάς.

Από τις πιο ένδιαφέουσες έμφανίσεις θα είναι ή γνωστή δημιουργία του Φλεού με την Λίντα Άλμα «Τό απόγευμα ενός φάνου» σε νέα χορογραφία και ένα «Μπα-λερό» του Καστινόν με την Ζώκα.

Τά χορευτικά θα πλαισιώσουν, εκτός ά-πό τον γνωστό τραγουδιστή Θάνο, και έ-νας τραγουδιστής από την Αίγυπτο, γιά τη φωνή του όποιου γίνεται πολύς λόγος.

Ο Αιγυπτιακός τραγουδιστής, όνομάε-ται... Φόρος. Ποός άποσπνῃν όμως πασα-ενηήσεων, έδαπτιση από τον θίασο Φέ-ρης.

Σ' ένα άλλο ναθανέικο χορευτικό που πλαισιώνει την επιθεώρηση «Ακροπό-λι» Χόλλυγουντ» στο «Βεντόν» της Κού-λας Νικολαΐδου, ο χορευτής Χριστιάνο, παρουσιάζεται ά... Τσαζάν!

Στό «Άλσος» Πανκοατίου συνεγί-ζεται με έξαιρετική επιτυχία, ή επίκαιρη σάτυρα των Γ. Οικονομίδη-Κ. Πρετεντέ-δη «Ο Ξενοφών και ή Στάρ Έλλάς».

Ο θίασος πρόλας Μανωλίδου «Α-ρών» κατόπιν έπιθυονς παρακλήσεων πολ-λών Κερκυραίων θεατοφίλων θα πάν γιά σείορ παραστάσεων στην μεγαλόνοση. Έν-τά μεταδύ τό έκε θεάτρο έχει προπωληθῃ γιά μία ολόκληρη έβδομάδα.

Στό θεάτρο «Σαμουρτζή» τό άνέβα-σμα του «Παραλυσμένου» του Κ. Φωτιάδη κινδυνεύει να ματαιωθῃ λόγω διαφωνίας των έπιχειρηματιών! Στό μεταδύ διαβά-ζονται καθημερινώς πολλά άλλα καινούρ-για έργα. Ίδιαίτερος γίνεται λόγος γιά τό σκέτος σπασταριστό του Κ. Χο, Χαϊου-πούλου, που ταιριάζουν πολύ στον παρτα-γωνιστή του θιάσου Μίμη Φωτιάδου.

Η γνωστή ντιζέζ Έφση Πόλλυ, που έμφανίζεται τώρα ως κομφορασιέ, θα κά-νῃ πολύ σύντομα την έμφανισή της στον κινηματογράφο. Πράγματι έχει έναν ένδια-φερόντα ρόλο στο νέο ελληνικό φίλμ «Φα-ταούλας». Παίζουν μαζί της ο Φωτιάδου-λος, ή Άννα Ραφτοπούλου και ο Τζερεά-λινς.

Μία άλλη πολύ γνωστή τραγουδι-στρια ή Ίωάννα Άλβα λανσάρει τελευ-ταία με επιτυχία ένα έξαιρετικό Σπανιό-λικο τραγούδι.

Ο νεαρός Βασιλόπουλος Άνδρέας Ζαν-νής, που ξεκίνησε πέρυσι από την Χίο, με μόνο έφόδιο την ωραία φωνή του και κα-τώθωσε ύστερα από μεγάλες προσπά-θειες να φτάσῃ στην Νέα Υόρκη, με έ-ξοδα των συμπατριωτών του έσοπλιστών, τά κατάφερε να επιδλθῃ πολύ γρήγορα, στον Νέο Κόσμο.

Πράγματι ο Ζαννής έδω και λίγες μέ-ρες έμφανίζεται ως σολίστ στο μεγάλο κινηματοθέατρο της Νέας Υόρκης «Ρό-ξυ Θιάτερ» και έκτελει μέσα σε μία Σπα-νιόλικη επιθεώρηση τό γνωστό τραγούδι «Γοανάδα» συνοδευόμενος από μία οοή-στοια με 80 όργανα!

Τό γνωστό περιοδικό «Μοντένο Τραγούδι» καθιέρωσε μία πολύ ένδιαφέου-σα έκπομπή στον Σταθμό Ένοπλων Δυνά-μεων που θα δίδεται κάθε Κυριακήν στις 12.30 τό μεσημέρι, με συμμετοχήν γνω-στών καλλιτεχνών του τραγουδιού και του θεάτρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Γυναίκες και δουδιά

Δ' ακούσατε, φαντάζομαι, σε μέρη ερημικά, μα και στα πολυσύχναστα τα κέντρα, τακτικά, πολλούς ιππότες σύγχρονους άδρους και γλυκομίλητους, «πο υ λ ί μ ο υ ν» και «π ο υ λ ά κ ι μ ο υ ν» (τη φίλη τους,

κι' ελπίζω πως θα βοηκάτε, χωρίς ένδοιασμό, σωστό και λογικότατο τον χαρακτηρισμό, γιαν' οι γυναίκες πάντοτε και τώρα και παλιά θυμίζουν σε όλα τους τά πιο πολλά... πουλιά!

Αλλά κι' αν άμωιάλλετε κι' αν έχετε άπορίες, προσέξτε τόσες ώμορφες κοπέλλες ή κυρίες, που περπατούν ανάλαφρες και δέν πατούν στο χώμα, και μέλι στάζει αδιάκοπα τ' δλόγυλό τους στόμα. Γυναίκες καλλιτέλεδες, κορίτσια μελιστάλанта, κοπέλλες που θυμίζουν τις μυθικές Σειρήνες και θα διαπιστώσετε, πως μοιάζουν άπαράλλακτα με κ α ν α ρ ι ν ι α δλόχα και με τις κ α ρ δ ε ρ ι ν ε ς!

Δά δῃτε, αν προσέξετε, κοπέλλες πεταχτές, που βγαίνουν απ' τον Μάρτιο με μπλουζες άνοιχτές και τολμηρά κορίτσια,

που δέν τά λογαριάζουνε τῷ Μάρτη τά καπρίτσια, αλλά προβάλλουνε νωρίς, νωρίς με φουστανάρια και φέρονουνε την άνοιξη σαν τά χ ε λ ι δ ο ν ά κ ι α!

Δά βοήτε διάρξεις τρυφερές, κομψότερες και φίνες καμαρωτές, άγέρωχες, σαν... π ε τ ρ ο κ ο τ σ ι φ ι ν ε ς

και κοριτσόπουλα μικρά, δεκαεφτάρια ήτοι, που μόλις βγήκανε απ' τ' αυγό και τώρα σκάνε μύτη κι' όταν περνάνε δίπλα σου με τ' άσπρα σασονάρια σε συνεπαίρνουνε και λές: «Αμάν, τί... π ι τ σ ο υ ν ά κ ι α!»

Υπάρχουν, αναντίρρητα, στις φτωχογειτονίες, πολλές σεμνές όμορφονιές, κοπέλλες έργαζόμενες σκληρά όλο τό χρόνο, γιά... π ι χ ο υ λ α και μόνο

κι' όπως προβάλλουν όλες τους ντυμένες στα τσιτάκια, θυμίζουν άμέριμνα κι' άθωα σ π ο υ ρ γ ι τ ά κ ι α!

Δά συναντήσετε παντού τά τελευταία χρόνια, κυρίες που θυμίζουν πολύχρωμα π α γ ω ν ι α, πολλές που κάνουν δίαιτα και με τ' άστεία - άστεία, άδυνατίζουν τρουερά και μοιάζουν... τ σ ι λ ι θ ῆ θ ο ρ ε ς

και νεαρές που τρέχουνε γιά «σ τ ά ρ» στα καλλιστεία και πρέπει, — λογοπαίικτως, — να λέγονται... «σ τ α - ρ ῆ θ ρ ε ς»!

Εκτός αυτών που αοάδειασα, υπάρχουν κι' όρισμένες γιά λούσα, πολυτέλειες και κοίμα έπισπμένες που όσάκις άντικρύσουνε ή κυριοτότον παράδες, κοινά την ούρτσα τους σαν νάνα... σ ο υ σ ο υ ρ ά ρ ε ς!

Και μερικές που πέφτουνε σε άταξία κάποια και μ' όλο τους τό φταιξιμο σου κάνουνε την π ά π ι α!

Δά βοήτε ακόμα, φίλοι μου, γυναίκες πλειότες όσες, πουχουν ροδάνα στόματα κι' άκονισμένες γλώσσες, που σε ταραζουν στο... «γαζί», στη λίμα σε χαλίζουν και με τη φλυαρία τους την... κ ι σ σ α σου θυμίζουν!

Και γιά να τελειώνουμε... κι' ε μ ε ι ς τη φλυαρία, νομίζω πως σῃς έλυσα σχεδόν την άπορία και οι γυναίκες γενικώς, κανείς δέν άμφιβάλλει, πως έχουν μ' όλα τά πουλιά συγγένεια μεγάλη, με μόνη τη διαφορά, στη γῃ πως περπατάνε και σαν πουλιά πραγματικά κι' έκείνες δέν... π ε τ ῆ ν ε.

Μά με την τόση χάρι τους και με τη νοστιμια τους, δέν είναι, όπως δήποτε, γιά... π έ τ σ α μ α καμιά τους!

Εισοσφάρισε Δο Εισοσφάρισε

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

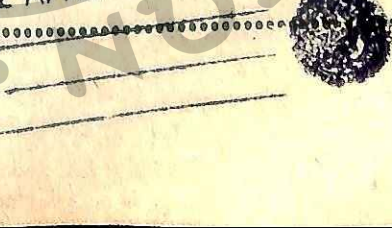
Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

Μα. Γάδρια

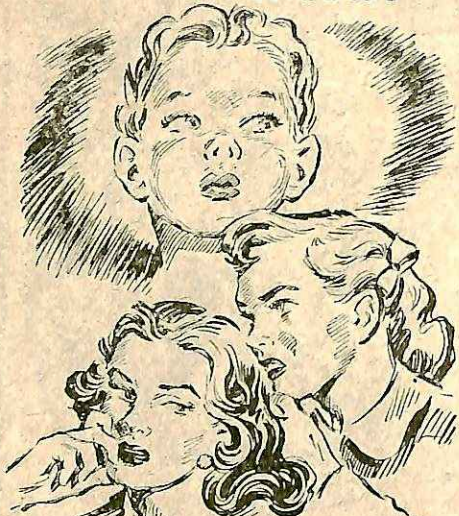
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΤΕΛΛΟΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

1918.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το παιδί του ερωτά

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δύο αδερφές, πολύ αγαπημένες μεταξύ τους, η Φανή και η Σόνια, φέρνουν, με διαφορά λίγων ημερών, στον κόσμο, από ένα αγοράκι καθεμιά. Η Φανή εινε παντρεμένη μ' ένα φτωχό υπάλληλο, υπερχρηματιστή τον Άρη. Η Σόνια εινε άνωπυκτη — μια από τις τόσες πεταλούδες του αγροασμένου έρωτα... Μια νύχτα, το μωρό της Φανής, πέφτει από το κρεβάτι του και σκοτώνεται! Μέσ' στο παρασάγγα της αδοφής της η Σόνια σκέπτεται ν' ανταλλάξει τα δύο μωρά — τη Φανή, το πεθαμένο και το δικό της το ζωντανό — για να μπορέσει να δώσει έστω στο νόθο παιδί της — το παιδί του έρωτα — ένα όνομα που θα του εξασφαλίσει αργότερα μια θέση στην κοινωνία. Η τραγική ανταλλαγή πετυγχάνει, χωρίς ο Άρης να πάρη μυρωδιά — τα δύο παιδιά μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ τους... Μια μέρα όμως, ακούγοντας θάνατος τις δύο αδερφές να μιλάνε, μαθαίνει το μυστικό τους, γίνεται έσφαλτος πούχει δώσει τη θέση του δικού του παιδιού στο παιδί της ξένης, το νόθο, κανέ. να το πνίξει, η μητέρα του, η Σόνια το αρπάζει και φεύγει, παίρνοντας μαζί και τη Φανή, ο Άρης όμως τις κυνηγάει στο δρόμο, στην όρη του δε βλέπει ένα λεωφορείο, πέφτει κάτω από τις ρόδες του και σκοτώνεται! Τώρα, η Σόνια κι η Φανή ζουνε μαζί με το παιδί της πρώτης, το Γιωργάκη, που συνήθισε όμως να λέη τη δεύτερη μαμά... Η Φανή τσακισμένη από τις τολαιωρίες και τα βάσανα, γίνεται κλησική και πεθαίνει στο σανατόριο. Η Σόνια μένει έτσι μόνη της με το λατρευτό της γνιό, που τον προσκοιλούει με στοργή και συγκίνησι στα πόδια του μαθητικά βράδια. Μια μέρα, πάλι και παραπνέεται στο διευθυντή του Εκπαιδευτηρίου, γιατί οι συμμαθητά του τον πληγώνουν, ρωτώντας τον γιατί δεν ένει υπαρκτά και μαμά, όπως όλα τα άλλα παιδιά...

9^η —Με λόγια, κύριε διευθυντά! Και με τα λόγια πληγώνεται πιο πολύ η ευαίσθητη καρδιά ενός παιδιού... Νά, όπως του δικού μου — του ανηψιού μου, ήθελα να πώ... —Τι του κάναμε του Γιωργάκη;... Τον κοροϊδεύσαμε που δεν έχει μητέρα και πατέρα... Βρήκαν άφορη να σαρκάσουνε τη δυστυχία του, την όρφάνια του!... — Πολύ κακό αυτό!... Πολύ πρόστυχο!... ομολόγησε ο διευθυντής. Άλλά, τί μπορούμε να κάνουμε;... Τα μικρά παιδιά υποτάει να λένε ότι θέλουν είνε ανεύθυνα... —Η Σόνια έφυγε από το σχολείο γεμάτη συντριβή... Καταλάβαινε και η ίδια, ότι δεν ήταν δυνατό να τιμωρηθώ ένα παιδάκι για μια κοκία τέτοια απέναντι σ' ένα άλλο παιδί... Ήτανε μοιραίο ο Γιωρ-

γάκης να πληγώνεται κι' αυτός, σαν όλα τα παιδιά. Βέβαια, η δική της η υπερήφανη λατρεία, μεγάλωνε το τόσο απλό περιστατικό, και τόκανε τεράστιο στά μούτια της... Ένώ δεν ήτανε παρά κάτι τόσο κοινό, που μια άλλη μητέρα ίσως να μην τούδινε καμιά σημασία... Ναι, μια άλλη μητέρα, όχι αυτή, που ήτανε μια μητέρα τόσο τραγικά ιδιότυπη...

Πέρασε ο καιρός. Πέρασε ο πρώτος χρόνος, ήρθαν οι εξετάσεις. Με τί καινούργιο καμάρι, η Σόνια παρακολούθησε στις επιδείξεις του σχολείου, το γνιό της! Στα μάτια της ήτανε το πιο όμορφο παιδάκι απ' όλο το σχολείο, το πιο χαριτωμένο, το πιο καλοντυμένο... Κι' ίσως όχι μόνο στα μάτια της, αλλά και στα μάτια όλου του κόσμου...

Όταν τέλειωσαν οι επιδείξεις, με τί χαρά και περηφάνεια τον φίλησε και στα δύο μάγουλα!

—Μπράβο, Γιωργάκη μου! Τά κατάφερες μια χαρά... του είπε.

Κι' εκείνος πιά, φούσκωνε, σά νάχε κανένα μεγάλο κατόρθωμα!...

—Χαριτωμένος ο μικρούλης σας... είπε στη Σόνια μια άλλη κυρία. Νά σας ζήση...

Κοκκίνισε ως τ' αυτιά της η Σόνια: —Ευχαριστώ πολύ... απάντησε. Άλλά, ξέρετε, δεν είνε γνιός μου...

—Άλλά;

—Ανηψιός μου... Γνιός της αδερφής μου...

—Μιά φορά, είνε έκτακτος! Έχω κρι-

ζει ανάμεσα σ' όλα τ' άλλα παιδιά... Της ήρθε να τη φιλήση την άγνωστη εκείνη κυρία, η Σόνια!... Τα λόγια που της είχε πη, ήτανε τα πιο μεγάλα, τα πιο πολύτιμα δώρα γι' αυτήν...

Στο δεύτερο χρόνο, ο Γιωργάκης απόχτησε και φίλους, φίλες. Τον καλούσανε στα σπίτια τους, σε άπογευματινά παιδικά πάρτυ, τους καλούσε κι' αυτός στο δικό του. Η Σόνια τον πήγαινε και τον έπαιρνε. Ποτέ δεν έμεινε στα σπίτια των συμμαθητών του. Θεωρούσε τον έαυτο της ανόσιο για τις συντροφίες των τιμών ανθρώπων. Δεν ήτανε δυνατό η ζωή της ιά μένη άγνωστη από τον κόσμο... Μια-δυο φορές, μάλιστα, της φάνηκε πως είχε δη

Παρεξήγησις

Ο κύριος και η κυρία Ευλόπορτα αποφασίζουν να περάσουν το καλοκαίρι τους στην έσοχή. Νοικιάζουν λοιπόν μια βίλλιστα στην Πεντέλη, όπου από τις αρχές του Ιουνίου νοικιάλησαν με τη Μαρία την υπηρέτρια τους. Σημειώστε όμως ότι η Μαρία είνε μια τετραετής κι' όμορφη κοπέλλα δεκαοχτώ χρόνων κι' ότι πλάι τους παραθερίζει ένας νεαρός Άθηναίος. Έτσι η Μαρία δεν άργησε να τα ψήση μ' αυτόν.

Το βράδυ λοιπόν που όλοι έπληγαν να κοιμηθούν ο νέος πηδούσε τον τοίχο, κι' εύρισκε τη Μαρία.

Προσέτι όμως το βράδυ, ο κ. Ευλόπορτας είχε άπνεια και βγήκε να καθίσση στη βεράντα. Ξαφνικά βλέπει κάποιον να πηδάει από τον τοίχο. Γίνεται λοιπόν έξω φρενών από το θυμό του και μιά και δυο κατεβαίνει στον κήπο και πιάνει τον περιβολάρη:

—Τι πράγματα είνε αυτά, Γιάννη; τον ρωτάει. Έγώ σε νόμιζα τιμω άνθρωπο! Άφου ξέρεεις ότι η δου-
λα μου κάνει τέτοιες δουλειές, γιατί δεν ενοχούσαν να με ειδοποιήσης; Ο περιβολάρης τ' άγανει.

—Τί γ' αν σου πώ, άφεντικό... άπαντάει. Έγώ νόμιζα πως ήταν... για την κυρία.

Κόκκαλο ο κ. Ευλόπορτας.

Ο ΦΑΚΟΣ

στα μάτια μερικόν κυριών, την ώρα που πήγαινε να πάρη τον ανηψιό της από φιλικά σπίτια, την περιφρόνησι... Πώς έτρεμε μήπως η περιφρόνησι αυτή ξεσπάση και στο άθωο παιδάκι της!... Και, νάτο πούγινε κι' αυτό κάποια μέρα! Ο Γιωργάκης, σοβαρός, στενοχωρημένος, έπε εν' άπογεμα στη Σόνια:

—Ξέρεις, ξέρεις, δεν με καλούνε πιά στα σπίτια τους η Κατερίνα κι' ο Αλέκος...

Μ' ένα σουβλερό πόνο στην καρδιά της, η Σόνια ρώτησε το παιδάκι:

—Γιατί, μωρό μου;...

Έκείνο σήκωσε άθωα τους ώμους του: —Δεν ξέρω... Μιά φορά, όλα τα παιδάκια στην τάξη, μιλούσανε για τα πάρτυ του Άλέκου και της Κατερίνας... Θά πη ότι όλα πάνε...

—Όλα, εκτός από μένα... Έπνιξε τα δάκρυά της η Σόνια, κι' άπάντησε στο αγοράκι, φαινομενικά ψυχραιμη:

—Δεν πειράζει, μωρό μου... Νά μην καλέσουμε κι' εμείς στο σπίτι μας άλλη φορά την Κατερίνα και τον Άλέκο!...

—Και ποιους θά καλούμε;

—Ού!... Τόσους συμμαθητές και συμμαθήτριες δεν έχεις;... Θά καλούμε την Αφροδίτη, τη Βαρβάρα, το Δημητράκη, τον Παναγό...

Ύστερ' από λίγες μέρες, ο Γιωργάκης έπε το ίδιο σοβαρός και στενοχωρημένος, στη Σόνια:

—Θείσα, ούτε η Αφροδίτη δε με κάλεσε χτες στο σπίτι της! Κι' είχε καλεσμένους, εκτός από τα παιδάκια, και τις μαμάδες...

—Γιατί δε σε κάλεσε, μικρό μου;... ρώτησε μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά της η Σόνια.

—Δεν ξέρω...

Όσπου, έφτασε η μεγάλη προσβολή: Μια μέρα, ο Γιωργάκης κάλεσε τους φίλους και τις φίλες του από την τάξη και δεν ήρθε κανένας, καμιά! Τόσα νλικά πούχε κάνει η φτωχιά η Σόνια, τόσα βουτήματα του τσαγιού, τόσες λιγουδιές — όλα μέιναν άφάγωτα πάνω στ' τραπέζι με το ολοκάθαρο τραπέζομαντηλό! Άπό τις πέντε το άπόγεμα που ήταν η πρόσκλησι, η Σόνια κι' ο Γιωργάκης περιμένανε γεμάτοι άγωνία... Κάθε λεφτό που πέρναγε ήτανε και για τους δυο άσφομη στενοχωρίας. Για το Γιωργάκη, που δεν έβλεπε νάρωνται οι φίλοι του για να παίξη, να διασκεδάση, γι' αυτή η Σόνια, που διαισθανότανε τη μεγάλη προσβολή να πλησιάζη...

—Μά γιατί δεν ήρθε κανείς, θείσα; έλεγε και ξανάλεγε ο μικρός.

—Ξέρω κι' εγώ, μικρό μου: Τους το είπες ότι τους περιμένεις;

—Άστειέσαι! Σ' όλους... Σάμπως, τόσες φορές δεν έχουν έρθει ως τώρα;... Πάντα έγω δεν τώσε τόλωνα στο σχολείο;

Περιμένανε κι' άλλο. Ός τις έφτά, ως τις όχτώ... Ο μικρός τριγυρίζει μέσ' στην κάμαρα με το στρωμένο τραπέζι, με τα κέικ, με τα γλυκά... Η Σόνια δεν τολμούσε να μιλήση δακρυμένη.

—Δε βάρθουνε πιά, θείσα; ρώτησε στο τέλος άπογοητευμένο το παιδάκι.

—Ξέρω κι' εγώ;... Φαίνεται πως δε βάρθουνε πιά... τέτοια ώρα... Δε θά καταλάβαινε πως τους είχε καλέσει για σήμερα...

Ο Γιωργάκης έγειρε σε μια καρέκλα, νυσταγμένος.

—Θες να κοιμηθής, αγοράκι μου; τον έρώτησε η Σόνια.

—Όχι... Όχι... Θά περιμένω ακόμα, μην έρθουνε...

Περιμένε, περίμενε στην καρέκλα, ώσπου το κεφαλάκι του έγειρε στο στήθος του και τα ματάκια του κλείσανε...

Στο γκίκα, η Σόνια τον πήρε στην άγκαλιά της και τον έβαλε στο κρεβάτι του. Εκείνη τη νύχτα, ο Γιωργάκης κοιμήθηκε νηστικός και ιτμένος περιμένοντας τους φίλους του που δεν ήρθανε...

Το άλλο βράδυ, η Σόνια περίμενε με φοβερό κοροδιοχτύπι το γνιό της από το σχολείο. Τι θα της έλεγε; Πώς θα τούγανε δικαιολογησι ή συμμαθητά του που δεν είχαν έρθει το προηγούμενο άπόγεμα;

Το παιδάκι έφτασε τη συνθημένη ώρα του, μπήκε μέσα, φίλησε τη θείσα

του, πιδ σοβαρό ύμωσ από άλλοτε. Η Σόνια, παγωμένη, δεν τόλμωνε να τ' αρωτήση. Έκείνο μόνο του έφερε τη συζήτηση:

—Θείσα, ξέρεις γιατί δεν ήρθαν έχτες τα παιδιά; είπε.

—Γιατί, μωρό μου; ρώτησε εκείνη με φωνή πούτρεψε.

—Γιατί, δεν τ' άφισαν από τα σπίτια τους!...

—Δεν τ' άφισανε;...

—Όχι...

—Ποιός σου το είπε αυτό;

—Όλα... Πρώτα ο Παναγός, γιατί αούτον έρώτησα πρώτα. Γιατί δεν ήρθες;» του είπα. «Δε μ' άφισε η μαμά μου...»

έλεγε εκείνος.

—Καλά, κι' η Αφροδίτη, η Βαρβάρα, ο Δημητράκης; Πώς δεν ήρθαν; Όλους δεν τους άφισε η μαμά τους;

—Όλους!

—Πώς γίνεται; Συνεννοηθήκανε μεταξύ τους οι μαμάδες για να μην άφισουνε τα παιδιά τους;

Διψούσε να μάθη η δυστυχισμένη το λόγο της γενικής αυτής άποχής, που δημιουουργούσε μια άπομονωτική ζώνη γύρω από το νηστικόσμένο της σπίτι... Και ρωτούσε το μωρό της, που, φυσικά, δε θάξερε να της πη, να της εξηγήση...

—Δεν ξέρω, θείσα, αν συνεννοηθήκανε ή όχι...

—Και δε σουπανε γιατί δεν τους άφισαν οι μαμάδες τους;

Χαμήλωσε τα ξάστερα ματάκια του το παιδί:

—Ο Δημητράκης μου έλεγε ότι... δεν είναι καλό το σπίτι μας! Γι' αυτό δεν τον άφισε λέει, η μαμά του.

—Δεν είναι καλό το σπίτι μας!

Οί έξη αυτές φοβερές λέξεις βγήκανε με φρίκη από το στόμα της Σόνιας... Για λίγη ώρα, κι' αυτή κι' ο γνιός της μέινανε σιωπηλοί, σαν ένοχοι... Ύστερα, μίλησε εκείνη βραχνά:

—Και συ... τί τούπες του Δημητράκη; Σήκωσε τα μάτια του και κύτταξε τη Σόνια.

—Τουδωσα μια γροθιά! απάντησε με θυμό.

—Κι' ύστερα;

—Έκείνος έβαλε τις φωνές, μας πήγανε στο διευθυντή. Κι' ο διευθυντής μου έλεγε να φέρω αύριο τον κηδεμόνα μου.

Δάγκωσε τα χείλια της η φτωχιά γυνάικα:

—Καλά! Θάρω έγω αύριο, να δούμε τι θέλουνε να πούν όλ' αυτά...

Την άλλη μέρα, πήγε πραγματικά η Σόνια στο σχολείο. Τα πόδια της τούσανε όταν μπήκε στο γραφείο του διευθυντή.

—Καλημέρα σας... είπε. Με ζήτησατε.

—Ναι... Σας ζήτησα... απάντησε ο διευθυντής. Ξέρετε, ο μικρός άρχισε να γίνεται λίγο σκληρός, λίγο επαναστατικός.

—Γιατί; Τι έγινε;

—Νά, χτες έδειρε ένα παιδάκι...

—Χωρίς λόγο;...

—Δεν ξέρω... Μιά φορά, δεν πρέπει να δέρναι παιδί χωρίς λόγο, και με λόγο... Άλλοιμονο αν όλα τα παιδάκια άρχίζανε να χειροδικούν!

—Κι' αν... τον προσβάλανε, κύριε διευθυντά;

—Με συγχωρείτε... Σεξ όμως τον άγαπάτε το Γιωργάκη σαν κηδεμόνα του, σά συγγενής του, είναι φυσικό λοιπόν νάσαστε επιεικής μαζί του...

—Όχι, κύριε διευθυντά... Είμαι δίκαιη. Ο Γιωργάκης μου το είπε ότι χτύπησε ένα συμμαθητή του, γιατί ο συμμαθητής του αύτο το έβρισε...

—Είν' εύκολο να τ' εξακριβώσουμε αυτό... είπε μειλίχια ο διευθυντής.

Και χτύπησε το κουδούνι.

Ξαφνικά η Σόνια κατάλαβε ότι η άνάκρισι που θ' άκολουθούσε δε μπορούσε πάτη να καταλήξη σε βάρος της...

—Δεν πειράζει κύριε διευθυντά... έλεγε παραγμένη. Δε χρειάζεται να δώσουμε συγγενεία σ' ένα μάλλον δυο παιδιών...

—Με συγχωρείτε αλλά πρέπει να εξακριβωθώ ποιος έφτασε από τους δυο. Άν κριβωθί ποιος χειροδίκησε χωρίς αίτια, ο Γιωργάκης χειροδίκησε χωρίς αίτια, πρέπει να τιμωρηθί μόνος του αν όμως προέτι να τιμωρηθώ ο Δημητράκης, τότε πρέπει να τιμωρηθώ και οι δυο!

Μπήκε μία υπάλληλος μέσ' στο γραφείο του διευθυντού.

—Σας παρακαλώ, δεσποινίς Ζωή, είπε εκείνος, ειδοποιήστε νάρθουν αμέσως εδώ ο Σπανέλης κι' ο Καλίνης...

Σε λίγο, τα δύο αγοράκια μπαινανε στο γραφείο του διευθυντού. Χλωμά και τα δύο, φοβισμένα! Ο Δημητράκης ήτανε το έντελώς αντίθετο του Γιωργάκη: Ξανθός, γαλανός, αδύνατος. Ο Γιωργάκης, βλέποντας τη θεία του δίπλα στο διευθυντή, πήρε λίγο θάρρος. Ο Δημητράκης, αντίθετα, άρχισε να τρέψη σαν το φύλλο!

—Μη φοβάσαι, Δημητράκη... του είπε ο διευθυντής μ' ένα χαμόγελο χαϊδεύοντας του τα μαλλιά.

Το ξανθό παιδάκι άρχισε να κλαίη.

—Μην κλαίς... του ξανάπε ο διευθυντής. Δε θά σε μαλλώσουμε μόνο να μάς πής την αλήθεια... Σ' έδειρε χτες ο Γιωργάκης;

—Ναι... απάντησε με λυγμούς ο Δημητράκης. Μουδωσε μια γροθιά... και μου άνοιξε... τη μύτη μου...

Ο διευθυντής γύρισε στο Γιωργάκη:

—Είν' αλήθεια Γιωργάκη;... τον έρώτησε άσπρη.

—Αλήθεια! απάντησε το μελαχροινό αγοράκι με ειλικρίνεια.

—Γιατί;

—Γιατί... μου είπε ότι το σπίτι μας δεν είναι καλό!...

—Ότι δεν είναι καλό το σπίτι σας;... άπόρησε ο διευθυντής. Άπάνω σε τί σου το είπε αυτό;...

—Τους είχα καλέσει προχτες στο σπίτι μου... έξηγησης ο Γιωργάκης. Το Δημητράκη, την Αφροδίτη, τη Βαρβάρα, τον Παναγό... τους περίμενα όλο τ' άπόγεμα για να φάμε γλυκά, να χορέψουμε, μα αυτοί δεν ήρθανε... Ρώτησα χτες το Δημητράκη γιατί δεν ήρθε, κι' αυτός μου είπε ότι το σπίτι μου δεν είναι καλό!

Γύρισε ο διευθυντής στο Δημητράκη που εξακολουθούσε να κλαίη;

—Γιατί, Δημητράκη, μίλησε έτσι στο Γιωργάκη;... ρώτησε.

—Δε φταίω γώ!... απάντησε το ξανθό παιδάκι. Η μαμά μου δε μ' άφισε να πάω στο σπίτι του Γιωργάκη... Έγώ έκλαιγα, φώναζα, ήθελα να πάω, η μαμά μου όμως μου είπε ότι το σπίτι του Γιωργάκη δεν είναι καλό... Δε φταίω γώ!...

Παγωμένη, η Σόνια άκουγε τα λόγια αυτά του μικρού παιδιού, που άποτελούσανε γι' αυτήν την πιο σκληρή έπισηγορία, και υπαίτινε ένα-ένα στην καρδιά της σά σουβλερά μαχαίρια...

Σκεπτικός, συλλογισμένος, ο διευθυντής έπαιξε μ' ένα καρτοκόπτη πούγε άπάνω στο γραφείο του.

—Μη μου πικραίνεσαι, μωράκι μου...

—Ποιά παιδάκια;

—Η Σόνια, ο Μάκης, η Λιλή...

—Χαρά στα παιδιά... Μ' αυτά τα άλάνια θά παίζης;

—Βλέπεις όμως, θείσα, ότι και τ' άλάνια δεν έρχονται στο σπίτι μας...

Κι' αυτή ήταν η τραγική αλήθεια! Τα παιδιά της γειτονιάς άποφεύγανε τώρα το Γιωργάκη...

Τον πήρε η Σόνια στα χείρια της, και τον φίλησε τρυφερά, πολλές-πολλές φορές!...

—Μη μου πικραίνεσαι, μωράκι μου...

—Ποιά παιδάκια;

—Η Σόνια, ο Μάκης, η Λιλή...

—Χαρά στα παιδιά... Μ' αυτά τα άλάνια θά παίζης;

—Βλέπεις όμως, θείσα, ότι και τ' άλάνια δεν έρχονται στο σπίτι μας...

Κι' αυτή ήταν η τραγική αλήθεια! Τα παιδιά της γειτονιάς άποφεύγανε τώρα το Γιωργάκη...

Τον πήρε η Σόνια στα χείρια της, και τον φίλησε τρυφερά, πολλές-πολλές φορές!...

—Μη μου πικραίνεσαι, μωράκι μου...

—Ποιά παιδάκια;

—Η Σόνια, ο Μάκης, η Λιλή...

—Χαρά στα παιδιά... Μ' αυτά τα άλάνια θά παίζης;

—Βλέπεις όμως, θείσα, ότι και τ' άλάνια δεν έρχονται στο σπίτι μας...

Κι' αυτή ήταν η τραγική αλήθεια! Τα παιδιά της γειτονιάς άποφεύγανε τώρα το Γιωργάκη...

Τον πήρε η Σόνια στα χείρια της, και τον φίλησε τρυφερά, πολλές-πολλές φορές!...

—Μη μου πικραίνεσαι, μωράκι μου...

—Ποιά παιδάκια;

—Η Σόνια, ο Μάκης, η Λιλή...

—Χαρά στα παιδιά... Μ' αυτά τα άλάνια θά παίζης;

—Βλέπεις όμως, θείσα, ότι και τ' άλάνια δεν έρχονται στο σπίτι μας...

Κι' αυτή ήταν η τραγική αλήθεια! Τα παιδιά της γειτονιάς άποφεύγανε τώρα το Γιωργάκη...

Τον πήρε η Σόνια στα χείρια της, και τον φίλησε τρυφερά, πολλές-πολλές φορές!...

—Μη μου πικραίνεσαι, μωράκι μου...

—Ποιά παιδάκια;

—Η Σόνια, ο Μάκης, η Λιλή...

—Χαρά στα παιδιά... Μ' αυτά τα άλάνια θά παίζης;

—Βλέπεις όμως, θείσα, ότι και τ' άλάνια δεν έρχονται στο σπίτι μας...

Κι' αυτή ήταν η τραγική αλήθεια! Τα παιδιά της γειτονιάς άποφεύγανε τώρα το Γιωργάκη...

Τον πήρε η Σόνια στα χείρια της, και τον φίλησε τρυφερά, πολλές-πολλές φορές!...

—Μη μου πικραίνεσαι, μωράκι μου...

—Ποιά παιδάκια;

—Η Σόνια, ο Μάκης, η Λιλή...

—Χαρά στα παιδιά... Μ' αυτά τα άλάνια θά παίζης;

—Βλέπεις όμως, θείσα, ότι και τ' άλάνια δεν έρχονται στο σπίτι μας...

Κι' αυτή ήταν η τραγική αλήθεια! Τα παιδιά της γειτονιάς άποφεύγανε τώρα το Γιωργάκη...

Τον πήρε η Σόνια στα χείρια της, και τον φίλησε τρυφερά, πολλές-πολλές φορές!...

—Μη μου πικραίνεσαι, μωράκι μου...

—Ποιά παιδάκια;

—Η Σόνια, ο Μάκης, η Λιλή...

—Χαρά στα παιδιά... Μ' αυτά τα άλάνια θά παίζης;

—Βλέπ

του είπε. Θά σου βρω εγώ παιδάκια όσα θές.

Πήγε να του βρή από άλλες, μακρινές γειτονίες. Έκει που δεν την ξέρανε, που άγνοούσανε τη ζωή της, τόν στίπι της... Έκει που πήγαινε στο Ζάππειο με το Γιωργάκη, κάθε Κυριακή, βρήκε παιδάκια ξένα. Κι' αυτά κάλεσε στο σπίτι της. Ήρθανε, με τις μαμάδες τους δυο-τρία. Η φτωχιά η Σόνια, τσακίστηκε να περιποιηθώ και τις μαμάδες και τα παιδιά. Ο Γιωργάκης ξανάγινε ευτυχισμένος... Άλλοιόμοιο! Για τόσο λίγο... Κα- νένα παιδάκι δεν ξανάβρε δεύτερη φορά στο σπίτι του... Πώς μαθαίνανε οι μα- μάδες τί γυναικά ήταν ή «θεία» αυτού του όμορφου παιδιού;... Ποιός τις πληροφο- ρούσε;... Μιά φορά, ένα ήτανε το τρα- γικό θετικό: «Ότι οι μαμάδες πληροφο- ρήθηκαν άμέσως, ύστερ' από την πρώτη τους επίσκεψη, το «ποιόν» της τόσο εύ- γενικιάς αυτής «κυρίας» που τις είχε κα- λέσει στο σπίτι της καί, γεμάτες φρί- κη για το πάθημά τους, ύποσχεθήκανε νανε στο μέλλον πιδ έπιφυλακτικές στις γνωριμίες τους και όστις σχέςιες τους...

Κι' έτσι, πάλι έμεινε μόνος του ο Γιωρ- γάκης. Αυτή τη φορά, όμως, δεν διαμαρ- τυρήθηκε. Έκλεισε βαθεία μέσα στη μι- κρή παιδική ψυχούλα του το παράπονό του και δεν είπε τίποτα ούτε στη θεία του... Έκεινη όμως, πικραμένη πιδ πολύ από το λάτρεμνο της όγόρι, προσπάθη- σε να το παρηγορήσει με λόγια και με φιλία.

— Μη σε νοιάζει, μωρό μου... Θά βρού- με άλλα παιδάκια...

— Άλλα;... Τη ρώτησε ο Γιωργάκης, κυττάζοντας την με τα έσπερα ματάκια του. γεμάτα λυπημένη άπορία.

— Ναί, άλλα... Γιατί, δηλαδή;... Μό- νο αυτά είνε στον κόσμο;...

— Αυτά, θείσασ. και τ' άλλα του σγο- λείου που δεν ξανάβρενε κι' αυτά... Κι' ό- ποια φέρει, πάλι δε θα ξανσθούνε δεύ- τερη φορά...

Είχε μια τέτοια τραγική, πεποίθησι ή φωνίτσα του, που ή Σόνια δεν τόλμησε να τον διαψεύσει, δεν ηύρε λόγια... Όσπου, ύστερα από λίγες μέρες, ήρθε το μεγάλο γτύπημα: «Ένα μεσημέρι, ο Γιωργάκης, γυρίζοντας στο σπίτι του, έφερε στη θεία του ένα γραμμα κλειστό.

— Τ' είν' αυτό μωρό μου;... τον ρώ- τησε εκείνη ενώ τον φιλούσε.

— Δεν ξέρω, θείσασ... Είνε από τον κύ- ριο διευθυντή...

— Τον κύριο διευθυντή;... άπόρησε ή Σόνια γυρίζοντας και ξαναγυρίζοντας το φάκελλο στά νέρια της, χωρίς να τολμάει να τον άνοίξει...

— Ναί... Με φώναξε μέσ' στο γραφείο του τώρα λίγο πριν σκαλίσουμε, και ουώ- δωσε αυτό το γραμμα... Μου είπε να το δώσω στα νέρια σου...

— Τι νάνε άρανε;...

Μιά κακή προαίσθησι της έσφινγε το λαιμό... Νάτανε καμιά «πύμνησι» για τα δίδακτρα;... Μά, δεν ήτανε βδουάδα πουνε πληρώσει το μνινατίκο ή Σόνια...

Έπί, τέλους, άποφάσισε να τ' άνοίξει. Και διάβασε μ' ένα καρδιοχτύπι λίγες ξε- ρές γραμμές:

«Κυρία.

»Παρακαλείσθε όπως διέλθετε άνευ άνα- βολής εκ των γραφείων της διευθύνσεως του σχολείου, δι' ύπόθεσιν σοβαρωτάτην, ή ό- ποία άφορά την συνένισιν της φοιτήσεως του άνειμού σας Γεωργίου Σπανέλη έν αυτό.

»Μετά τιμής

»Ο διευθυντής

Η Σόνια κέρωσε. Πήρε το γυίο της στην άγκαλιά της και τον ρώτησε με άνησυχη τρυφερότητα:

— Μήπως έκανες καμιά άταξία πάλι, άγοράκι μου;...

— Όχι, θείσασ. σ' όρκίζομαι... Ήμουν καλό παιδάκι...

— Τότε;...

Τι να την ήθελε ο διευθυντής;... Ξανσδιά- βασε πιδ προσεχτικα το γραμμα. Έκεινη το «δι' ύπόθεσιν σοβαρωτάτην, ή ό- ποία άφορά την συνένισιν της φοιτήσεως...» της χτυπούσε άσκημα στα μάτια. Τι νάτρεχε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

Δημήτριος Χατζηνικολάου. Ένας από τους πα- λαιοτέρους Έλληνες δημοσιογράφους. ο συγ- γραφέας των περιλήμων άρθρων υπό του Έ- παμ. Δεληγιώργη εις την «Εφημερίδα των Συντάξεων».

Έφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Χίλιες εκατό πολιτικές εφημερίδες έως το 1900...

Πλήρης στατιστική των εφημερίδων και περιοδικών, που εξέδόθησαν στην Έλλάδα από τα πρώτα βήματα του έλευθέρου Κράτους μέχρι σήμερα, δεν υπάρχει. Ούτε και είναι εύκολο να υπάρξει. Τούτο, δι- ότι υπό την επίδρασι της όξυτητος των πολιτικών άγώνων, οι Έλληνες είχαν κα- ταληφθή από τη μανία της δημοσιογρα- φικής δράσεως. Κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του Όθωνος, οι εφημερί- δες ξεφύτρωναν από μέρα σε μέρα. Παν- τού. Ακόμα και σε κωμοπόλεις.

Αρκούσαν για μία δημοσιογραφική έ- ξόρμησι, ελάχιστα τεχνικά μέσα. Ύποτυ- πώδη. Ένα χειροκίνητο ή ποδοκίνητο πι- εστηρίκι, λίγα στοιχεία. Μικρά πιεστή- ρια ήλθαν στην Έλλάδα από τη Γερμα- νία πάρα πολλά μεταξύ 1830—1840. Οι εφημερίδες έβγαιναν σε μικρό σχήμα των εφημερίδων δε ήσαν μικροσκοπικές.

Όπως είπαμε, πλήρης στατιστική των εφημερίδων δεν υπάρχει. Η βιβλιοθήκη της Βουλής διαθέτει την πληρέστερη σειρά έ- φημερίδων και περιοδικών που εξέδόθη- σαν στην Έλλάδα (καθώς και των έλλη- νικών του έξωτερικού). προκύπτει δε ά- πό μία πρόχειρη έρευνα ότι μέχρι του 1900 εξέδόθησαν 1100 εφημερίδες — πλην εκείνων, των όποιων δεν κατέστη δυνατόν να σωθούν αντίτυπα — και ύπερ- τά 300 περιοδικά. Άς σημειωθεί ότι από το 1900 μέχρι σήμερα εξέδόθησαν άλλες 600 εφημερίδες περίπου σ' όλη την Έλ- λάδα καθημερινές και μη.

Βέβαια δεν πρέπει να νομισθώ ότι οι περισσότερες από τις εφημερίδες αυτές, (ίσως τα 9)10, εξυπηρετούσαν κανένα ά- ξιόλογο σκοπό πλην της μανίας των εκ- δωτών τους για αυτοδημόνησι. Πολλές εφημερίδες βγήκαν και έκλεισαν με τόση ταχύτητα ώστε δεν πρόλαβαν να κατα- στησουν γνωστή την ύπαρξί τους. (Αυτό συμβαίνει και σήμερα). Πάντως ή πλη- θώρα των εφημερίδων πρέπει να άποδοθή βασικά στην πληγή της πολιτικομανίας και στην ύπαρξί πολλών κομμάτων. Πρώ- τη δουλειά κάθε νέου κόμματος ήταν — όπως είνε και τώρα—να βρή τον τρόπο έκδόσεως τοπικών εφημερίδων. Παντού. Ακόμη και σε χωριά. Έστω και με κυ- κλοφορία μόλις όλίγων δεκάδων φύλλων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι κατά την πρώ- τη από της ανεξαρτησίας περίοδο ή έλευ- θερία του τύπου δεν ήταν έντελώς άδια- τάρακτη. Έπί Καποδίστρια, οι περισσό- τερες εφημερίδες ήσαν όργανα της κυβερ- νήσεως και έγραφαν βάσει όδηγιών. Η Άντιβασιλεία, ή όποια κυβέρνησε μέχρι της ενηλικίσεως του Όθωνος, έκανε προσπάθειες να ύποτάξει τον τύπο, οι ό- ποιες δεν τελεσφόρησαν.

Άσφαλώς ή πιδ άξιόλογη εφημερίδα της πρώτης περιόδου της ανεξαρτησίας ήταν ή «Χρόνος», που εξέδωκε στο Ναύ- πλιο την 1η Μαΐου 1833 ή Ιωάννης Φι- λήμων. Έξηγώντας το σκοπό της εκδό- σεως ή Φιλήμων έγραψε ότι ή εφημερίδα του «θέλει ύπερασπίζεσθαι εκ παντός τρόπου την δικαιοσύνην».

Ο «Χρόνος» συνέχισε ως ένα σημείο την έρευνα σχετικά με τις πρώτες εφημε- ρίδες αλλά την διέκοψε άπότομα, έξη- γώντας ότι αυτό συμβαίνει «διό να μη δώσωμεν την άφορμήν εις τους έρεθισμούς νέων διειξένων, νέας πάλης».

Ευμένεις κρίσεις είχε γράψει ή Φιλή- μων για τον εκδότη της «Εφημερίδος των Αθηνών», ενώ για τον συντάκτη των «Ελ- ληνικών Χρονικών» του Μεσολογγίου έ- γράψε ότι «επαγγελλόμενος τον δημοκρά- την, άπεμακρύνθη πολλάκις των άρχών του».

Μόλις ή Αθήνα άνακηρύχθηκε πρωτεύ- ονσα του νεοσύγκροτηθέντος κράτους οι άξιολογότερες εφημερίδες άσχησαν να συγ- κεντρώνωνται σ' αυτήν από το Ναύπλιο, την Ύδρα, την Αίγινα, από παντού και ήσαν φυσικό. Από ένα είδος μεγάλης κο- μοπόλεως που ήσαν ή Αθήνα μετεβλήθη ξαφνικά σε πολυδύναμη πόλι, τη μεγαλύ- τερη πάντως της νέας Έλλάδος. Σε μι- κρό χρονικό διάστημα συνεκέντρωσε όλη την πολιτική και πνευματική ζωή της χώρας. Αυτός ήταν ή λόγος για τον όποιον και ή τύπος έκρινε χρήσιμο να συγκεν- τρωθώ στη νέα πρωτεύουσα, έξω από τις έντελως τοπικό χαρακτήρας μικρές και άσημαντες επαρχιακές εφημερίδες και τις έλληνικές εφημερίδες του έξωτερικού.

Μιά ιδέα του άριθμού των εφημερίδων που εξέδίδοντο εκείνη την εποχή στην Α- θήνα και των πολιτικών τους τάσεων, παίρνουμε από την «Ελπίδα» του Κ. Λε- βίδου, (φύλλο της 13 Νοεμβρίου 1836), που ήταν μια από τις μαχητικότερες έ- φημερίδες της εποχής: «Έν Αθήναις έ- φημερίδες κατά το παρόν 11 εφημερίδες: «Η «Αθηνά» του Ε. Αντωνιάδου, ή «Σω- τηρ» του Β. Σκούφου, ή «Ελπίς» του Κ. Λεβίδου, ή «Πρόδοσις» του Π. Σοφιανουπό- λου άντιπολιτευόμενοι, ή «Θεατής» του Μ. Σχινά, ή «Ιρις» παρά διάφορων πε- παιδευμένων νέων, ή «Κλέπτης» (!) του Κ. Χωματιανού. Η Κυβέρνησις έχει τρεις εφημερίδας: την έπίσημον, τον ά'αλάμα- σι της κυβερνήσεως εκδιδόμενον «Ταχυδρό- μον» και την «Αναγεννηθείσαν Έλλάδα» των Π. Σούτσου και Ι. Σούτσου (ύπαλλή- λων άμφοτέρων)».

Και συνεχίζει ή «Ελπίς»: «Όστις πα- ρατρεί τον ένθουσιασμόν με τον όποιον άναγινώσκονται αι εφημερίδες της άντι- πολιτεύσεως και την περιφρόνησιν, την ό- ποian όλοι αι τάξεις των ανθρώπων, ως και αυτοί οι δημόσιοι ύπάλληλοι δεικνύ- ουν προς τα δύο περιοδικά όργανα της έξουσίας δεν δύναται παρά να ένοήσθ ή- τι ή λαός δεν είναι ούδώλως ευχαριστημέ- νος με την σημερινήν κατάστασιν των πραγμάτων... Εις όλων τας καρδιάς άντη- χούν αι έντονοι φωναι του άνεξαρτήτου τύπου κατά των επεμβάσεων της Βαυα- ρίας εις την έσωτερικήν και έξωτερικήν πολιτικήν μας και κατά της περιφρονη- σεως την όποιαν έσχάτως άκόμη έδειξε η Βαυαρία προς το έλληνικόν έθνος. Άς παύσει πλέον ή Κυβέρνησις να άντιτάττει άπαραδειγματίστον άδιαφορίαν και να ά- πατάται από πέντε-έξ άγύρτας, οι όποιοι την περιτριγυρίζουν...».

Είναι χαρακτηριστικό της τάσεως των Έλλήνων προς την δημοσιογραφία το ό- τι σε μία πόλι 30.000 περίπου κατοίκων, όπως ήσαν ή Αθήνα της εποχής εκείνης, έβγαιναν 11 πολιτικές εφημερίδες, άλλη- λοπολεμούμενες άγρίως ως συμπολιτευό- μενες και άντιπολιτευόμενες. Η έπίδρα- σις που άσκούσε τότε ή τύπος επί της κοινής γνώμης ήταν τεραστία. Και διαρ- κώς έφθαναν από την Εύρώπη νέα πιε- στήρια, νέα τυπογραφεία, νέα τεχνικά μέ- σα, προκειμένου να δοθί διεξόδος στο μαχητικό πνεύμα των Έλλήνων που μό- λис άνέκτησαν την ανεξαρτησία τους.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΚΑΘΕ γυναίκα έχει τις κατακτή- σεις της. Είτε όμορφη, είτε ά- σχημη, είτε λιγνή, είτε γονιφή, είτε κοντή είτε έξυπνη όλο και θά βρεθώ ένας Χριστιανός που θά σα- νηρευθώ από τα καλά της — άνύ- πνακτα ή ύπακτα — και θά της γί- νη φόρτωμα, εύχάριστο ή δυσάρε- στο.

Στον κανόνα αυτόν δεν ήταν δυ- νατόν ν' άποτελή εξαίρεσι ή άναθή μου φίλη Κ. Άσπασία. που εκ πρώ- της όψεως, βέβαια δεν μπορούσε να θεωρηθώ και έντελώς άμελεπτα πο- σότης. Είνε φυσικά, ποσότητα στοτυ- γυλότερο του δέοντος και μάτια ά- ναθότερα του δέοντος, μπράτσα και πεδιόβρεεις στοτυγυλότερες του δέοντος, αλλά τα γυναικεία θέλη- τας δεν πρέπει να κριθούν ποτέ ά- πόλυτα — έπτιμα γούστων είνε μάλλον. Έλεγε, βέβαια κουταμάρες πολλές ή φιλιτάτη μου Άσπασία και έκανε άκόμα φιλισόφτερες, αλλά οι γυναικείες κουβέν- τες και οι πράξεις δεν άποτελούν για ό- λους τους ανθρώπους κοιτήριο της άξιας τους. Ο κουτός έλκεται από την κουτα- μάρα και ή γαλός από την ναζουάρα. Άν πάροουμε ύπ' όμι, μάλιστα την άονή της φυσικής ότι τ' άνόμοια έλκονται, μπορεί συντότα κι' ή έξυπνος να γοντευθώ από την κουταμάρα, όπως και ή γαλός από την έξυπνάδα. Όλα είνε σχετικά, όπως είπε και ή μέγας Αϊνστάιν κι' άν ή άλή-θεια αυτή έαυρομύεται ακόμα περισσό- τερο στις σχέσεις άνδρών και γυναικών, όπου πολύ συχνά βλέπει κανείς έναν κω- τό να γοντεύεται από ένα τηλεγραφώ- λο και μία κοντή να θέλγεται από έναν ούρανοέυστη.

Τρελλός, λοιπόν, και παλαβός ήταν, αυτός ό τύπος για την Άσπασία — ένας άγνωστος κύριος λεπτός ψηλός ξανθός, σιαππλός κι' έπίμονος σαν υμνία. Πολύ συχνά ή Άσπασία υμνίς έβγαίνει άπ' το σπίτι της τον άντικρύζε μπροστά της κι' από κεί και πέρα άντιλαμβαί όταν ότι την πασκαλουθούσε σαν σκιά. Λεωφο- νε; Στο τραίμ έμπαινε κι' αυτός. Λεωφο- ρείο έπαίρινε; Στο λεωφορείο έμπαινε κι' εκείνος. Με τα πόδια πήγαινε; Ποδαρό- δρομο άκολουθαινε κι' εκείνος. Σε κινυα- τογράφο έμπαινε; Ντουνοού τραβούσε ά- πό πίσω της και προτού προλάβη καλά- καλά να πάση το ελσιτιοίό της άκρυγε τη φωνή του πλάι της:

— Μιά πλατιά πασκαλά! Στην άονή το πράγμα ήταν δυ- σάρεστο για την Άσπασία. Σιγά — σιγά, όμως άκονισε να βοίσκη έν- διαφέρον. Κι' ύστερα από λίγο την συνήθεισε τόσο αυτή την ιστορία της σκιάς της, ώστε στενωγοιό- ταν και μεγαγνολούσε όταν συνέ- βαίνει να μη την δώ. Σκεατόταν ό- τι ή φωνή της άκούσε άκούσε άκούσε και λάτρης της θά ήταν σίγουρα τόσο ευγενικός και ντροπαλός ό- στε έπρεπε να του δώση θάρρος για να μην άπονοιευθώ και κινή καμιά τρέλλα.

Γιατί όχι; Ένας άνθρωπος λε- πτός και αίσθηματικός δεν υπορεί τάχα σε μία στιγμή άπελπισίας να δώση ένα σάλτο άπ' την Α- κρόπολι ή να τρέξει στο Φάληρο, να κινή μακροβούτι;...

— Άγγν! Είνε τομερό! έλε- γε μοναχί της ή Άσπασία. Θά πάσω στον λαιμό μου τον άνθρωπο αυ-τόν!...

Και να που μία μέρα του γαιμονελά κι' ή ευγενικός εκείνος τύπος την ζυνώ-νει.

— Κυρία μου, σας άναπα! Άπάντησε:

— Τό έρώ!...

Κι' άκολουθεί στον δρόμο, διάλογος συναρπαστικός.

— Πώς το έζέρετε;

— Διάσθησι! Έζέρετε όμως, ό-τι εί- ναι παντρεμένη!

Στέκεται έμβρόντητος ή άνθρωπος:

— Μη μου το λέτε!

Δ. ΨΑΘΑ

Ο έρωτευμένος δαυμαστής

— Σας το λέω...
— Άν, υψ' υψ' το λέτε!
— Σας πειράζει;
— Είνε φοβερό! Δεν μπορούσα ποτέ μου να το φαντασθώ, Φαινόσαστε τόσο μικρούλα!

Ευχαιριστιέται από τα βάθη της ψυχής της ή Άσπασία και το φεγγάρι του προ- σώπου της γλυκαίνεται υ' ένα πλατύ γα- μύγελο!

— Δεν είδατε την βέρα μου;
— Φοράτε πάντα γάντια.
— Ώρα, όμως, που το έζέρετε;
— Είνε φοικό! Είνε άπαισιό! Άνή- κете σε άλλον! Κι' έγω που έπλσσα τό- σα όνειρα για σας! Ώ, τί μου μένει!

Τρομάζει ή Άσπασία:

— Μη μου πητε ότι θα κάνετε καμιά τρέλλα!...

— Θά την κάνω!

— Ώ, όχι! Όχι! Για όνομα του Θε- ού, άναπητέ μου κύριε. Πώς σας λένε:

— Εύνένιο, Έσας;

— Άσπασία...

— Ώ Άσπασία μου! Είνε άπίστευ- το!...

— Μη μου πητε ότι θα πέσετε στο Φάληρο...

— Κά πέσω!

Συνκινείται ως τα βάθη της ψυχής της

— Εύνένιο, ό άντρας μου! Κρύψου σ' αυτή τη ντουλάπα!

ή Άσπασία και τον παρηγορεί λέγοντας ότι ό όσιος Ιάκωβος, ό σούλγος της δεν

μπορούσε ποτέ ούτε να την καταλάβη ούτε να την συγκινήσει ούτε και να έυ- πνήσει τους αίσθηματικούς της κόμους.

— Είνε καλός. Και άγαθός. Άλλά με- γάλος. Δεν ύπόθεσε ποτέ, ποτέ, ποτέ να με νοήσι!

— Τό καταλαβαίνω.

— Πώς το καταλαβαίνετε;

— Έσείς, λατογεία μου, είσατε μια λεπτή γυναικά! Μία γυναικά με ψυχι- κούς κόσμους. Μία γυναικά με άνησυχιες.

Ώ για τέτοια γυναικά σαν κι' έσας ό- νειρευόμουν σε όλη τη ζωή μου! Άσπα-

σία. Άσπασία, γιατί να βρεθώτε στον δρόμο μου;...

— Άν δεν το ήθελα. Συνώνυμν!

— Ώ, πόσο ύποφώω...

Τέτοιες και άλλες τρίγες της εί- πε ή ευγενέστατος Εύνένιος και για πρώτη φορά ή Άσπασία, άπ' τον καιρό που ήταν παντρεμένη ένοιωσε να γοντεύεται τόσο πολύ ώστε ή καλός και άγαθός Ιάκωβος της φαι- νόταν πια άνοστος σαν ρεβιθύσου- πα δίχως άλάτι.

Κι' άκονισε το ειδύλλιο. Τρείς φο- ρές τον είδε έξω τον θαυμαστή της και την τέταρτη φορά τον φώναξε στο σπίτι της την ώρα που ό όσιος Ιάκωβος άγωνιζόταν στο νοσοκο- μιο τον άνώνα τον καλό — να εξα- σφαλίσω στην Άσπασία την πλου- σία ζωή που περνούσε. Ένοιωσε.

δέβαια, ότι αυτό που έκανε ήταν κακό, αλλά έβλεπε τον έαυτό της πότε σαν μία καινούργια Μποδάρ, πότε σαν ηρωίδα τραγωδίας, που σεδόντα κι' έκτιμωσε τον άντρα της, αλλά δεν μπορούσε να κλείσει τ' αυτιά της στους τρομακτικούς γτύπους της καρδιάς της.

— Άγγν! Είνε τομερό! Με άγαπά!

Δεν πρέπει να τον άφίσω να πεθάν!...

Τό κουδούνι. Και νάτος ή Εύνένιος.

Άνάστατη τον ύποδενεται ή Άσπασία Εύνένιος εκείνος και, συνεσταλμένος υπαίτει.

— Άσπασία μου!

— Εύνένιο!

— Λατρεία μου!

— Αυτό που κάνουμε είναι τομερό!

— Σε άναπα!

— Κι' έγω! Δεν θέλω να σ' άφίσω να πεθάνεις...

— Θά πεθάνω, άν δεν γίνης δική μου...

— Εύνένιο! Εύνένιο!

Μισή ώρα λένε τέτοιες και άλλες άνά- λονες τόνιες σπασματικές όταν ντυπά, το κουδούνι κι' άπ' το τζάμι έντροση ή Ά- σπασία βλέπει την σιλουέττα του όσιου Ιάκωβου.

— Εύνένιο! Χαθήκαμε! Ο άντρας μου.

Κρύβου σ' αυτή τη ντουλάπα!

Και τον κούβει στην ντουλάπα. γν- στερα άνοίγει την πόρτα και δέχεται τον όσιο Ιάκωβο σ' ένα δωμάτιο όσο γινόταν πιδ μακριά άπ' τον κρυ- ψώνα. Άλλά ή άναθός Ιάκωβος δεν έχει καθόλου σήμερα το ύφος του όσιου.

— Άσπασία, τί συμβαίνει;

— Τίποτα, Ιάκωβε...

— Ποιός είνε έδω;

— Ποιός είνε!...

— Μου τηλεφώνησαν προ όλί- γου και τομερό. Ότι ένεις φι- λαράκο, κι' ότι ή φιλαράκος αυτή τη στιγμή, μέρα μεσημέρι βρίσκε- ται στο σπίτι. Δεν το πιστεύω! Άλ- λά πώς ταξί και ποθα

Ποτέ ή Άσπασία ως την στιγμή εκείνη δεν ήρθε τόσο ψηλός δο- ματικός τόνους.

— Ιάκωβε! Μου συμβαίνει μία τραγωδία! Άγγν, είνε τομερό!

Άγαπά άλλον! Θά γονίσουμε!

Ποτέ ως τότε ό όσιος Ιάκωβος δεν ήπνε τόσο άπολιθωμένο.

— Τσελλάθηκε;

— Όχι. Ιάκωβε! Κι' εκείνος υ' άγαπά, Κι' άν δεν με παντρευτή- θά νάση την ζωή μου. Μου άοκί- σθηκε ότι θά πέση στο Φάληρο...

— Πού είναι τος;

— Μεσα στην ντουλάπα!

«Έσας, τρένει στην ντουλάπα ό όσι- ος Ιάκωβος. Και από πίσω του άνά- στατη άκολουθεί τρενάλο ή Άσπασία σαν ηρωίδα δράματος συγκλονιστικό στην τριή πράξι. Άνοίγει την ντουλάπα ό Ιάκωβος. Άλλά ή ευγενής Εύνένιος άπουσιάζει. Και μαζί άπουσιάζουν και τα κομμάτια της Άσπασίας!...

— Άγγν είνε τομερό! Ήταν λωπο- δύτης!

Και πέφτει έρω ή Άσπασία ή πιδ, έλασσοειμένη άπ' όλες τις έλασσοειμένης γυναικες.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η απόστασι πού χωρίζει τη μικρή πόλη Γιουρίκα της Καλιφόρνιας από το Χόλλυγουντ είναι μόλις 22 μίλια. Ένας πεζός δηλαδή, μπορεί να τη διατρέξει σε λιγώτερο από 10 ώρες. Κι όμως ο νέος και συμπαθέστατος ηθοποιός Στήβ Κόγκραν πού γεννήθηκε στη Γιουρίκα, χρειάστηκε 20 ολόκληρα χρόνια για να φτάσει στην πρωτεύουσα του κινηματογράφου! Πριν να κατασταλάξει στα στούντιο γύρισε όλη την Αμερική και έκανε όλα τα επαγγέλματα, που μπορεί να κατασβή κανείς. Άρχεις από έμπορος σε κάποιον κτήνα, έπειτα έγινε πράκτωρ ταξιδιών, επαγγελματίας χορευτής και ποάκτωρ στοιχημάτων σε ιπποδρομίες.

— Δοκίμασα πολλά επαγγέλματα, αλλά το όνειρό μου ήταν ένα: να γίνω ηθοποιός. Λέει ο Στήβ σήμερα. Με φλόγιζε η ιδέα ότι αν πετύχαινα, θα μπορούσα να ελπίζω ο' ένα καλύτερο μέλλον. Και επέμεινα όσο μπορούσα!...

Είναι όμως ανυπόμονο αν τελικά ο Στήβ θα πετύχαινε στην προσπάθειά του. Στάθηκε ωστόσο τυχερός γιατί το 1939 τον προσέξε η τότε διάσημη ηθοποιός και στάρ Μαίη Γουέστ και τον πήρε στον θίασό της ως δεύτερο ζευγαριό. Με το βάρος του ονόματος και της δημοτικότητας της Γουέστ ο Κόγκραν δεν άργησε να πάρει μπροστά και μέσα σε μικρό διάστημα να γίνει ένας καλός ηθοποιός με μέλλον εξασφαλισμένο. Οι κακές γλώσσες όμως λένε ότι η φλογερή Μαίη δεν τον πήρε κοντά της μόνο γιατί ήταν νέος με ταλέντο αλλά και γιατί ήταν... δυσώδης! Πάντως, το γεγονός είναι ο Στήβ έπαιξε σε πολλές επιθεωρήσεις, απέκτησε κάποια φήμη στους θεατρικούς κύκλους και μετά το τέλος του πολέμου μετεπήδησε στον κινηματογράφο χάρις σ' ένα «λαγωνικό» ταλέντο.

— Θάθελα να σας δοκιμάζα στον κινηματογράφο, του είπε

Ο δυναμικός στάρ Στήβ Κόγκραν

ΣΤΗΒ ΚΟΧΓΡΑΝ Ο ΔΥΝΑΜΙΤΗΣ ΤΟΥ 1952

Ένας «πολυτεχνίτης» στάρ

στο Χόλλυγουντ με σκοπό να εξασφαλίσει ένα καλό και

λυυετές συμβόλαιο. Δεν άργησε δε να το υπογράψει, στα

στούντιο Γουόρνερ, αυτή τη φορά. Μόλις τελείωσε ένα ολό

στον φιλμ του Κόγκνυ «Ο μεγάλος αμαρτωλός», πήρε αμέ-

σως άλλον στο φιλμ της Κράουφοντ «Οι καταραμένοι δεν

κλαίνε». Έπειτα έπαιξε στο «Οι ιππότες

της σκιάς», με την Ρότζερς και πέτυχε τον

Δεκέμβριο, αφού ανανέωσε το συμβόλαιό του

με τον τίτλο του «στάρ» πιά. Έπαιξε ολό

συμπεριλαμβανομένου στο έγχρωμο

φιλμ «Ντάλλας», με τον Γκάου Κού-

περ και την δυσώδη Ρούθ Ρόμαν.

Μετά την επιτυχία του στην οθό-

νη ο Στήβ λέει σήμερα:

— Όταν ένας ηθοποιός θέλει να

επιτύχει και να αναδειχθεί δεν υ-

πάρχουν εμπόδια γι' αυτόν. Φτάνει

να έχει θέληση και επιμονή, για να

υπέρ των απογοητεύσεων οι δυσκολίες

που θα συναντήσει. Έγω τουλάχισ-

τον έτσι έκανα και πέτυχα!...

Οι τελευταίες του επιτυχίες στην

οθόνη είναι πολλές. «Ανέμεσα σ' αυ-

τές αναφέρουμε το φιλμ «Τα τάνκα

έρχονται» και το «Η Συμμορία των

3 πολιτειών». Από πέρσι δε είναι

ένας από τους πιο πολυσυζητούμε-

στάρ και υπολογίζεται ότι κάθε χρό-

νο γυρίζει 5—6 ταινίες.

Ο Στήβ Κόγκραν γεννήθηκε στη

μικρή πόλη Γιουρίκα της Καλιφόρ-

νίας στις 25 Μαΐου του 1919.

Σπούδασε για ένα χρόνο στο Πανε-

πιστήμιο του Γουάσιγκτον, αλλά έπει-

δή ήταν φτωχός και δεν άντεξε στα

έξοδα σπούδης ν' αφήσει τις ανώ-

τερες σπουδές και να επιδοθεί στα

ελεύθερα επαγγέλματα. Εκτός από

αυτά που αναφέραμε, ο Στήβ έγινε

και εισπράκτωρ σε λεωφορεία, οδηγός φορ-

τηνού αυτοκινήτου και τέλος ηθοποιός, α-

φού προηγουμένως φοίτησε για δύο χρόνια

στη Δραματική Σχολή του Πανεπιστημίου του Σικάγου.

Σήμερα ο Στήβ είναι 31 χρόνων και ανυπαντρός ακόμη. Έ-

χει βέβαια διάφορες «αισθηματικές ιστορίες», αλλά καθώς

φαίνεται, ο γάμος δεν τον απασχολεί για την ώρα. Μια από

τις «ιστοριούλες» αυτές είναι και η περιπέτειά του το 1945 με

την ωμορφη κόρη ενός «βασιλέως» της πατάτας. Την γνώρισε

ένα βράδυ σ' ένα κοσμικό νυκτερινό κέντρο του Σικάγου και

η ομορφιά της του έκανε τότε εντύπωση, ώστε την αγάπησε

μέσως. Ήταν απελπισμένος ωστόσο, γιατί φανταζόταν ότι

η φτώχεια του θα έδιωχνε από κοντά του την βαθύπλουτη νέα.

«Φαίνεται ότι της άρεσα, σκέφθηκε ο Στήβ. Αν δεν με δε-

χθί ο πατέρας της κι' αν το θελήσει η ίδια, είμαι έτοιμος να

την απαγάγω κι' ο Θεός βοηθός!...

— Ωραία περιπέτεια θα είναι! του είπε γελώντας αυτή.

Έτσι ο Στήβ την έβαλε μια μέρα σ' ένα ταξί και τράβηξαν

αμέσως στο αεροδρόμιο για το Μεξικό. Άλλα δέι πρόλαβαν

να ξεκινήσουν. Λίγα λεπτά πριν από την αναχώρησή του αε-

ροπλάνου μερικοί αστυνομικοί, με επί κεφαλής έναν νησιώ

κύριο που χειρονομούσε έσφαλώς κύκλωσαν το αεροδρόμιο και

διέταξαν να μη φύγει κανένα αεροπλάνο. Ήταν ο πατέρας

της Τζέιν!... Σε λίγο λοιπόν ο Στήβ ήταν πάλι μόνος. Η

έρωτική περιπέτειά του είχε τελειώσει άδοξα!...

Ο Στήβ ενδιαφέρεται πολύ για τα σπόρ και ιδιαίτερα για

το κολύμπι και το θαλάσσιο πόλο. Είναι συμπαθέστατος στην

έμφανισή με συμπαθητικό πρόσωπο, πράσινα μάτια, και σκού-

ρα καστανά μαλλιά ενώ το ύψος του καλοδεμένου σώματός

του φτάνει το 1,85. Αυτός είναι ο Στήβ Κόγκραν, ο «Δυναμίτης

του 1952» όπως τον λένε σήμερα. Μέχρι το 1945 ήταν ένας

«πολυτεχνίτης» χωρίς μέλλον. Από το 1946 όμως είναι ένας

αστέρας που κάθε χρόνο ανεβαίνει και πιο ψηλά!...

Ο PENNY

μια μέρα στη Ν. Υόρκη ο αν-

θωπος αυτός.

— Αν μπορούτε να το κάνε-

τε, μη μ' ερωτάτε καθόλου!

του απάντησε ο Στήβ γεμάτος

αυτοπομπή και γαργά. Κι

αύριο ακόμη μπορούμε να φύ-

γουμε για το Χόλλυγουντ...

Έτσι ο Κόγκραν πήγε στα

στούντιο Σάμ Γκόντφριντ, όπου

ύστερ' από πολλές και δύσκο-

λες δοκιμές τον προσέλαβαν.

Έπειτα από μερικούς μικρούς

ρόλους ο Στήβ πήρε μέρος στο

μεγάλο φιλμ «Τα καλύτερα χρό-

νια της ζωής μας» με άρετη

επιτυχία. Κατόπιν όμως έανα-

γύρισε για λίγο στο Μπροντ-

γουάι, κοντά στη Μαίη Γου-

έστ και το 1948 πήγε πάλι

στο Χόλλυγουντ με σκοπό να

εξασφαλίσει ένα καλό και

λυυετές συμβόλαιο. Δεν άργησε

δε να το υπογράψει, στα

στούντιο Γουόρνερ, αυτή τη

φορά. Μόλις τελείωσε ένα ολό

στον φιλμ του Κόγκνυ «Ο μεγάλος

αμαρτωλός», πήρε αμέ-

σως άλλον στο φιλμ της Κράου-

φοντ «Οι καταραμένοι δεν

κλαίνε». Έπειτα έπαιξε στο

«Οι ιππότες της σκιάς», με την

Ρότζερς και πέτυχε τον

Δεκέμβριο, αφού ανανέωσε το

συμβόλαιό του με τον τίτλο του

«στάρ» πιά. Έπαιξε ολό

συμπεριλαμβανομένου στο

έγχρωμο φιλμ «Ντάλλας», με

τον Γκάου Κούπερ και την

δυσώδη Ρούθ Ρόμαν.

Μετά την επιτυχία του στην

οθόνη ο Στήβ λέει σήμερα:

— Όταν ένας ηθοποιός θέλει

να επιτύχει και να αναδειχθεί

δεν υπάρχουν εμπόδια γι' αυτόν.

Φτάνει να έχει θέληση και

επιμονή, για να υπερ των απο-

γοητεύσεων οι δυσκολίες που

θα συναντήσει. Έγω τουλίσ-

τον έτσι έκανα και πέτυχα!...

Οι τελευταίες του επιτυχίες

στην οθόνη είναι πολλές. «Ανέ-

μεσα σ' αυτές αναφέρουμε το

φιλμ «Τα τάνκα έρχονται» και

το «Η Συμμορία των 3 πολιτειών».

Από πέρσι δε είναι ένας από

τους πιο πολυσυζητούμεστάρ

και υπολογίζεται ότι κάθε χρό-

νο γυρίζει 5—6 ταινίες.

Ο Στήβ Κόγκραν γεννήθηκε

στη μικρή πόλη Γιουρίκα της

Καλιφόρνιας στις 25 Μαΐου του

1919. Σπούδασε για ένα χρόνο

στο Πανεπιστήμιο του Γουάσιγκ-

τον, αλλά έπειδή ήταν φτωχός

και δεν άντεξε στα έξοδα σπου-

δης ν' αφήσει τις ανώτερες

σπουδές και να επιδοθεί στα

ελεύθερα επαγγέλματα. Εκτός

από αυτά που αναφέραμε, ο

Στήβ έγινε και εισπράκτωρ σε

λεωφορεία, οδηγός φορτηγού

αυτοκινήτου και τέλος ηθοποιός,

αφού προηγουμένως φοίτησε

για δύο χρόνια στη Δραματική

Σχολή του Πανεπιστημίου του

Σικάγου. Σήμερα ο Στήβ είναι

31 χρόνων και ανυπαντρός

ακόμη. Έχει βέβαια διάφορες

«αισθηματικές ιστορίες», αλλά

καθώς φαίνεται, ο γάμος δεν

τον απασχολεί για την ώρα. Μια

από τις «ιστοριούλες» αυτές

είναι και η περιπέτειά του το

1945 με την ωμορφη κόρη ενός

«βασιλέως» της πατάτας. Την

γνώρισε ένα βράδυ σ' ένα

κοσμικό νυκτερινό κέντρο του

Σικάγου και η ομορφιά της του

έκανε τότε εντύπωση, ώστε την

αγάπησε μέσως. Ήταν απελ-

πισμένος ωστόσο, γιατί φαντα-

ζόταν ότι η φτώχεια του θα

έδιωχνε από κοντά του την

βαθύπλουτη νέα. «Φαίνεται

ότι της άρεσα, σκέφθηκε ο

Στήβ. Αν δεν με δεχθί ο

πατέρας της κι' αν το θελήσει

η ίδια, είμαι έτοιμος να την

απαγάγω κι' ο Θεός βοηθός!...

— Ωραία περιπέτεια θα είναι!

του είπε γελώντας αυτή.

Έτσι ο Στήβ την έβαλε μια

μέρα σ' ένα ταξί και τράβηξαν

αμέσως στο αεροδρόμιο για το

Μεξικό. Άλλα δέι πρόλαβαν

να ξεκινήσουν. Λίγα λεπτά

πριν από την αναχώρησή του

αεροπλάνου μερικοί αστυνο-

μικοί, με επί κεφαλής έναν

νησιώκύριο που χειρονομούσε

έσφαλώς κύκλωσαν το αερο-

δρόμιο και διέταξαν να μη

φύγει κανένα αεροπλάνο. Ή-

ταν ο πατέρας της Τζέιν!... Σε

λίγο λοιπόν ο Στήβ ήταν

πάλι μόνος. Η έρωτική

περιπέτειά του είχε τελειώσει

άδοξα!... Ο Στήβ ενδιαφέ-

ρεται πολύ για τα σπόρ και

ιδιαίτερα για το κολύμπι και

το θαλάσσιο πόλο. Είναι

συμπαθέστατος στην εμφάνισή

με συμπαθητικό πρόσωπο,

πράσινα μάτια, και σκούρα

καστανά μαλλιά ενώ το ύψος

του καλοδεμένου σώματός του

φτάνει το 1,85. Αυτός είναι ο

Στήβ Κόγκραν, ο «Δυναμίτης

του 1952» όπως τον λένε

σήμερα. Μέχρι το 1945 ήταν

ένας «πολυτεχνίτης» χωρίς

μέλλον. Από το 1946 όμως

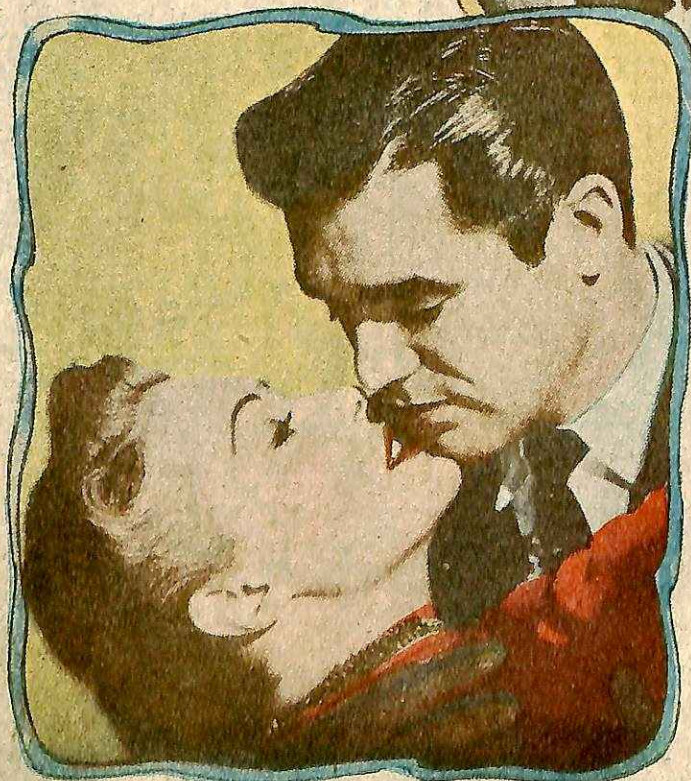
είναι ένας αστέρας που

κάθε χρόνο ανεβαίνει και

πιο ψηλά!...

“Έλεν Στάνλεϋ”

Ο Στήβ και η Ρούθ Ρόμαν σε μια τρυφερή σκηνή.

κύριος! Προηγείται! με υποστηρίξει ο ξενοδόχος και πήρε τη βαλίτσα μου.

Τον ακολούθησα μ' ένα παράξενο συναίσθημα ικανοποίησης και στενοχώριας μαζί.

— Εύτυχος που πρόφτασες! μου είπε, ανοίγοντας την πόρτα.

Μπήκαμε σ' ένα φτωχό δωμάτιο, με έμμενους τοίχους. Το πάτωμα έτρεξε.

— Αυτό είναι το κρεβάτι σου!

Και μου δείχνει εκείνο που ήταν κοντά στον τοίχο.

— Κουδούνι δεν έχει;

— Δεν μας το στείλαν ακόμα απ' την Εύρωπη!

— Κι' άμα χρειαστώ τίποτα;

— Θα βγής στο κεφαλόσκαλο, θα γυμνήσεις παλαμάκια και θα φωνάξεις: «Ξενοδόχοοοο!».

Τελευταίο σύστημα! Αειντε και καλόν ύπνο!

— Στάσου! Τα στοιχεία μου δεν τα πήρες!

— Δεν πειράζει. Αύριο, 'Εξ άλλου, φαίνεται εν τάξει κύριος. Α! ναί! Είναι και τ' άλλο. Το ηλεκτρικό, στη μιά, κόβεται. Γι' αυτό έχουμε το σπαριατό-το πάνω στο τραπέζι.

— Μερσί! Έχετε όλα τα κομμάτια βλέπω.

— Τι να γίνω; Είναι τουριστικό το μαγαζί!

Κι' έφυγε ικανοποιημένος από το τελευταίο άστείο του.

★

Ο συνοικός μου δεν είχ' έρθει ακόμα. Κι' όμως η παρουσία του βάραινε μέσα στη θλιβερή ατμόσφαιρα του φοβερού ξενικού δωματίου. Η ανησυχία με βασάνιζε. Τι άνθρωπος να ήταν, άραγε; Προσπάθησα να διώξω αυτές τις σκέψεις από το μυαλό μου. Στο κάτω της γραφής, άνθρωπος θα ήταν! Ή α-δεσφά! Αλλά η ιδέα μου είχε σκορπίσει. Σε μια γωνία είδα τη βαλίτσα του. Ήταν μια μεγάλη ξεθωριασμένη βαλίτσα, που έδειχνε πως είχε φάει πολλά τράκα στο μακρό της βίο. Ήταν από τις γαρτοπάντες εκείνες βαλίτσες, που μοιάζουν με φαρμακείο, καθώς είναι στερεωμένες με ζυλινες λουρίδες. Επί πλέον, επειδή η κλειδαριά ήταν σπασμένη, ο κάτοχος της βαλίτσας, την είχε δέσει με σχοινιά. Και επί πλέον περίσσευε κι' ένα κομμάτι πουκάμισο απ' έξω!

— Αριστοκρατία! είπα και σύγκρινα εκείνη την άθλια βαλίτσα με τη δική μου, πέσινη, καινούργια, κομψή!

Η θέα της ξεγοφιασμένης βαλίτσας μου τόνωσε τις ανησυχίες.

— Δεν βαρύνεσαι, είπα στον εαυτό μου. Πέρα τώρα να κοιμηθείς κι' ό,τι γίνει άς γίνει!

★

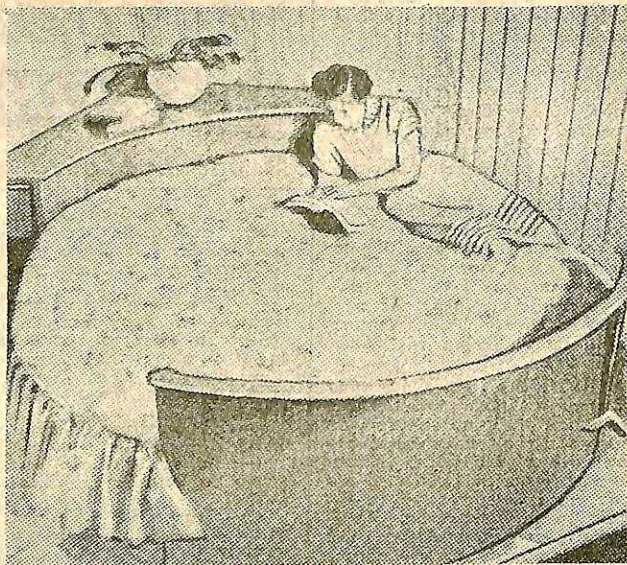
Αλλά, που να κλείσω μάτι. Μέσα στη φαντασία μου προβάλλαν ύπουλες και σκοτεινές φαινομενικές, κακοποιών, πώς τάχα, μια απ' αυτές, ήταν η φαινομενική του συνοίκου μου. Ένας μάλιστα, κρατούσε και μαχαίρι. Το μυαλό μου έτρεξε νιλιόμετρα πίσω και πήγε στην παιδική μου ηλικία, τότε που η μητέρα μου, για να με κάνει να ησυχάζω και να γίνω υπάκουο παιδί, με άπειλούσε με το «Μπαμπούλα». Θέλησα να γελάσω μ' αυτή την ανάμνηση, αλλά δεν μπόρεσα...

— Άς έρχοταν, επί τέλους, κι' αυτός ο νριστιανός. Να δώ τη φάτσα του, να ξερω, τουλάχιστον με ποιά φάτσα έχω να κάνω!

Η ώρα περνούσε. Καμιά φορά η σκάλα έτριζε. Ακούστηκαν βασιλά θήματα στο διάδρομο. Ήπειτα... να η πόρτα ανοίγει κι' ένας κοφτός, άδυσσαλές βήνας, σαν μουγγύρισμα λιονταριού!

— Γκώχ, γκώχ...

— Ανάβει το φως. Έγώ κάνω πως έχω κλειστά τα μάτια μου, αλλά ταυτόχρονα σαν μισανθρωπικά παραθύρα. Επισκοπώ

ΚΥΚΛΙΚΟ ΚΡΕΒΑΤΙ

Στο Μπλιντ της Γερμανίας έγινε μια ξενοδοχειακή έκθεση στην οποία μεταξύ άλλων παρουσιάστηκε και το κυκλικό αυτό κρεβάτι. Είναι ολόστρογγυλο, έχει διάμετρο δύο μέτρων και την ημέρα μετατρέπεται σ' ένα ωραιότατο και αναπαυτικό ντινάνι.

το συνοικό μου. Είναι ένας χοντρός, μεσόκοπος, ως δύο μέτρα μπροστά. Έχει και μουστάκια. Έχει και πλούσια μαλλιά, που κατεβαίνουν σε αφέλειες στο κορμάκι του. Φοβερή φυσιογνωμία!

Βγάζει το σακάκι του και το πετάει σε μια καρέκλα. «Ε-πειτα, σαν κάτι να θυμάται, ανοίγει την πόρτα, βροντίζει τις χερούκλες του και βάζει μια φωνάρα, που έτριζαν τα τζάμια.

— Ξενοδόχοοοο!

— Παρών! απάντησε εκείνος από κάτω.

— Ένα μαχαίρι!

Μου ήρθε σύγκρουση. Τι διάβολο τόβλεπε το μαχαίρι; Σε λίγο ανέβηκε ο ξενοδόχος:

— Ορίστε!

— Κόδει!

— Ξουράφι!

Ο συνοικός μου με δείχνει στον ξενοδόχο και του κάνει μια σιωπηλή ερώτηση για μένα. Νόημα που πάει να πη:

— Τι σοί άνθρωπος είναι τούτος;

Ο ξενοδόχος του απαντάει ανάλογα, με μια κοφή χειρονομία, που σημαίνει: «Πολύ εν τάξει».

Οι συστάσεις έγιναν.

— Όχι τίποτ' άλλο.

— Όχι! Αύριο να με ξυπνήσεις στις πέντε. Θα φύγω με το πρωινό!

Κάνω πως κοιμάμαι, όμως όλα τα παρακολουθώ. Δεν μου ξεφεύγει τίποτα. Ο ξενοδόχος φεύγει. Ο συνοικός μου κλειδώνει την πόρτα από μέσα. «Υποπτη ενέργεια!» Επειτα παίρνει ένα δέμα που είχε μέσα στο κοινοδίο. Το ανοίγει και βγάζει μπλά. Τα καθαρίζει με το μαχαίρι και τα τρώει ολόκληρα. Θύσασε μέχρι έξη. Τα φλούδια τα τυλίγει στην εφημερίδα, ανοίγει το παράθυρο και τα πετάει έξω. Κι' όπου πάνε.

«Υστερα καθορίζει το μαχαίρι, το ακονίζει στην ανοιχτή χούφτα του και τ' ακουμπάει στην καρέκλα δίπλα του. Τι διάβολο το θέλει το μαχαίρι, τόσο κοντά;

Κατόπιν γδύθηκε και φόρεσε το νυχτικό του. Επειτα πήγε στο νιπτήρα, έριξε στο ποτήρι και σταγόνας κι' άρχισε να κάνει γαργάρες. Γούρρο, Γούρρο. Νούιζες ότι κόλλαζε, ηφαιστείο στο λαρύγγι του. Πέντε λεπτά της ώρας!

— Ώ, ένοχλώ: με αώτισε.

— Καθόλου! απάντησα εγώ, ξεχνώντας ότι έκανα τον κοιμισμένο.

— Είναι ένεκα ή φαρμαγγίτιδα που έχω. Καλά το κατάλαβα πως δεν κοιμάσαι!

— Δηλαδή, τον είχα πάρει...

— Από πούθε έρχεσαι;

— Από την Αθήνα!

— Έχω κάνει στην Αθήνα!

— Χάιρω πολύ.

— Πού μένεις εκεί;

— Στην πλατεία Αγάμων.

— Εγώ έμενα στις φυλακές Τσυγγρού!

— Ορίστε!

— Πισω από τις φυλακές, δηλαδή! Ένα σπίτι με πράσινα παραθύρα. Το ξέρεις;

— Όχι!

— Εκεί έμενα. Είκοσιδύο μήνες!

— Τώρα που μένετε; ρώτησα, με την πονηρή πρόθεση να πάρω καμιά θετική πληροφορία για τη διαμονή του.

— Μια έδω, μια εκεί! απάντησε θολά κι' άσιστα. Αειντε, άς κοιμηθούμε τώρα, γιατί έχω να ξυπνήσω και νωρίς. Θα φύγω με το πρωινό.

Εξόμισε το φως κι' έπεσε στο κρεβάτι. Συνταράχτηκε το δωμάτιο.

— Έχτές, ήμουνα μόνος μου έδω μέσα, είπα. Όμως, καλό είναι να μην κανείς παρέα στο δωμάτιο. Ανθρώποι είμαστε, δεν ξέρεις τί σου τυχαίνει!... Αειντε, καληνύχτα!...

★

«Ολ' αυτά ήταν πολύ ανησυχητικά. Η φυσιογνωμία, ο σγκας του ανθρώπου, τα μουστάκια, οι αφέλειες, το μαχαίρι, οι φυλακές Τσυγγρού. Κι' έπειτα εκείνη η φράση: «Ανθρώποι είμαστε, δεν ξέρεις τί σου συμβαίνει!...». Τι ήθελε να πη μ' αυτό το υπονοούμενο;

«Ένα σωρό φοβισμένες σκέψεις χόρευαν στο μυαλό μου. Αυτός, ο μυστηριώδης τύπος, που δεν αφήνει τ' όνομά του στο ξενοδοχείο, που δεν λέει τον τόπο της διαμονής του, δεν μπορεί να είναι καλός άνθρωπος. Ένα σωρό εγκλήματα γίνονται σε ξενοδοχεία, καθώς έχουμε διαβάσει και δη στον κινηματογράφο. Τι θα του στοιχίσει, δηλαδή, να περμένει να κοιμηθώ μαζί; έπειτα να σηκωθεί ομορφάκι, έπειτα να με ληστέψει; Η ομορφά και να με δολοφονήσει ακόμα; και να με κοιμηθώ. Δεν μπορώ να κοιμηθώ. Ο φόβος δεν μ'

αφήνει. Θα μείνω ξαγρυπνος, για να είμαι έτοιμος να φωνάξω «βοήθεια» στην κατάλληλη στιγμή!

Σε λίγο, ένα βαθύ, βαρύ, χοντρό ροχαλτό με πληροφορεί, ότι ο άνθρωπος μου κοιμάται. Μια ιδέα τότε μουρχεται στο μυαλό. Να σηκωθώ σιγά κι' ανάλαφρα, να πλησιάσω, να βγάλω το πορτοφόλι του και να ιδώ την ταυτότητά του. Να μάθω πως λέγεται αυτός, ο ύποπτος συνοικός, να το σημειώσω σ' ένα χαρτί, ώστε το πρωί, αν συμβή αυτό που φοβάμαι, ναχη η αστυνομία τα στοιχεία.

Σηκώνομαι, λοιπόν, ανάβω το σπερματόετο. Εκείνος κοιμάται. Πάω άραγ προς το μέρος του. Ροχαλίζει. Ήραία... Στο φως του κεριού, κάτι αστράφτει. Είναι το μαχαίρι. Α! Μάλιστα. Ας πάρω πρώτα το φονικό όπλο, για καλό και για κακό. Το σηκώνω και τραβάω προς το σακάκι. Βάζω το χέρι στην τσέπη — και βγάζω το πορτοφόλι.

Ξαφνικά, σιγή. Παύει το ροχαλτό. Και μια βροντερή, απεγνωσμένη φωνή, ξεσπάει τη στιγμή της νύχτας:

Βοήθεια!... Με σκοτώνουνε!...

Μένω σύδουλός στη μέση του δωματίου, με το πορτοφόλι στο ένα χέρι, και το μαχαίρι στο άλλο. Αυτή η βροντερή φωνή μουκόψε τα ήπατα. Ο συνοικός μου πετάγεται κι' εξακολουθεί τις φωνάρες του:

— Βοήθεια!...

Σάλογος στο ξενοδοχείο. Πόρτες που ανοίγουν, βήματα στα σκαλοπάτια και στο διάδρομο. Μια σπρωξιά στην πόρτα και μπαίνει ο ξενοδόχος, με καμπόσους αγουροξυπνημένους πελάτες. Με βρίσκουν στη στάση που είπα: Πορτοφόλι και μαχαίρι. Με πιάνουν, με αφοπλίζουν.

— Πήγε να με κλέψω και να με σκοτώσει! λέει ο συνοικός μου και τρέμει ολόκληρος.

Όλος αυτός ο φοβερός όγκος, τρέμει μέσα στο νυχτικό του. Τον λυπάνει η ψυχρή μου. Παρεξηγηστέ! ψιθυρίζει.

— Άλλα μ', έχουν καθησεί στο κρεβάτι. Δεν παίρνουν από λόγι και δικαιολογίες.

Σε λίγο έρχεται κι' η αστυνομία. Ανακρίσεις. Το ξενοπορτοφόλι και το φονικό όργανο στα χέρια μου. Τι χρειάζονται άλλες αποδείξεις;

Μάταια πασχίζω να εξηγήσω στον αστυνομικό και τους άλλους την ύποθεσι. Μάλιστα, έχω φοβόμουνά μπας με ληστέψει αυτός ο άνθρωπος. Ήθελα να βεβαιωθώ για την ταυτότητά του.

— Και το μαχαίρι;

— Για να μη με σκοτώσει!

Χρειάστηκε να γίνουν τηλεγραφήματα στην Αθήνα, για να αποδείξω πως ήμουνα καλός άνθρωπος. Δύο μέρες έμεινα στο κρατητήριο.

— Τι νάχη γίνει ο συνοικός μου; αναρωτήθηκα όταν βγήκα. Δεν είχε φύγει με το πρωινό. Ήταν ακόμα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, ξεπλωμένος στο κρεβάτι του. Είχε πάθει «σσοκ» από το φόβο του. Αυτός ο καταπληκτικός όγκος, δύο μέτρα μπροστά!... Του ζήτησα συγγνώμη για την παρακή που τουδύσα και του πήγα και δώρο ένα καλαδί μπλά.

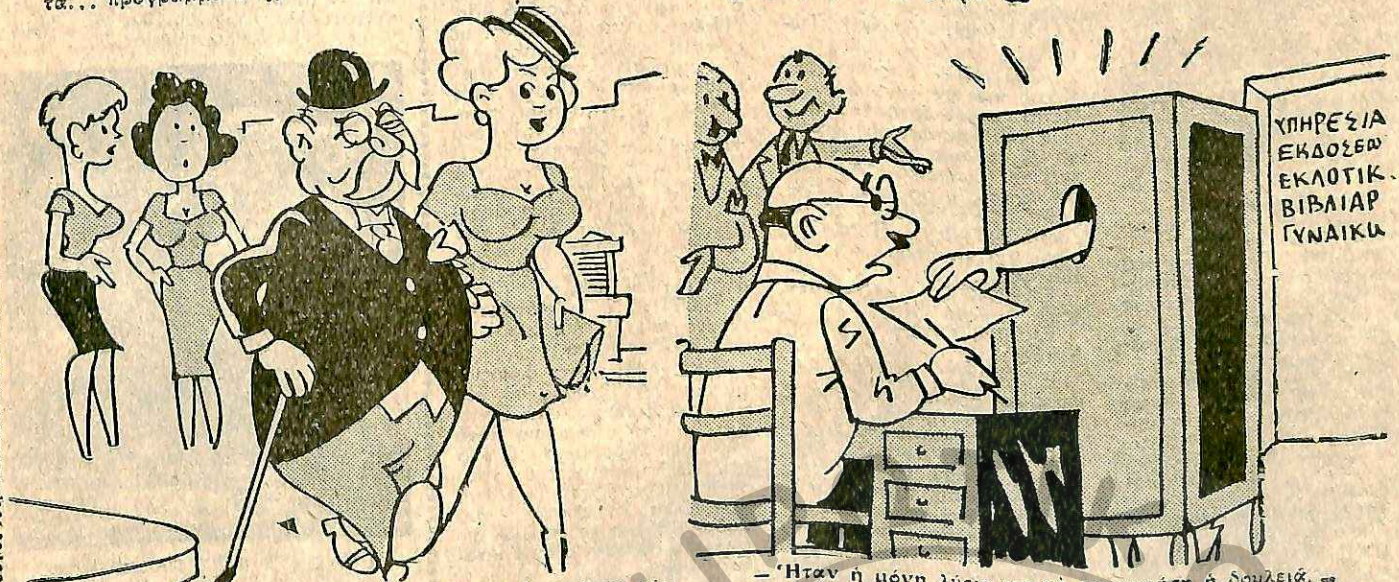
— Είσαι πολύ φοβισμένος! μου είπα. «Αν δεν ήσουνα τόσο, δεν θα φοβόμουν κι' εγώ. Όχι και πως φοβήθηκα, δηλαδή — πρόσθεσε για να σώσει την αξιοπρέπεια του όγκου του — αλλά έτσι που ξυπνήσα απότομα, ξαφνιαστήκα...

Εφυγα από κείνη τη μικρή πόλη ρεζιλιμένος, στενοχωρημένος, αλλά και μ' ένα παράξενο συναίσθημα ικανοποίησης: Έγώ, που δεν είχα σε μεγάλη έκτιμηση την άδυστη κρὰσι μου, είχα τρομοκρατήσει έναν άνθρωπο που φοβόστανε να τον βλέψει! «Ο-στε κάτι άξιζα κι' εγώ. Κομμάτια να γίνω το ρεζιλιέμα!

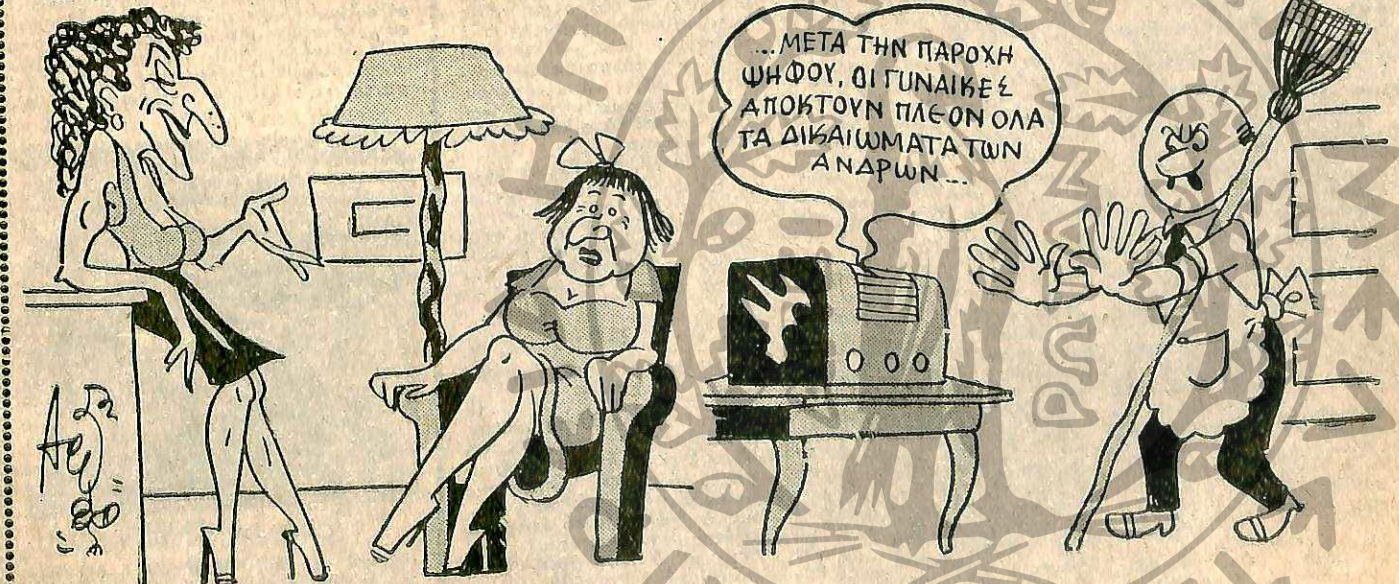
— Για να ψηφίσω. Ρίριξε μου, πρέπει να μελετήσω όλα τα... προγράμματα!...

— Πρέπει να βάλεμε υποψηφιότητα. Θύρανιά μου... έχουμε μεγάλο... ρεύμα...

— Πολύ συντηρητική κοπέλλα... πάντα ήταν υπέρ των παλαιών κομμάτων!...

— Ήταν η μόνη λύσις για να προχωρήσει η δουλειά. Γιατί οι υπάλληλοι, όταν έρχοτανε καμιά καλή την... αρνούσανε!...

— Έσύ σε ποιά εκλογική τμήμα θα ψηφίσω; Έλεντεσ μου: Εμένα με βαλανε στου Μουσείου!...

Αγαπητέ μου!

Το περιστατικό της ζωής

Αργά...

(Σ' ένα δημόσιο πάρκο, την ώρα του ανοιξιάτικου δειλινού. Έκεινος κι' Εκείνη, καθισμένοι σ' ένα παγκάκι κάτω από τις πυκνές φυλλοειδείς, ζούνε απλυστοι την υπέροχη ατμόσφαιρα που είναι μαθητεύσια που το σκάσανε από το σχολείο...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' όρκιζουμαι ότι λέω αλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Οί δεσμοί σου είναι άσφατοι! Απαπατάσαι νομίζοντας ότι μπορείς να τους σπάσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, σ' αγαπώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν αποκλείεται... Μ' αγαπάς όμως σαν συνάδελφο της σημειολογίας σου πραγματικότητας. Δεν είμαι ή αίσθηματική σου βάσις: είμαι το συμπλήρωμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εγώ, τότε; Τί είμαι εγώ για σένα; ΕΚΕΙΝΗ: Θά σου μιλήσω με περισσότερη ειλικρίνεια από όση μου μίλησες: Κι' εσύ είσαι το ίδιο για μένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με παράπονο): Αισθηματικό συμπλήρωμα: Τσούτα;...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει μελαγχολικά): Ακριδές... Σ' αγαπάω, χωρίς όμως να μπορώ να σου δοθώ ολοκληρωτικά. Ανήκα βασικά στη διυσιονομημένη μου κατάσταση.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά με ζήλεια): Στόν άντρα σου... Στά παιδιά σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Όπως και σύ στη γυναικά σου, στα παιδιά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρά): Με συννοήεις; Έγώ σου το ξαναπα: Τ' αφήνω όλα για σένα!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ σου ξαναλέω: Λές απλυστάτα ψέμματα! Ζητάς ν' απατήσης τον έαυτό σου με μεγάλα λόγια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ορμή): Θέ' ν' φύγουμε;...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει αποφασιστικά): Ύστερα απότομα! Πάμε! Αφού το θές δεν σου αντιστέκομαι πιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με νεανικό

ένθουσιασμό): Αγαπημένη μου... Επ'ί τέλος! (Την αγκαλιάζει σφιχτά, και προσπαθεί να τη φιλήσει).

ΕΚΕΙΝΗ (τραβιέται): Σιγά. Έχουμε καιρό να φιληθούμε μ' όλη μας την άνεση, όταν θα βρεθούμε μόνοι μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε λίγο τότε...

ΕΚΕΙΝΗ: Πότε φεύγουμε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποιον έλαφρό δισταγμό): Μά... όποτε θές εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ: Απόψε! Τώρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μασσημένα): Καί... πώς θα φύγουμε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν είν' ανάγκη να φύγουμε κατ' ευθείαν για το έξωτερικό. Ας πάμε κάπου, μέσα στην Ελλάδα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ας πάσουμε το άεροπλάνο για τη Θεσσαλονίκη, για τη Ρόδο, για την Κέρκυρα!

ΕΚΕΙΝΗ (μουδιασμένος): Έξοχη ιδέα...

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, τότε; Αποψε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχει πιά ασφαλώς άεροπλάνο, τέτοια ώρα... Σου τηλεφωνάω αύριο και τα κανονίζουμε...

ΕΚΕΙΝΗ: Έν τάξει Περίμενε λοιπόν, να μου τηλεφωνήσης ότι πέρασε όλα τ' άεροπλάνα, κι' ότι δεν υπάρχει τρόπος να πάμε πουθενά... (Έκείνος κούβει ντροπισσάμενος το κεφάλι του μέσ' στα χέρια του).

Μη στενοχωριέσαι... Τόκα να γιά να σε δοκιμάσω... Προσπονήθηκα ότι έλεγα «ναί» για να σ' αναγκάσω να πεις «όχι»...

(Μικρή σιγή). Τώρα πείθει ότι είμαστε καταδικασμένοι να μην ενωθούμε ολοκληρωτικά ποτέ; Στερεά δεσμά από τριανταφυλλένια σάρκα μας δένουν με τη σμηρινή μας ρουτίνα, πού, αν δεν είναι πιά έρωτας, είναι όμως πιά δυνατή από τον έρωτα... Τα δεσμά αυτά είναι τα παιδιά μας, που προέρχονται από τα φλογερά αγκαλιάσματα του παρελθόντος. Τ' αγκαλιάσματα αυτά μας φαίνονται ανεξήγητα σήμερα. Τα ωραία παιδιά όμως μέινανε. Και ζητάς τώρα εσύ, ξαφνικά, να γίνουμε υπερούσι-κοι Τίτάνες, και με υπεράνθρωπη δύναμη να ξελευθερώσουμε τις καρδιές μας από τη λατρευτή σκληριά, και να τραβήξουμε αγκαλιασμένοι, μπροστά στη ζωή, με γλυκειά συντροφιά μας τον έρωτα... Αλλοίμονο! Δέ θα έχουμε κάνει ούτε πέντε βήματα στην καίνουργια έρω-τική ζωή μας, και θάγουμε μισήρη βαθεία ό ένας τον

άλλον με όση δύναμη νομίζουμε τώρα πως αναπιόμαστε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (νομίζει ότι πρέπει να διαμαρτυρηθή): «Ε, όχι δά! Θάγουμε μισή-σει ό ένας τον άλλον...

ΕΚΕΙΝΗ: Νάί... Γιατί θα ρίχνουμε ό ένας στον άλλον την ευθύνη για την τραγική τρέλλα που θάγουμε κά-νει... Κι' από κεί και πέρα πιά, δεν θα ζητούσαμε πα-ρά μιά πρόφασι που θα μας εξασφάλιζε μιά έντιμη υπο-χώρησι, έναν εύσχημο τρόπο για να γυρίσουμε πίσω στο παρελθόν, στη ρουτίνα μας, που θα τη βλέπαμε τώρα λατρευτή κι' ακριβή, να ξαναδέσουμε τη ματωμένη καρδιά μας με τις σάρκινες χειροπέδες που της εξασφα-λίζουν την πιο χαρούμενη δουλεία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): «Ι-σως νάχης δική»...

ΕΚΕΙΝΗ: Δυστυχώς έχω δικήν. Δυστυχώς για τον έ-ρωτά μας. Ήθελό εύλογη-μένως να φτερουγίσω άπάνω από τα κεφάλια μας πολύ άργα και για τους δυό μας.

Ήθελό να μας βασανίσω με μάταια όνειρα, με άνώφελες φαντασιώσεις, που μας άνε-βάσανε για λίγο στα υψώ-μετα της άπατηλής γοη-τείας, έτσι, μόνο και μόνο για να μας δώσουν τον ί-λιγγο ενός περιπάτου στα σύννεφα. Ας προσγειωθού-με, φίλε μου! (Έχει αρχί-σει να νυχτώνη. Μέσ' από τα πυκνά φύλλα φίλτραρε-ται το τελευταίο φώς της ανοιξιάτικης μέρας).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άνώφελη αγανάχτησι): Μά καλά, ά-φού αναπιόμαστε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ας αγαπιό-μαστε. Ας έχουμε τη λο-γική να βάσουμε στη ζυγα-ριά από τη μιά μεριά αυτό τον άργοπορημένο έρωτά μας, πούφτασε με τόσο τρα-γική καθυστέρηση, κι' από τη άλλη τη ρουτίνα που ζούμε σήμερα και πούχει ρι-ζώσει τόσο βαθειά στις καρ-διές μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ σιγά): Είν' άργά...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται και κυττάζει το ρολόγι της στις τελεταίες αντανάσεις της ημέρας): Νάί... Πλησιάζει όχτώ, και τα παιδιά θα πρέ-πει να φάνε, να κοιμηθούν. Σε περιμένουμε και τα δικά σου γιά να τα φιλήσης. Ας πούμε αντίο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γί' άπόψε;

ΕΚΕΙΝΗ: Για πάντα!... (Κάτω από τα βαθύσκια δέντρα πούχουνε πνιγί στις σκιές της νύχτας, κάνουν άργα τα τελεταία τους βή-μας προτού χωριστούν).

Κ. Χ.

Δέν του μίλησε επί 3 χρόνια

Επ'ί 3 ολόκληρα χρόνια, ή Αυστραλή κυρία Νίτα Μπούλ ήταν μιά «σιω-πηλή σύζυγος». Όταν της μιλούσε ό άντρας της, άφι-νε το βιβλίο ή το εργόχει-ρό της, τον άκουγε με άπά-θεια, κι' ύστερα συνέχιζε το διάβασμα ή το πλέξιμο, χω-ρίς να προσφέρει λέει. Αντί- όμως νάναι κατενθουσιασμέ-νος ό άντρας της, ζήτησε ά-πεναντίας διαζύγιο!...

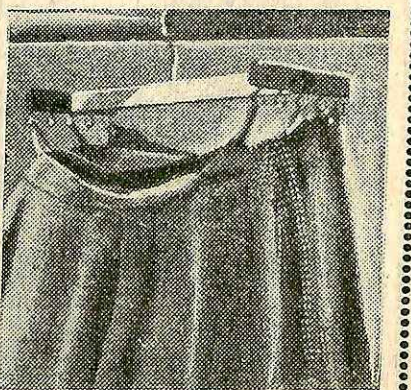
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ 100 %

«Η όμορφα γυτή είνε σήμερα πολύ της μόδας στην Αμερική. Όπως βλέπετε, ένει τα αμερικανικά έθνικά γούματα και γενικώς όλα τα διακριτικά της αμερι-κανικής σημαίας.

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ο Σκάττυ, ό παπαγάλος του Ζωολογι-κού Κήπου του Λονδίνου τρελαίνεται για το γάλα γι' αυτό και οι μικροί φίλοι του που πγαίνουν να τον έπισκε-φθούν ένουν πάντα μαζί τους ένα μπο-γάκι με γάλα. Μόλις όμως του το πα-ρουσιάσουν, ό Σκάττυ τους φωνάζει ά-παιτητικά: «Κι' ένα καλαμάκι παρα-καλώ!»

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΧΩΡΟΥ

Νά και μιά πολύ πρακτική κρεμάστρα για τις κυρίες. Σ' αυτήν μπορούν να κρεμάσουν άνετα, την μιά δίπλα στην άλλη, πέντε φούστες τους χωρίς κανένα κίνδυνο να τσαλακωθούν.

Οι ξένοι που αγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Έλβετος Γκός

Όταν ξαναγύρισε στην πατρίδα του την Έλβετία, ό φιλέλληνας Άν-δρέας Λουδοβίκος Γκός είχε πάρει μαζί του, κι' έδειχνε με ιδιαίτερη συγκίνηση μιά ελληνική φουστανέλλα και μιά μαγκούρα από ελιά, στη λα-βή της όποιας ό ίδιος είχε γράψει με ελληνικά γράμματα: «Ιατρός Λ. Α. Γκός πολίτης Γενευαίος και Ποριώτης».

Πραγματικά, ό Πόρος, όπου ό Έλβετος φιλέλληνας είχε το κέντρο των ενεργειών του, αναγνώρισε τα φιλελ-ληνικά και φιλανθρωπα αισθήματά του με το κατοπινώ ψηφισμα:

«Ήμεις πολίται του Πόρου, ευ-γνώμονες εις το πρόσβον του Λου-δοβίκου Άνδρέου Γκός, άνδρος ευ-πνεουμένου υπό του ειλικρινεστέρου φιλελληνισμού και πετροικισμένου με εξόχους άρετάς, έγοντες υπ' όβην των ένθεσμων και άκαταπόντων αυ-τού ζήλων διά πάν άφοδών την πα-τρίδα και τον ιερόν της Έλλάδος ά-γώνα και ίδια μαρτυρές, αυτόπται των φιλανθρωπών φροντίδων, άε έ-πεδωξίμενες εις τους ένδεείς και άφ' έτέρου πεπεισμένοι ότι αι σπάνιαι αυτού άρεταί θέλουσι συντελέσει εις ήθικην βελτίωσιν του ελληνικού λαού, και άθωούμενοι υπό του πόθου να προ-σεκώμεθα εις την νήσον μας τον ένάεστον αυτόν άνδρα, παμψηφεί και έν πλήρη όμοφωνία άπονέμεται το δικαίωμα του πολίτου εις τον ειση-γέμενον Λουδοβίκον Άνδρέαν Γκός, ί-να άπολαύβη από τούδε και εις το έξής του τίτλου και των δικαιω-μάτων του αύτρήθονος Ποριώτου πο-λίτου».

Ό Άνδρέας Λουδοβίκος Γκός ά-πό την Γενεύη, την πατρίδα του, μάθαινε τα κατορθώματα των Έλλή-νων αγωνιστών, του Εικοσιναι και φλεγόνταν από άγάπη για τους Έλ-ληνες. Μάθαινε δέ και την συμβολή των Έλβετών συμπολιτών του στον Άγώνα της Έλευθερίας κι' ήθελε να τους μιμηθή.

Η δόξα και ή θυσία του Έλβε-τού ύγειονομικού και δημοσιονό-μου Ιωάννου Ιακώβου Μάγερ κατά- την Έξοδο της φρουρας του Μεσο-λογγίου, που έγιναν ό φωτεινός όδη-γός για να προσφέρη κι' ό Γκός ό, τι μπορούσε στην Έλληνική Υπό-θεσι, Αλλά κι' ό ηρωικός θάνατος στην Έλλάδα άλλων τεσσάρων Έλ-βετών, των Μπράντλ, Σεβαλιέ και Καίινινγ στη μάχη του Πέτα και του Μπουμπάγκε στο Μεσολόγγι, τον έκαναν να νιώθει άπειρη άγάπη για τη χώρα, όπου γύηκε το αίμα τόσοων γενναίων συμπολιτών του.

Αφού, λοιπόν, συμενοήθηκε με τον μεγάλο φιλέλληνα Εύνάδο, κα-τέβηκε στην Έλλάδα τον Δεκέμβριο του 1826, ως αντιπρόσωπος του Φι-λελληνικού Κομιτάτου της Γενεύης.

Μιά εικόνα της ελληνικής ζωής των τελεταίων χρόνων του Άγώνος και ίδιος της ζωής της προσωρινής προτεύουσας της Έλλάδος, του Ναυ-πλίου, έδωσε στον Γκός ένας άλλος φιλέλληνας και συνεργάτης του, ό Γάλλος γιατρός Μπαϊλλύ (ό Μπα-λές, όπως τον έλεγαν οι Έλληνες):

— Στ' Ανάπλι, ποτέ μ'ην τώρ σωμί, ποτέ κρασί μ'ην πίνης, παρά στο Άργος να πάς κι' εκεί να φας κι' εκεί να πιής ό,τι άναπάς!...

Μ' αυτά ήθελε να πη ότι στο Ναύ-πλιο, με το στρίμωγμα του προσφυ-γίου, όλα τα πράγματα ήσαν ακριβώς, ψεύτικα ή γαλασμένα κι' ό-τι ή ζωή κινδύνευε από τις διάφορες άρρώστειες.

Για να βοηθήσουν, λοιπόν, στην αντιμετώπισι αυτής της καταστάσε-ως διωρίσθηκαν από τη Φιλελληνική

Έπιτροπή της Γενεύης, ό Έλβε-τός γιατρός Γκός, ό Γάλλος Μπαϊ-λλύ κι' ό Γερμανός Χέυδεκ.

Ο γιατρός Γκός έδωσε άμέσως όλην την ενεργητικότητά του στη δι-οργάνωσι της ύγεινης και της φι-λανθρωπίας.

Με κέντρο τον Πόρο, όπου μετέ-φερε τις άποθήκες κι' όλες τις προ-μήθειες, ώργάνωσε τον έπισιτισμό του στρατού και του προσφυγικού πληθυσμού. Έντις φούρνους για παξιμάδια και κατόπιν, με ειδικές κανονισμούς βάσκες έστελνε τις τροφές στα κοντινά στρατόπεδα.

Ίδρυσε επίσης φαρμακείο στο Ναύσταθμο του Πόρου κι' ό ίδιος, όταν μπορούσε, έπισκεπτόταν άσθε-νείς και χειρουνούσε τους βαρεία τραυματισμένους στρατιώτες. Νοση-λευσε, μάλιστα, κάποτε, και τον Γεώργ. Καραϊσκάκη και παρευρέθη-κε στις τελεταίες στιγμές του Γάλ-λου φιλέλληνα Παύλου Βοναπάρτη.

Με τον Καραϊσκάκη είχε συναντη-θή ό Γκός κι' άλλες φορές. Και τον θαύμαζε για τα αισθήματα της δι-καισύνης και της φιλανθρωπίας του.

Διηγείτο μάλιστα, άργότερα, ό Γκός την πρώτη συνάντησί τους, που έγινε στις 11 Μαρτίου 1827 στον όμο των Άμπελακιών.

Βοήκε εκεί τον Καραϊσκάκη και του έδωσε τις έπιστολές του Έυ-νάδου, που είχε γι' αυτόν. Η φο-ρεσιά του, από ύφασμα βαμβακο-μεταξωτό με σαβδώσεις, ήταν γεμά-τη μπαλμάτα!...

Ο Γκός είχε έντολη να του δώ-ση μιά καινούργια χρυσόστολιστη στολή και διέταξε να του την πα-ρουσιάσουν, λέγοντάς του:

— Σας προσφέρουμε αυτή την έν-δυμασία... Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι ό Καραϊσκάκης με την παλαιά του στολή έα διασέση από τον Κα-ραϊσκάκη με τα χρυσά νάλωνα!

Ο Καραϊσκάκης κύταζε σκεπτι-κός την χρυσόστολιστη στολή του κι' ό Γκός, βλέποντάς τον να διστά-ζει, πρόσθεσε:

— Στην πατρίδα μου λέμε μιά παροιμία: «Τό ρούχο δεν κάμνει τον άνθροπο»!...

Όταν του μετέφρασαν αυτά τα λόγια του Γκός, ό Καραϊσκάκης νέ-λασε με την καρδιά του, άγκάλια-σε τον Έλβετό και του είπε:

— Και στην Έλλάδα λέμε: «Σικισμένο ρούχο, δεν κρατεί έ-στη»!...

Αλλά δεν δέχτηκε ν' αντικατα-στήση την τιμημένη του φορεσιά με καμιά άλλη.

Ο Γκός, ύστερα από την άπελευ-θέρωσι της Έλλάδος, ζήτησε να σύ-νη, αλλά τον παρεκάλεσε ό Καπο-δίστριας να μείνη λίγον καιρό ακό-μη. Κι' όταν τέλος το Μάρτιο του 1829 έτοιμάσθηκε πιά να φύγη ό Γκός, του έδωσε ένα τιμητικό έγ-γραφο, που, μεταξύ άλλων, περιεί-χε και τα έξης:

«Η Έλλάς δεν δύναται εις τας παρούσας στιγμάς να σάς έκφράση δι' όδενός άλλου τρόπου την ευνω-μίαν της. Θα έλθη, ως έλπίζω, μοσύνν της. Θα έλθη, ως έλπίζω, ήμέρα καθ' ήν θα δυνηθή να πράξη ή τοιούτη και μετά πολλής προθυμίας ή Κυβέρνησις αυτής θέλει έκπληρώσει το πρόσ υμάς νεός ως και προς ό-λους τους Έλλήνας, οίτινες ως υμείς υ-πηρετήσατε τον ιερόν αυτής σκοπόν με προθέσεις άγνάς και ιδέας ύ-ψηλές...».

Ο Έλβετός Γκός ποτέ δεν ξένα-σε την Έλλάδα νυθίζοντας στην πα-τρίδα του. Πάντα την θυμόταν και φρόντιζε για τα ελληνικά συμφέρον-τα. Και στα 1838 όταν ξαναγύρισε για λίγο εδω, τον υποδέχθηκαν με τιμές άξίες ενός τέτοιου φίλου.

Τον Οκτώβριο του 1873, τέλος, σε ηλικία 82 χρόνων, πέθανε στη Γε-νεύη ό μεγάλος κι' άξένιστος αυτός φιλέλληνας.

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Αθηναϊκά έδικαιρα

Μαθήτρες και Καλλιτεία

Ο της Παιδείας ύπουργός, που φαίνεται δεν παίζει έπειτα από τον έκπληκτικό τό θρίαμβο της Νταίζη, με άυστηρή του άποφασι — τελειώνουν πιά τ' άστέια—

άπαγορεύει άυστηρώς στας μαθήτριάς του κράτους, να μπαίνουν ύποψήφιος πλέον σε καλλιτεία, ξεχνώντας το καθήκον τους και τα μαθήματά τους! Κι' αντί να παίρνουν το «χαρτί» απ' τους σοφούς (δασκάλους, να κυνηγούνε λυσσώδως το δίπλωμα του... κάλους!

Λοιπόν, τα όνειρα για «μεις» κορίτσια να τα σβύ- (σετε.

Τό λέει ή άπόφασις ή άπαγορευτική, Κι' ως ότου τα τετράδια για πάντα να τα κλεί- (σετε,

θα έχη το προβάδισμα ή Μις... Γραμματική!

Νέα κατάκτησις

Πάει, λοιπόν κι' ή Ίρην Παπα. Πάει κι' ή Λοζομ- (πριγκίτα.

Και κάθε άλλη καλλονή κομψή και ψηλομύτα. Τώρα έπηρε τη σειρά ή Λιάνα Τζαφεράνι, που την αντίκρυσε ό Άλχ και είπε πως του κάνει!

Εις τό Μιλάνο δακτυλό. Έτών δέκα επτά. Την είδε ξάφνου ό Άλχ Χάν, της είπε «κορ-μέ-στά». Για γάμο της έμίλησε, να της γινή «μαρίτο» κι' εκείνη ειπ' ευθύς τό ναι και φώναξε και... ζήτω!

Την έρωτεύθηκε ό Άλχ κι' αυτήν άγάλι- άγάλι. Και τώρα την παντρεύεται, να πάη για την... άλλη!

Η μάχη των λάκκων

Δόξα μεγάλη ό Δήμος μας νάχη! Στο φόρτε της είνε των «Λάκκων ή Μάχη!» Πολλά συνεργεία τους δρόμους γυρίζουν, με άσφαλο άθρόνως τους λάκκους γεμίζουν, και πάνε πιά πέρα σ' όδους άνωμαλούς, ευθύς να καλύψουν έν τάχει και άλλους!

Οί δέ Άθηναίοι πολύ συγκαίνονται. Κι' ευθύς ένθύνονται, κι' εγκώμιον ψάλλουν στους τόσοους παθόντας. Τους πρό αυτής της μάχης στους λάκκους... πε- (σόντας!

Μετανάστευσις

Ενέκρινε ή Κυβέρνησις την όμορφη ιδέα. Και 25 αγάλματα άναχωρούν, αρχάι, και πάνε στην Αμερική ευθύς και μανί- μανί, να μην κοπιάζουν κι' έρχονται εδω οι Αμερικάνοι.

Αλλάζουμε συστήματα και τον κανονισμό. Τώρα πλέον τ' αγάλματα θα κάνουν... τουρισμό. Και μιά που γίνεται ή όρχη αυτή ή επιπόλαιος, Ακρο-προβλέπω την μεταφοράν κι' αυτής (πάλως!

Ας φύγουμε με το καλό. Και να μου το θυμάστε. Αφού με ντόλλαρς πέρα εκεί γεμίσουνε τας τσε- (πας,

Ίσως να έπιστρέψουνε κάποτε, ως μετανάστες. Αχέ- ή Αφροδίτη μας ως «μπε» και ό Έρμης. (πας!

Το ταίρκο άναχωρεί

Μας φεύγει και τό Ταίρκολο αυτή την Κυριακή. Με όλη την κομπάνια του την εξαιρετική. Φεύγουν οι άκραβάτες του και τ' άγρια τα ζώα, μαζί με τον περίφημο τό γατοφόνο βόα!

Μιά άς μην άπελπιζόμαστε κι' άς λείπη ή στενο- (χώρια,

Υπάρχουν και στον τόπο μας και τα θερία τα έν- (χώρια!

Ελέφαντες βιοιώναν με προδοκίδα άγρία, και βόας ή... Εφορία!

Και μένει όπωσδήποτε τό Ταίρκο της Βουλής, που αρχίζει τό φθινόπωρο άνευ άνοβολής!...

ΠΑΝ ΠΑΠ.

Τὸ συμποτάζ τοῦ Ν. Ἐλευθεροχωρίου

Στις 20 'Οκτωβρίου 1944, η ομο-
τιμωρή χωριό Καταχάς της Κατερίνης
και τη μεγαλύτερη επιχείρησή της. Οι
σοφορές, ότι οι Γερμανοί θα περνού-
σαν από πυρομαχικά και στρατό.
Ανταλόνικη, το ίδιο εκείνο βράδυ. Οι
μύες για τη Λάρισα και ο ταγματ.

ἔδα «ΛΑΠΟΥΕΡΘ» βρισκόταν
 αἱ προετοίμαζε τὴν τελευταία
 Ἀγγλοαμερικανοὶ εἶχαν πλη-
 σαν ἓνα μεγάλο τραῖνο κατὰ
 τοῦ θὰ πῆγαινε γιὰ τὴ Θεο-
 κομάντος τοῦ Ο.Σ.Σ. εἶχαν
 ἀρχὴς Μίνوتي Μακάντιν, βα-

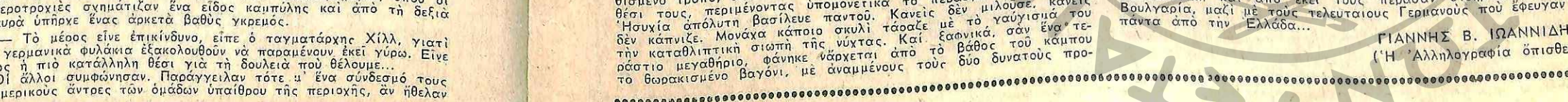
ερωτοχρίσεις σχηματίσαν ένα είδος κα-
υρά υπήρχε ένας αρκετά βαθύς γκρε-
— Το μέρος είναι επικίνδυνο, είπε ο
γερμανικά φυλάκια εξακολουθούν να τ
της ή πιο κατάλληλη θέση για τη δου-
Οι άλλοι συμφώνησαν. Παράγγειλαν τα
μερικούς άντρες των ομάδων υπαίθρου

ταγματάρχης Χίλλ, γιατί παραμένουν εκεί γύρω. Είπε λεία που θέλουμε...
...ότι μ' ένα σύνδεσμό τους
...της περιοχής, αν ήθελαν

θρίβαντο, περιμένοντας υπομονετικά το δέν μίλουσε, κυν-
 όβρι τους, βασιλέα παντού. Κάποις με το γαυγισμό τ-
 Ησυχία απόλυτη, βασιλέα παντού. Κάποις με το γαυγισμό τ-
 δεν κάπνιζε. Μονάχα κάποιος σκυλί τσάσε, καφνικά, σαν ένα
 την καταδίπλωσε σιωπή της νύχτας. Και βάθος του καπν-
 ραστίο μεγαθύριο, φάνηκε νάρχεται από το βάθος του καπν-
 το θωρακισμένο βαγόνι, με αναμμένους τους δύο δυνατούς π-

Βουλγαρία, μαζί με τους τελευταίους Γερμανούς που έφυγαν πάντα από την Ελλάδα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Ἡ Ἀλληλογραφία ὅπως ἔφτασε)

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΪΤ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μπλάνς ντε Μπαζά έχει δεχθή να παντρευτεί τον Ρομπέρτ Κέρ, χωρίς να τον αγαπά, για να υπακούσει στη θέληση του προπάτου της δουκίσσας Μονιμωρσάν. Ο Ρομπέρτ προσπαθεί να αποδείξει στο Φερουίλακ, ότι αξίζει τον αντιπαθί, γιατί είναι άδωος για την τραγωδία του Καντάλ. Μα εκείνος δεν πείθεται. Ύστερα ο Ρομπέρτ ζητάει να μάθει απ' τον πατέρα-Ματουρνέ μπάρας ή Μπλάνς είχε αγαπήσει κανένα άλλον, στην Αγγλία. Μα εκείνος του απαντάει με υπεκφυγές. Τρία χρόνια νωρίτερα, στην Αγγλία, είχε φτάσει ένας νέος σ' ένα πανδοχείο, κοντά στον πύργο του Βεύλαντ, όπου ήταν φυλακισμένη η Μαρία Στούαρτ.

— Συγχωρήστε την αγνοιά μου και εξήγηστε μου για ποιόν πρόκειται.

— Χμ! Θα μιλήσω μόνο και μόνο γιατί σας έχω εμπιστοσύνη. Άλλωστε, σ' ανταλλάγμα, θα μου πείτε πως και γιατί ένα τόσο νέο παλληκάρι όπως εσείς, ταξιδεύει ολομόναχο...

— Πολύ ευχαριστώ. Δεν έχω να κρύψω τίποτε...
— Λοιπόν, ο λόρδος Ντάντλεϊ είναι έγγονος του Έδουάρδου Ντάντλεϊ, που τον αποκεφάλισε ο λαός για τα εγκλήματα του, στα χρόνια του Έρρίκου Ζ'. Επίσης αποκεφαλίστηκαν ο πατέρας του κι ο αδελφός του, γιατί θέλησαν να σφετεριστούν το Θρόνο μετά το θάνατο του Έδουάρδου Σ'.

— Αυτά τάξερα απ' την Ιστορία...
— Όσο για το σμερνικό κόμητα του Λαίτσεστερ, τι θέλετε να σας πω;... Είναι ένας ωραϊότερος άντρας, που τον αγαπάνε πολύ οι κυρίες... κι' η ίδια η βασίλισσα Έλισάβετ... Έτσι λένε τούλαχιστον...

— Άκουσα, νομίζω, πως ο κόμης Λαίτσεστερ είναι έγχθρος της Μαρίας Στούαρτ.

— Τι την αναφέρετε αυτή την καυμένη; Σβύστηκε πιά απ' τους ζωντανούς! Ο Ροζέ χλώμιασε και θέλησε κάτι να πει. Άλλα ο ξενοδόχος έβαλε το δάχτυλό του μπροστά στο στόμα του.

— Σούτ, ανήμει μου! Σάν Σκωτσέζας που είσατε συμπαθείτε ίσως αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα. Προς Θεού, όμως, μην το δείξετε, αν αγαπάτε τη ζωή σας!

Η χλωμάδα του νέου μεγάλωσε.
— Μα τί έκαμε, λοιπόν, αυτή η αμοιση; τρούλισε.

— Μία παραμύθια λέει: «Δεν χωράνε δυο πόδια σ' ένα παπούτσι». Καταλάβατε;

— Δεν πιστεύω ωστόσο να την κρατήσουν φυλακισμένη σ' όλη της τη ζωή.
— Έγώ, απεναντίας, το πιστεύω... γιατί δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά! ΣΤ'.

Ο νέος φρόντιζε στο μεταξύ, να γε...

μίζη συνεχώς το ποτήρι του ξενοδόχου, για να τον κάνει πιο δουλτικό...

— Μα, θεέ μου, δεν έχει πιά όπαδους ή δύστηνη βασιλίσσα; ρώτησε.

— Σούτ! Κι' οι τοίχοι ακόμα έχουν αυτιά, ανήμει μου... Είπατε στο δρόμο σας κάτι ανθρώπους που έκοβαν ξύλα στο δάσος της δουκίσσας Λαούντσεστον; Τα θέλουν για να στήσουν κρεμάλες!

— Εκείνος ο ωραίος πύργος, στην κοιλάδα, ανήκει στη δουκίσσα;

— Ακριβώς. Η δουκίσσα συγγενεύει στενά με το Θρόνο...

Ο Ροζέ σάπασε λίγο, κι' ύστερα είπε:

— Ίσως θα μείνω μερικές μέρες στο Βεύλαντ.

— Έχετε γνωστούς εδώ; ρώτησε ο ξενοδόχος.

— Κανένα.

— Τότε, λοιπόν, τί θα κάνετε στο χωριό μας;

— Σας υποσχέθηκα να σας το πω. Σας προειδοποιώ όμως πως δεν θα σας ενδιαφέρει πολύ... Έγώ και μερικοί άλλοι Σκωτσέζοι είχαμε στήσει στην Αγγλία ένα θσαυρό, μ' ανυπολόγιστη αξία.

— Θσαυρό;... Χρυσάφι; Διαμάντια;

— Το πολυτιμώτερο διαμάντι του κόσμου!

— Ώ, διάβολε!...

— Μας πήραν, λοιπόν, αυτό το θσαυρό... και τόν έχουν θάψει κάπου εδώ!

— Κι' έρχεστε για να τόν βρείτε; Έχετε καμιά ένδειξη;

— Θα έχω πολύ γρήγορα...

Ο μισομεθυμένος ξενοδόχος έβαλε τα γέλια.

— Τι άρλουμπες μου αραδιάζετε, ανήμει μου; φώναξε.

— Μα σας όρκίζομαι, θεέ μου!...

— Άλλοι αυτά! Ένας Σκωτσέζος, όπως εγώ, δεν τρώει λανθάνει!

Δεν μπορούσε να καταλάβει ο αγαθός ξενοδόχος, ότι ο «θσαυρός» που ανέφερε ο Ροζέ, ήταν η φυλακισμένη Μαρία Στούαρτ... Άλλωστε αναγκάστηκε να διακόψει ξαφνικά τη συζήτηση, για να τρέξει να υποδεχθεί κάμπουςους καθοδάρηδες, που είχαν μπει στην αυλή του ξενοδοχείου.

Απογοητεύθηκε όμως κι' ανήσυχησε, βλέποντας, ότι δεν βρισκόταν ονόμερά τους ο κόμης ντε Λαίτσεστερ. Του εξήγησαν ωστόσο, ότι θάφτανε αργότερα, γιατί είχε σταματήσει για λίγο στον πύργο...

Ο ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Λουτρόπολις

Κόψε, Φροσάκι, τα λιμά και τα πολλά τα ταλιαμό-δρα και ξηγημένα και πάψε να μου το χτυπάς, πως επιβάλλεται να πας στα Βούρλα τα Καμμένα!

Μου θες και λουτροθεραπεί-την ώρα πουμ' εγώ ταπ και δίχως χαρτζιλίκι, και για νερά... με τ α λ λ ι κ ά, δεν έχω φράγκο, φυσικά ή μάλλον... με τ α λ λ ι κ ι !

Γε' αυτό, Φροσί, μη μ' εκνευρί- γιατί μπορεί και να σέ βοή καμιά... ψυχρολουσία, αφού, χωρίς υπερβολές,

Καμμένα Βούρλα σαν (μου λές, με πιάνει...β ο υ ρ λ ι - (σ ι α !)

Μόνο, λοιπόν, για τα (Καμμέ- και τουμπενί ψιλοκο- (μέ- αν θες νάμιασε φίλοι, αλλοιώς, να μην πο- (λυλογώ,

« κ α ι ω την κάρτα μου (μ' εγώ και δεν με τσάν οι... (ωύλλοι»!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

γο της δουκίσσης του Λαούντσεστον. Εκείνος που τούδωσε αυτές τις εξηγήσεις, ήταν ο σέρ Τζών Τρούμπι, βαρώνος του Ρουθγουορθ, έμπιστος του κόμητος του Λαίτσεστερ. Όταν μπήκε ύστερα στη μεγάλη αίθουσα κι' είδε να τρώει εκεί ο Ροζέ, ζάρωσε τα φρύδια του.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε αυστηρά. Δεν συμφωνήσαμε ότι το ξενοδοχείο θα-ταν αποκλειστικά δικό μας; Ποιος είναι αυτός ο νέος;

— Δεν είναι ξένος, άρχοντά μου! Είναι ο ανήμιος μου Άντρέ Σίπς, φοιτητής της Οξφόρδης...

— Χμ! Όρατο παλληκάρι ο ανήμιος σας; Μοιάζει σαν άριστοκράτη!

Πλησίασε τον ψευδοφοιτητή και τόν κύτταξε με μια αθάδεια που τόν έκαμε να κοκκινίση. Ο βαρώνος το παρατήρησε κι' είπε ειρωνικά:

— Ντροπαλός σαν δεσποινίδιο!...

— Έπειτα έδειξε το σπαθί που κρεμά-σεται ο νέος στη ράχη της καρέκλας του.

— Δική σας είν' αυτή η σουβλα, παλληκάρι μου; ρώτησε.

Ο Ροζέ χλώμιασε.

— Ναί, δική μου, απάντησε ξερά.

Ο ξενοδόχος Τζίλμπερτ Σίπς κατάλα-βε μ' αγωνία, ότι τα πράγματα έπαιρ-ναν άσχημο δρόμο. Για να προλάβει, λοι-πόν, δυσάρεστες συνέπειες, έπενεβη και πρότεινε στο βαρόνο να του δείξη τα ω-ραία φαγάκια που τους είχε ετοιμάσει. Μα εκείνος τόν σταμάτησε με μια χειρονομία κι' είπε πάλι στο Ροζέ:

— Για πέστε μου, κοκκοράκι μου, από πότε οι φοιτητά της Οξφόρδης φοράνε σπαθί, σαν τους ευγενείς, αντί να παρα-γεμίζουν το μυαλό τους μ' άχρηστες έ-πιστημες;

Ο νέος σηκώθηκε, κύτταξε το σέρ Τζών με μάτια που σπιθοβολούσαν από θυμό, κι' απάντησε:

— Από τότε που οι βαρόνοι θεωρούν άχρηστη την έπιστήμη της καλής συμπε-ριφοράς κι' εξαναγκάζουν τους φοιτητάς της Οξφόρδης να τους τη διδάσκουν με το σπαθί τους!

— Αν έφεπτε ξαφνικά ένας κεραυνός μπροστά στα πόδια του βαρόνου, δεν θα τούκανε τόση έντύπωση... Έφερε μηχανι-κά το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του. Ύστερα σκέφθηκε πως θάταν προσ-βλητικό γι' αυτόν να μόνυμαχηση μ' ένα τόσο άσημαντο αντίπαλο. Φώναξε, λοιπόν, τρεις υπηρέτες του κόμητος και τους διέ-ταξε να τόν ευλοκοπήσουν και να τόν πετάξουν έξω.

— Άλλά ο Ροζέ έκαμε δυο βήματα προς το μέρος του και πρόφερε:

— Η συγγενεία μου με τόν ξενοδόχο είναι ένα παραμυθί που επινόησε αυτός γιό να δικαιολογήση την παρουσία μου εδώ... Λέγομαι Ροζέ Γουάλτερ, κι' είμαι ευγενής όπως και σεις! Μπορείτε, λοιπόν, καλλί-στα να διασταυρώσετε το σπαθί σας με το δικό μου... Έκτος αν μου ζητήσετε συγγνώμη για τα προσβλητικά σας λόγια.

Ο σέρ Τζών έβαλε τα γέλια.

— Να σας ζητήσω συγγνώμη; φώνα-ξε. Δεν είσατε στα καλά σας, κύριε Ρο-ζέ Γουάλτερ!... Σας χρειάζεται ένα μά-θημα, και θα σας το δώσω πολύ εύχα-ρίστως. Άς βγούμε έξω...

Μπροστά στο ξενοδοχείο, υπήρχε μια μικρή πλατεία.

— Καλά είν' εδώ, νομίζω είπε ο βα-ρώνος.

— Περιφάνη, συμφώνησε κι' ο Ροζέ.

— Όσο για μαρτυρες, δεν θα μάς λείψουν. Πράγματι, όλοι οι άνθρωποι της άκο-λουθίας του κόμητος είχαν σχηματίσει ένα κύκλο γύρω τους και κύτταζαν είρω-νικά το Ροζέ.

Τη στιγμή όμως που θ' άρχιζε η νο-νομαχία, έφτασε ένας άρχοντας, ώς 40 ετών, ωραϊότερος και κομωτότα ντυμέ-νος. Μια κυρία επιβλητική και πολύ με-γαλύτερη του σπηριζόταν στο μπράτσο του. Και τους ακολουθούσαν δυο νέες κο-πέλλες, ξανθές και σνομηλίκες σχεδόν, πολύ όμορφες κι' οι δυο, αλλά μ' έντε-λώς διαφορετικές φυσιογνωμίες.

Η ψηλότερη απ' τις δυο κοπέλλες ή-ταν βέρα Άγγλίδα. Τόδεχναν αυτό, με

την πρώτη ματιά. όλα τα χαρακτηριστικά της.

Η πιο κοντή ήταν 22 ετών, αλλά φαί-νόταν 18 το πολύ. Το τριανταφυλλένιο πρόσωπό της έλαμπε από ζωηρότητα και τα μάτια της είχαν μια έκφραση τσαχπι-νική. Γελούσε αδιάκοπα, δείχνοντας τα κά-τασπρα δόντια της.

Ο καθολιέρος τους ονομαζόταν Ρό-μπερτ Ντάντλεϊ, κόμης του Λαίτσεστερ. Η γρηά κυρία ήταν η δουκίσσα του Λα-ούντσεστον, τη συνάδευαν δε η κόρη της Μαίρη και η Μπλάνς ντε Μπαζά.

— Τι σημαίνει αυτό, Τζών Τρούμπι; ρώτησε ο κόμης. Παίξετε ή μονομαχείτε στα σοβάρια;

— Ο βαρώνος χαιρέτησε ταπεινά κι' ε-ξήγησε:

— Ο νέος αυτός είχε το θράσος να με προσβάλη. Πρέπει να του δώσω ένα μάθημα... Μείνετε ήσυχος όμως, θα φανώ επιεικής απέναντί του.

Ο Ροζέ έπενεβη, για να πη κι' αυ-τός στη δουκίσσα και στον κόμητα:

— Ο ευγενής αυτός λέει ψευδάρια πως τόν προσβάλει. Με προκάλεσε αυτός, δί-χως καμιά αιτία και θα πάρη το μά-θημα που αξίζει!...

Ύστερα πήρε στάσι έμπειρου εφομά-χου. Οι δυο κοπέλλες είχαν σταθή λίγο πορπάμερα. σε τέτοια θέσι όμως ώστε να μη χάσουν καμιά λεπτομέρεια της μονο-μαχίας. Η μίς Μαίρη έσκυψε και ψιθύρι-σε στ' αυτή της φίλης της:

— Είδες, Μπλάνς, τί γοητευτικός που είναι αυτός ο νέος;

— Εκείνη κοκκίνισε λίγο, δίχως ν' άπαν-τήση.

Πράγματι, ο Ροζέ Γουάλτερ, ήταν χαριτωμένος, κομψός, με λεπτή κι' άρρε-νωπή φυσιογνωμία και σκούρα γαλανά μάτια — άλλοτε γλυκά και τρυφερά σαν χάρδι, κι' άλλοτε ψυχρά κι' απειλητικά σαν λεπίδα σπαθιού...

— Αμύθηκα στην αρχή, αφήνοντας τόν άν-τίπαλό του να κουρασθή μ' ανώφελες έ-πιθέσεις. Δεν προχωρούσε, μα ούτε και υποχωρούσε καθόλου.

— Καλά τα καταφέρνει ο γελοϊός! μουρμούρισε ο βαρώνος με πείσμα. Μα θα τόν συγγιρίσω εγώ!...

Με μια όμως ξαφνική σπαθιά, ο Ρο-ζέ τόν πλήγωσε ελαφρά στο δεξιό μπρά-τσο.

— Πιστεύετε τώρα, κύριε, του είπε, πως έχω το δικαίωμα να φοράω σπαθί... ή σουβλα, όπως το ονομάσατε προ όλί-γου;

Ο σέρ Τζών έπετέθη με μανία, χωρίς να κάνει ένα βήμα πίσω, ο Ροζέ του είπε γαλλικά:

— Ά, αρχίζετε να φαίνεστε επιεικής μαζί μου!...

Οι σύντροφοι του βαρόνου δεν χαμο-γελούσαν πιά. Δάγκαναν τώρα τα νείλια τους και ζάρωναν τα φρύδια τους κάθε φορά που ο Ροζέ παραμέριζε μ' άφροντι-σία το τρομερό σπαθί του βαρόνου.

— Άκούγοντας το νέο, να μιλάει τέλει-γα γαλλικά, η Μπλάνς ντε Μπαζά, είχε άνα-σκίρτησε.

«Ίσως είναι συμπατριώτης μου!», σκέ-φθηκε, και τόν κύτταξε με διπλάσιο έν-διαφέρον.

— Μα κύτταξε τί όμορφος που είναι! της ξαναμουρμούρισε στ' αυτή η Μαίρη.

Ο Λαίτσεστερ κύτταξε με κάποιο θυμό το νέο εκείνο — ένα άσσο του σπαθιού, που ντροπίαζε — ένα άσσο του σπαθιού, που ντροπίαζε. Και συλλογιζόταν πως θάταν ίσως γυιός κάποιου εφομάχου.

Τώρα ο Ροζέ είχε περάσει απ' την ά-μυνα στην επίθεση. Ο σέρ Τζών προσπα-θούσε να φυλαχθή, ενώ έτρεχε ο ιδρώτας θούσε να φυλαχθή. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

— Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του. Η ντροπή του για την και το αίμα του.

ταμ, ώστε το σπαθί του βαρόνου ξέφυγε απ' τα χέρια του, τινάχτηκε μακριά κι' έ-σπασε πάνω στο σκαλοπάτι του ξενοδο-χείου.

Συγχρόνως ο Ροζέ άκουμπουσε την αί-χμη του δικού του σπαθιού στο λαιμό του αντιπάλου του.

— Θα μπορούσα, του είπε, να σας κάμω να πληρώστε ακριβά την αθάδεια σας. Μου φτάνει όμως η ταπεινώσι σας. Σας έδωσα εγώ το μάθημα που θέλατε να μου δώσετε. Είμαι ικανοποιημένος!...

Χαιρέτησε μ' ευγένεια, έβαλε το σπα-θί του στη θήκη του κι' ετοιμάσθηκε να ξαναμπή στο ξενοδοχείο. Άλλά τόν στα-μάτησε ο κόμης και του είπε:

— Είμαι, κύριε, ο Ρόμπερτ Ντάντλεϊ, κόμης του Λαίτσεστερ, κι' αντιπρόσωπος της βασιλίσσας. Με την τελευταία ιδιό-τητά μου, έχω δικαίωμα να σας ρωτήσω ποιος είστε;

— Λέγομαι Ροζέ Γουάλτερ, γεννήθηκα στη Γαλλία και είμαι ευγενής.

— Ποιος μου το βεβαιώνει;

— Ο λόγος μου, κύριε!

Ο Λαίτσεστερ χαμογέλασε και πρό-φερε:

— Πολύ άνεπαρκής εγγύηση, ο λόγος σας!

Τα μάτια του Ροζέ πέταξαν άστρα-πές.

— Σ' αυτή τη χώρα, λοιπόν, προσ-βάλλουν όλοι τους ξένους; φώναξε.

— Οι αλήτες δεν μπορούν να αξιώσουν φιλοξενία, παρά στη φυλακή! απάντησε αγέρωχα ο κόμης.

Ο Ροζέ τόν κύτταξε στα μάτια και πρόφερε:

— Τέτοιον είδους φιλοξενία προσφέρετε και στις βασιλίσσες, κύριε!

Ο Ρόμπερτ Ντάντλεϊ γύρισε στους ανθρώπους της ακολουθίας του.

— Συλλάβετέ τον, διέταξε, αφού δεν τόν ξερεί κανείς και δεν έγγυάται γι' αυτόν!

— Κάνετε λάθος, κόμης, είπε μια σο-βαρή φωνή. Τόν ξέρω κι' έγγυώμαι εγώ.

Ο Λαίτσεστερ γύρισε απότομα κι' αν-τίκρουσε έναν άντρα ψηλό, ως 35 ετών, με μαύρο κορτούμι, με ώραίο και χλωμό πρόσωπο που το φώτιζαν δυο μάτια κα-τάμαυρα, βαθειά και γλυκά.

— Ο σέρ Τόμας Χόουαρντ! ψιθύρισε με έκπληξη.

— Ο εξάδελφός μου, τέταρτος δούξ του Νόρφολκ! φώναξε η δουκίσσα. Μα πως δεν βρίσκεστε στον πύργο;

— Από εκεί έρχομαι, εξάδελφ μου. Μου είπαν, ότι είχατε συνοδεύσει το σέρ Ντάντλεϊ ως εδώ κι' ήθα να σας βρώ. Είχα άλλωστε ραντεβού εδώ μ' ένα νέο...

— Τ' όνομα αυτής της κυρίας. Κι' απλώ-...

και συμπαθητικό φίλο μου, το σέρ Ροζέ Γουάλτερ, υποκόμητα του Κίλσνθ που έχω την τιμή να σας παρουσιάσω... Βρι-σκετε άρκετη την έγγυήσι μου, κύριε κόμης;

Ο Λαίτσεστερ υποκλίθηκε μ' άμπα-νία, χωρίς ν' απαντήσει. Ύστερα απο-χαιρέτησε τη δουκίσσα και τις κοπέλλες και μπήκε στο ξενοδοχείο, μαζί με την ακολουθία του.

Η γρηά δουκίσσα φέρθκε μ' εξαίρε-τική φιλοφρόνησι στο Ροζέ. Εκείνος της φίλησε με σεβασμό το χέρι και χαιρέ-τησε έπειτα ευγενικά τις δυο κοπέλλες. Η Μαίρη του χαμογέλασε, ενώ η Μπλάνς είχε κοκκινίσει.

Ύστερα ξεκίνησαν όλοι για τόν πύ-ργο. Ο Ροζέ είχε προσφέρει το μπράτσο του στη Μαίρη. Η Μπλάνς φλεγόταν απ' την επίθυμία να τού κάνει ερωτήσεις, για πρώτη όμως φορά στη ζωή της, την πα-ρέλυε μια ακατανίκητη δειλία. Η Μαίρη τη βοηθούσε, δίχως να το ξέρη. λέγοντας στο Ροζέ:

— Είπατε, κύριε υποκόμη, ότι είσατε γαλλικής καταγωγής. Γεννηθήκατε στο Παρίσι;

— Κοντά στο Παρίσι...

— Πώς λεγόταν ο πύργος τών γονέων σας;

— Δεν ξέρω... Ήμουν 8 χρόνων παι-δί, όταν έφυγα απ' τη Γαλλία. Είναι λοιπόν, πολύ συγκεχυμένες οι αναμνήσεις μου απ' την εποχή αυτή... Θυμάμαι μόνο ότι συνέβη τότε μια φορική καταστροφή... μια σφαγή, νομίζω... μα έχω ξεχάσει κάθε άλλη λεπτομέρεια. Τού κάκου προσ-πάθησα πολλές φορές ν' άνασκηκώ τόν πυκνό πέπλο που σκεπάζει τη μνήμη μου...

— Είσατε όρφανός, κύριε; τόλμησε να ρωτήσει επί τέλους η Μπλάνς.

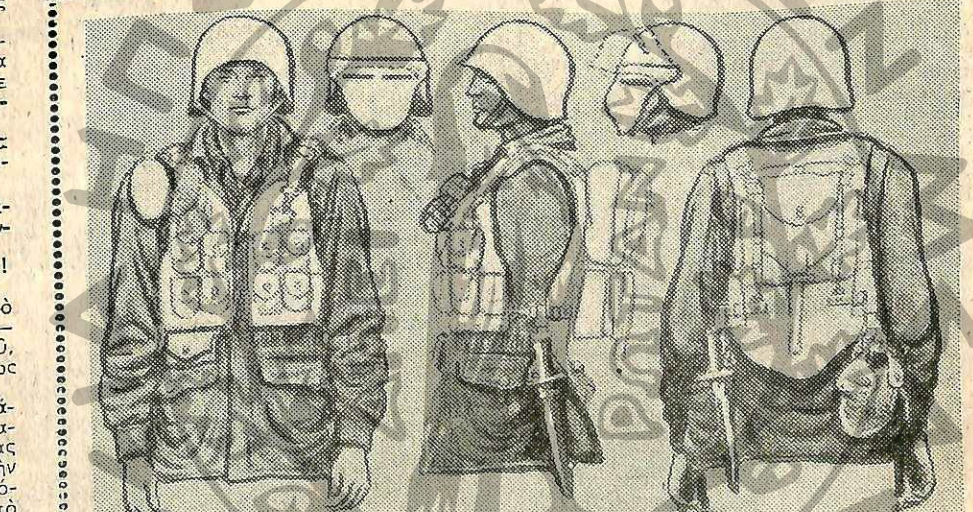
— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Κι' εγώ το ίδιο... Η μητέρα μου πέθανε, φέρνοντάς με στον κόσμο. Κι' ό-ταν έχασα τόν πατέρα μου, ήμουν τόσο μικρή, ώστε μόλις τόν θυμάμαι. Τί θλι-βερό να μην έχη κανείς γονείς, για να τόν προστατεύουν και να τόν αγαπάνε!

Ο Ροζέ συγκινήθηκε απ' τόν τόνο της κοπέλλας.

— Έγώ, της είπε, ανατράφηκα από μια μεγάλη κυρία, που μουδίνε αληθινά μητρική τρυφερότητα. Δυστυχώς, είναι σή-μερα δυστυχισμένη περισσότερο από κα-θένα στον κόσμο... και δεν μπορεί πιά να κάνει τίποτε για μένα, ούτε κι' εγώ, γι' αυτήν!

Δεν τόλμησε κανείς να τόν ρωτήσει για τ' όνομα αυτής της κυρίας. Κι' απλώ-...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΝΑ-ΥΛΟΝ

Αυτή είναι η νέα πολεμική εξάρτιση τών Αμερικανών στρατιωτών. Το κομμάτι είναι από την νέα συνθετική ύλη «ντορ» που το καθιστά αδιάτρητο από βλήματα. Μια μάσα σαν αυτές που φορούσαν τόν Μεσαίωνα, από «ντορ» κι' αυτή, προστα-τεύει το πόσσωπο. Το νιτώνιο τέλος είναι φοδωρισμένο με αλλεπάλληλα στομάτια από νάυλον, που το κάνουν κι' αυτό αδιάτρητο.

31

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Η υπότασις είναι άρρώστεια ;

Μιά κατηγορία τυχηρών ανθρώπων

Οι στατιστικές έχουν αποδείξει ότι τα 20% περίπου των ενηλίκων έχουν «υπότασις» δηλαδή αρτηριακή πίεσι μικρότερη από την κανονική. Είναι άρρωστοι λοιπόν όλοι αυτοί, έλαττωματικοί, όχι πολύ ικανοί για έργοασία; "Η μήπως απεναντίας εξασφαλίζουν έτσι καλή υγεία και μακροβιότητα;

Πρώτα απ' όλα, δεν είναι άπολύτως καθωρισμένο ποιά πρέπει να θεωρηται ως κανονική πίεσι και ποιά ως υπότασις. Άλλοι έπιτιμήμονες τοποθετούν τη διαχωριστική γραμμή λίγο παραπάνω κι' άλλοι παρακάτω.

Πάντως, όταν η πίεσις ενός ανθρώπου είναι κατεβή κάτω από το 9 πρέπει να θεωρηται ως υπότασις.

Η υπότασις μπορεί να έμφανισθί ως σύμπτωμα μιάς από πολλές και διάφορες ασθένειες ή παθολογικές καταστάσεις: σε σοβαρές αιμοορραγίες, καταπληγία (σok) από σοβαρά ατυχήματα, χειρουργικές έπεμβάσεις ή άλλεργική αντίδρασι, σε όξείες μολυσματικές ασθένειες. Ιδίως δε του άσπνευμονιού συστήματος (π. χ. γρίππη ή πνευμονία), σε τυφοειδή πυρετό, δυσεντερία ή άλλες αρρώστειες που προκαλούν πολλή διάρροια, σε σοβαρές αναμιμίες, ώοισμένες αδένειες διαταραχές ή διαιτητικές ανωμαλίες (άδιταμιώσεις) κλπ. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, πέφτει η πίεσις του αίματος, ξαναγυρίζει όμως αυτόμάτως στα κανονικά επίπεδα όταν λείπει η άργική αίτία που την έπηρεάσε. Ποός αυτή λοιπόν την κατεύθυνσι στρέφεται η σχετική θεραπεία.

Άλλά και η φυματίωσις προκαλεί υπότασι. Μάλιστα το σύμπτωμα αυτό είναι ένα από τα σπουδαιότερα για τη διάγνωση της φυματίωσης των έπινεφριδίων αδένων, της όνομαζομένης «νόσου του Άντισον». Υπάρχουν, τέλος, και οι σπάνιες και δυσκολοθεραπευτες περιπτώσεις ανθρώπων, που η πίεσις τους πέφτει όταν σηκώνουν θόβιοι, και ξαναγίνεται κανονική όταν έαπλωθούν.

Εκτός όμως από την υπότασι αυτή, που αποτελεί έκδηλωση κάποιας ασθένειας ή ανωμαλίας, υπάρχει και η υπότασις των άπολύτως υγιών ανθρώπων, που την πληροφοροούνται έντελως τυχαίως από μία ιατρική εξέτασι γιατί ως τότε δεν είχαν καμμία έννοιησι. Όλοι αυτοί πρέπει ν' ανησυχούν ή να ναίονται για την κατάστασί τους;

Οι περισσότερες λοιπόν στατιστικές των άσφαλιστικών εταιρειών αποδεικνύουν ότι η υπότασις αποτελεί ένα παράγοντα μακροβιότητας. Όσοι έχουν μικρότερη πίεσι από την κανονική, έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες να ζήσουν πολλά χρόνια.

Τα άτομα αυτά είναι συνήθως ψηλά και λεπτοκαμωμένα, τόσο που δημιουργούν την άπατηλή έντύπωσι ανθρώπων εξασθενημένων και υποσιτισμένων.

Όμως, όπως και λεπτοκαμωμένα, τόσο που δημιουργούν την άπατηλή έντύπωσι ανθρώπων εξασθενημένων και υποσιτισμένων.

Η πίεσις του αίματος ενός «υποτατικού» είναι πολύ σταθερότερη από ενός «κανονικού» ατόμου, άκόμη δε περισσότερο φυσικά, από ενός «υπερτατικού». Δεν αύξανεται εύκολα με κάθε συγκίνηση, έξαψι ή σωματική άσκησι. Άλλά και η αύξηση της όσο προχωρούν τα χρόνια είναι έλαχίστη.

Θα υπέθετε κανείς ότι οι υποτατικοί είναι ακατάλληλοι για συνεχή και σκληρή εργασία. Τα πράγματα όμως αποδεικνύουν το αντίθετο. Η υπότασις συνδέεται σ' αυτούς με την υγεία και τη δύναμι.

Οι πρωτόγονοι ίθαγενείς, που έχουν τόση σωματική ζωτικότητα, παρουσιάζουν σχεδόν όλοι υπότασι. Το ίδιο και πολλοί έξαιρετοι άθληται, με ζηλευτές επιδόσεις (υπάρχουν μάλιστα η γνώμη ότι, όσο μικρότερη πίεσι και λιγώτερος σφυγμός έχει ένας άθληται, τόσο άποδοτικότερη προσπάθεια μπορεί να καταβάλει). Άλλά και πολλοί ήλκιωμένοι, που βρίσκονται σε συνεχή δράσι, έχουν υπότασι.

Φυσικά, όλοι αυτοί δεν έχουν κανένα λόγο να πάρουν φάρμακα για ν' αύξησουν την πίεσί τους μέχρι των κανονικών ορίων.

Ερχόμαστε τώρα σε μία πολύπληθη ομάδα ατόμων υποτατικών, που παρουσιάζουν διάφορα ένοχλητικά συμπτώματα ή ανωμαλίες: κούρασι, άδυναμία, ζάλες, έλαφρους πονοκεφάλους, ψύξι στα δάχτυλα, νευρικότητα, δύσπνοια, παλμούς, άνικανότητα πνευματικής συγκεντρώσεως, άδράνεια, πεπτικές ή σεξουαλικές διαταραχές, κτλ. Στην εξέτασί τους, ο γιατρός βρίσκει συνήθως ένα άτομο λεπτό, υποσιτισμένο, στενοθύρακο.

Γιατί λοιπόν οι υποτατικοί αυτοί έχουν τόσα ένοχλήματα ενώ άλλοι είναι γεροί και υγιέστατοι;

Πρώτα-πρώτα, οι ανωμαλίες αυτές συναντώνται έξ ίσου ή και περισσότερο συχνά και σ' όσους έχουν υπέρτασι. Δεύτερον, παρατηρούνται σε άτομα που περνούν καθιστική ζωή, δεν τρέφονται καλά και δεν άσκούνται στο ύπαιθρο. Άν οι άνθρωποι αυτοί καλλιτερέψουν τη διατροφή τους και γενικά τις συνθήκες της ζωής τους, εξαφανίζονται όλες οι ένοχλήσεις τους, μολονότι η αρτηριακή πίεσις τους μένει άμετάβλητη.

Εξ άλλου, τα φάρμακα που αυξάνουν την πίεσι, ενώ διαορθώνουν την υπότασι αυτών των ατόμων δεν άνακουφίζουν όμως τις ένοχλήσεις τους — τουλάχιστον έφόσον δεν συνοδεύονται από υποβολή και ψυχοθεραπεία.

Οι άνθρωποι αυτοί είναι ως

επί το πλείστον νευροπαθείς, με έλαττωμένο τον γενικό «τόνο» του σώματος, σ' αυτό όφειλονται οι ανωμαλίες τους, και όχι στην υπότασι. Όταν μάθουν δε πως έχουν υπότασι, ή κατάστασις τους παρουσιάζει μία έπιδείνωσι, γιατί τους βασανίζει τότε συνεχώς, μία καινούργια άνησυχία.

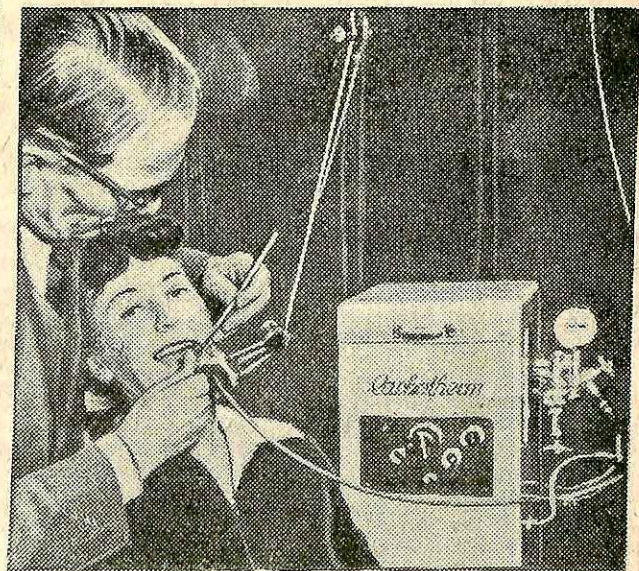
Το συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι οι περισσότεροι από τους ανθρώπους που έχουν υπότασι, πρέπει να το θεωρούν μεγάλη καλοτυχία τους.

Μιά δρυμένη που εύνοει την πολιομυελίτιδα

Η νέα δρυμένη ACTH δίνει εξαίρετα άποτέλεσματα στα άσθματικά, στο άσθμα και σε πολλές ασθένειες, άσθμα και στην πολιομυελίτιδα. Αντιθέτως μάλιστα άπεδείκνυ πειραματικά ότι αυξάνει την εύαισθησία του όργανισμού άπέναντι της άσώσκειας αυτής και ότι έλαττώνει την περίοδο έπαύσεως του ίου της. Γενικά, ο άμυντικός υπαγισμός του σώματος λειτουργεί μειωμένα, όταν χορηγείται ACTH ή κορτιζόνη. Γιατί οι όσμονες αυτές έπιδρούν στους έπινεφριδίου αδένες όπως άκούδως θά έπιδρούσε μία άσυνήθιστη κακουχία του όργανισμού (υπερκόπσις, έγκυμοσύνη, έγγεισησις κλπ.).

Γύρις με το... τουφέκι

Η γονιμοποίηση των όπωροφόρων δένδρων είναι, σε πλείστες περιπτώσεις, άτελής, πράγμα που έπιδοά τόσο στην ποιοτική, όσον και στην ποσοτική παραγωγή τους. Και αυτό όφειλεται στο ότι έξαιρεται άποκλειστικά από τα καρπίτια του άνέμου. Άλλά στο μέλλον θά εξαοτάται από τη διάθεσι του παραγωγού και αυτό θά γίνεται χάρις στα ειδικά συγγίγια με γύδι που έπενδυσαν οι έπιστήμονες του Γεωγονικού Ινστιτούτου της Οτάβας (Καναδάς). Τα συγγίγια αυτά περιέχουν 6 γοαμιάσιμα γύρεως και μπορεί να τη ρίξει κανείς μ' ό-

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Εκείνο που τροφοεί περισσότερα από ό,τιδήποτε άλλο όσους ποείκται να έπισκεφθούν τον δονοντολόγο τους είναι ο τορός. Ο δόκτωρ Πέλκοφσκι ένας Βερολινέζος δονοντολόγος κατόρθωσε να αύξησι σημαντικά τον άριθμό των πελατών του χορηγώντας έναν τορόν δικής του έφευρέσεως, ο όποιος ενώ περιστερέφεται πίνει πάνω στο δόντι μία ποσότητα άνθρακικού όξος, που ναρκώνει την περιοχή στην όποιά γίνεται ή έπέμβασις καθιστώντας την τελείως άνώδυνη.

ποιοδήποτε κυνηγετικό όπλο. Για τα συνήθη δένδρα άκού ένας πυροβολισμός έξ έπαφής. Για τα μεγάλα, όμως, χρειάζονται 3—8.

Η θεραπεία της ψωριάσεως

Οι Έλβετοι ιατροί έπέτυχαν τη θεραπεία της ψωριάσεως με μία νέα βιταμίνη, που άπεκλήθη F-99. Η βιταμίνη αυτή χορηγείται σε δόσεις που πρέπει να γίνουν διαρκώς μεγαλύτερες. Η καλύτερη μέθοδος είναι ή ακόλουθη:

Κατά τον πρώτο μήνα: μία κάουλα κάθε πρωί, πριν να βάλετε τίποτε στο στόμα σας.

Κατά τον δεύτερο μήνα: δύο κάουλες την ήμέρα πριν από το μεσημβρινό και το βραδινό φαγητό. Κατά τον τρίτο μήνα: μία κάουλα τρεις φορές την ήμέρα, πριν από το πρόγευμα, τς γεύμα και το δείπνο.

Η φορμύλη έναντίον του έλκους του στομάχου

Κατά τον Γερμανό έπιστήμονα δόκτωρ Βάγκνερ, ή φορμύλη, παρότι θά ούσασι τς γεύσεως, είναι δυνατόν να χορηγηθώ με πολύ καλά άποτέλεσματα έναντίον του έλκους του στομάχου και της γαστροίτιδος. Η ένεργητική έπίδρασι αυτού του φαρμάκου συνίσταται στο ότι έαυόμενοι σε άμεση έπαφή με το βλεννογόνο του στομάχου, έξουδετερώνεται την όξύτητα του και καταπούνει άμέσως και τους πιο ίσχυρους πόνοους. Ιδίως όταν συνδυασθί με διάφορα άντισπασμωδικά. Κατά τον δόκτωρ Βάγκνερ, ή έπενομένη καλυτέρευσις είναι σημαντική και μακράς διαρκείας.

Τα νεφρά - σφυγγάρι

Δυσ' Ιταλοί έπιστήμονες, οι δόκτωρ Κα και Ρίτσι άνεκοίνασαν στην Ιταλική Ιατρική Άκαδημία μία νέα ασθένεια των νεφρών που χαρακτηρίζεται από την ύπαρξι μεγάλων πόρων σ' αυτά. Οι πόροι αυτοί τα κάνουν να μοιάζουν με σφυγγάρι.

Η ασθένεια αυτή έμφανίζεται έκ γενετής. Είναι δε συνήθως καλοήγης κατά την έθνηκή και νεανική ήλικία. Άργότερα, όμως, μπορεί να προκαλέσι φαινόμενα νεφρικής λιθιάσεως και άνεπαμύσεως.

Η ΠΕΙΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΑ

Η ζωτικότητα των μεσόκοπων άποτέλεσμα των στερησεων

Είναι πιθανώτατον ότι χιλιάδες από τους σημερινούς νέους και των δύο φύλων θά γίνουν αινώβιοι, και μάλιστα διατηρώντας άκόμη ως τότε μίαν άπιστευτή ζωτικότητα. Ίσως δε άρκετοι απ' αυτούς να θάσσουν τα 140 χρόνια ζωής!

Το έχομε ξαναγράψει κι' άλλοτε, αυτό. Τώρα όμως άποτέλει μία πρόβλεψι των Βρετανών διαιτολόγων, που άποδίδουν την πιθανή αυτή μακροβιότητα... στις έπιτιμιατικές δυσχέρειες των πολεμικών και μεταπολεμικών χρόνων! Μάς λένε δηλαδή ότι θά ζήσουμε περισσότερα χρόνια και θά μειώσουμε άνηθοί ως το τέλος της ζωής μας, έπειδή... δεν έχομε να φάμε όσο και ό,τι θέλομε! Σφίγγονται τς ζώνες μας απ' τις στερησεις, προσθετομε χρόνια στη ζωή μας!

Αυτό είναι το συμπέρασμα των έρευνών, που έγιναν επί 21 χρόνια στην Αμερική, με έπιχορήγησι του Ιδρυματος Ροκφέλλερ. Πράγματι, ένας διακεκριμένος έπιστήμων, ο δόκτωρ Κλάιβ Μάκ Κέυ, έπέτυχε να διπλασιάσι την κανονική διάρκεια της ζωής σε πειραματόζωα άπλως και μόνον στερώντας τα από τροφή!

Ο δόκτωρ Μάκ Κέυ άρχισε ν' άσχοληται μ' αυτές τς έρευνες το 1930, όταν του άνετέθη να βρή μία φηνότερη τροφή για τς πείστοφες των ιχθυοτροφείων του Κοννέκτικουτ, που διετρεφόnton ως τότε με ένα παρασκεύασμα κρέας. Άρχισε λοιπόν να τους δίνει σκόνη γάλακτος, παρατήρησε δε ότι, όταν δεν έτρωγαν άρκετά, καθυστερούσε ή ανάπτυξι τους, άλλα ζούσαν περισσότερο απ' τα άλλα που είχαν άναπτυχθί κανονικά.

Ο Μάκ Κέυ άποφάσισε ν' άναζητήσι το λόγο. Με μία μικρή έπιχορήγησι που πήρε, άγόρασε 100 άσπρα ποντίκια. Έδωσε στα μισά απ' αυτά να φάνε όσο ήθελαν, και υπέβαλε τα άλλα μισά σε δίαιτα ίσοροπημένη άλλα λιτή, με μικρές δηλαδή ποσότητες τροφής.

Τα ποντίκια ήσαν ιδεώδη ζώα για τα πειράματά του, γιατί, ενώ υπόκεινται στις ίδιες ασθένειες και μολύνσεις όπως ο άνθρωπος, έχουν σχετικά σύντομο κύκλο ζωής. Πράγματι, 10 μέρες ζωής ενός ποντικού ίσοδυναμούν με ένα έτος για τον άνθρωπο.

Παρατήρησε λοιπόν ο δόκτωρ Μάκ Κέυ ότι, μετά 400 ήμέρες (αντίστοιχες προς 40 χρόνια) τα ποντίκια που δεν έτρωγαν άρκετά διατηρούσαν το νεανικό τους σφρίγος, ενώ τα τρέφονα άφθονα παρουσιάζαν τις ανωμαλίες που άρχίζουν να έχουν οι μεσόκοποι άνθρωποι. Στις 900 ήμέρες (της ζωής) των ποντίκια της δεύτερας ομάδας ζούσαν άκόμη. Αντιθέτως, τα ζώα της πρώτης ομάδας ήσαν όλα ζωντανά και διατηρούσαν τελείως τις δυνάμεις τους.

Στο σημείο αυτό των έρευνών, ένδιαφέρθηκε το Ιδρυμα Ροκφέλλερ και χορηγόδοτησε τον δόκτωρ Μάκ Κέυ. Έτσι, μπόρεσε να συνεχίσι τα πειράματά του. Και διαπίστωσε

ότι τα ποντίκια που δεν έτρωγαν άρκετά, ζούσαν 1200 μέρες (120 χρόνια) κατά μέσον όρον. Ένα απ' αυτά μάλιστα έφτασε τις 1421 μέρες.

Επανελάβε ύστερα τς έρευνες με άλλα 500 ποντίκια, κι' είχε και πάλι τα ίδια άποτέλεσματα. Παρατήρησε άκόμη ότι, αν τα άφθονα τρέφονα ποντίκια άρχιζαν να υποβάλλωνται σε δίαιτα έλαττώσεως της τροφής των απ' τα μέσα της ζωής τους, ζούσαν 100 μέρες (10 χρόνια) παραπάνω.

Τα θηλυκά γενικά ζούσαν 100 μέρες (10 χρόνια) παραπάνω.

Εξ άλλου, ο δόκτωρ Μάκ Κέυ θανάτωσε άρκετά «μεσόκοπα» ποντίκια και των δύο όμάδων. Και βρήκε διάφορες οργανικές αλλοιώσεις σ' εκείνα που τρέφονταν άφθονα, ενώ τα άλλα είχαν άπόλυτη υγεία. Τέλος, τα δεύτερα πάθαιναν σημαντώτερα σοβαρές αρρώστειες.

Τα πειράματα που έχει κάνει ως τώρα ο δόκτωρ, με χιλιάδες ποντικούς, ίσοδυναμούν με 767 χρόνια έρευνών σε ανθρώπους.

Μετά τα ποντίκια, έχει άρχισι να πειραματίζεται σε σκύλους, κι' έχει παρατηρήσει και σ' αυτούς τα ίδια φαινόμενα.

Οι ειδικοί έπιστήμονες άποδίδουν εξαίρετική σημασία στις έρευνες του δόκτορος Μάκ Κέυ. Τονίζουν ότι οι πόγονοι μας, που έτρωγαν πάρα πολύ, ζούσαν λιγώτερα χρόνια. Άποδίδουν δε τη ζωτικότητα και το σφρίγος των σημερινών μεσόκοπων στα 13 χρόνια στερησεων που έχουν περάσει.

Όσο για τον δόκτωρ Μάκ Κέυ, αυτός δηλώνει ότι θεωρεί αυτόκτονία το να τρώει κανείς άρκετά, κι' έφαρμόζει και στον εαυτό του τη θεωρία του.

Οι καρδιακές μητέρες

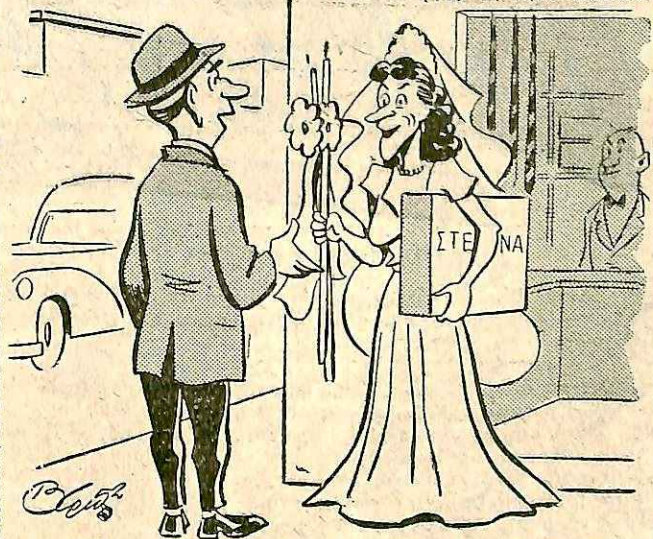
Πόσος μεγάλος κίνδυνος ύπάρχει για μία καρδιακή γυναίκα που θέλει να γίνη μητέρα; Αυτό πρέπει να καθορίζεται απ' το γιατρό, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Πρώτα απ' όλα, έχει διαπιστωθί ότι οι μισές από τις γυναίκες που πιστεύουν ότι είναι καρδιακές, έχουν άπλως λειτουργικές ανωμαλίες. Μ' άλλα λόγια, κες ανωμαλίες. Μ' άλλα λόγια, κες ανωμαλίες.

Μολονότι παρουσιάζουν δυσπνοια, άρρυθμίες, πόνους στο στήθος, κλπ. ή καρδιά τους δεν έχει καμμία οργανική πάθησι. Τα συμπτώματά τους αυτά είναι νευρικής φύσεως. Από τις ναυ νεφρικής καρδιακές γυναίκες, τα 90% περίπου όφειλουν την πάθησί τους σε όξείες ρευτιματισμούς που είχαν πάθει στην παιδική τους ήλικία. Άν στην παιδική τους ηλικία η γυναίκα είχε ενεργό ρευματική ή γυναικεία ή όξεία φλόγωσι της καρδιάς μέσα στο προηγουμένο έτος, ο γιατρός της συνιστά συνήθως ν' άναβάλει την τεκνοποίηση. Γιατί, σε τέτοια περίπτωση, ο τοκετός μπορεί νάχη σοβαρές συνέπειες τόσο για τη μητέρα όσο και για το νεογόνον. Άν όμως περάσουν 2 χρόνια δίχως μως παραση της ρευματικής ή καρδιακής πάθησεως, δεν τής καρδιακής πάθησεως. Συνάραγει πιά κανείς φόβος. Συνάραγει πιά κανείς φόβος. Συνάραγει πιά κανείς φόβος.

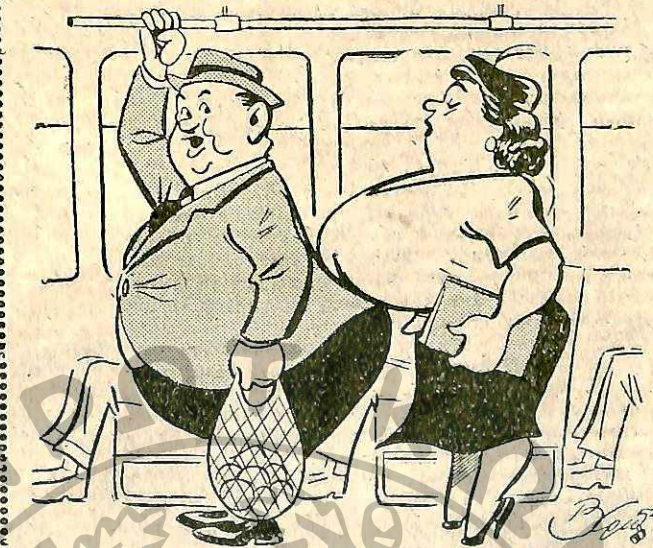
Οχι πως θά το παίρνει, πόνα. Άγγελικώ μου, όλα πολύ καλά ο γαμπρός μου. Και κουβαλητής!

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

Μα περιμένετε, δεσποινίς, να γνωριστούμε καλύτερα... Το πρώτο μας ραντεβού έγινε ακόμα!...

ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΤΗΝ ΕΥΧΟΛΙΑ ΣΑΣ, ΜΑΝΤΑ!

Οχι πως θά το παίρνει, πόνα. Άγγελικώ μου, όλα πολύ καλά ο γαμπρός μου. Και κουβαλητής!

Τό θυμα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Αντρέ Βιολέ μπήκε χαρούμενος μέσα στο κομψό σαλόνι.
— Αγαπημένη μου Άλμπερτα, φώναξε. Όλα τελείωσαν!
— Δηλαδή;
— Πήρα το διαζυγίό μου! Το δικαστήριο έβγαλε σήμερα το πρωί την απόφασή του... Δεν μένει τώρα παρά να παντρευτούμε! Θα γνωρίσω επί τέλους την ευτυχία που μου άρνήθη-
— Για ποιά ευτυχία μιλάς, Αντρέ;
— Για την ευτυχία να σε σφίξω στην άγκαλιά μου σαν κάτι το δότελα δικό μου!... Σαν γυναίκα μου!... Όλος ο κόσμος μά νομίζει ταιριασμένο ζευγάρι κι' ωστόσο, δεν μου έδωσες παρό μόνο τα χείλη σου... Αυτό το μαρτύριο να σε έχω κοντά μου κι' όμως να σε νοιώθω τόσο μακριά από μένα, βλ' τελειώση πιά!
— Μη λές ανοησίες, Αντρέ!
— Εκείνος χλώμιασε ακούγοντας αυτά τα λόγια που βγήκαν από το στόμα της.
— Ανοησίες; Είπε. Δεν αισθάνεσαι και σύ, λοιπόν, την επιθυμία να ζήσουμε ευτυχισμένοι όχι για μία στιγμή ή για μία ώρα, άλλα για όλη μας τη ζωή;
— Με κουράζεις, Αντρέ!
— Πριν από μία στιγμή, είχε χάσει το χρώμα του. Άλλα τώρα έγινε ξαφνικά, κατακόκκινος. Όλο το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του.
— Μήπως δεν με άκουσες, Άλμπερτα; τη ρώτησε. Σου είπα ότι βγήκε το διαζυγίό μου, ότι δεν με συνδέει πιά τίποτε με τη Λουσίλ κι' ότι μπορούμε να ενώσουμε κι' αυτή ακόμη τη στιγμή τη ζωή μας. Με κατάλαβες τώρα;
— Σε κατάλαβα από την πρώτη στιγμή, φίλε μου.
— Και τί έχεις να μου πής;
— Πώς τίποτε δεν θα μπορούσε να μου δώσει μεγαλύτερη χαρά από αυτό που ήρθες να μου αναγγείλεις. Είμαι ένθουσιασμένη που πήρες το διαζυγίό σου... Όλον αυτό τον καιρό, δεν επιθυμούσα τίποτε άλλο!
— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο Αντρέ Βιολέ, χαμογελώντας με ίκανοποίησι.
— Και τώρα, συνέχισε η νεαρή γυναίκα, δεν μας μένει τίποτε άλλο παρά να χωρίσουμε κι' εμείς!...
Ο Αντρέ είχε ηρεμήσει για μία στιγμή, αλλά τώρα το αίμα ανέβηκε και πάλι στο κεφάλι του.
— Είσαι τρελή, Άλμπερτα! φώναξε. Να χωρίσουμε τώρα που τίποτε πιά δεν εμποδίζει την ένωσή μας;
— Δεν είναι όμορφο, έ;... Και πρωτότυπο; είπε ξεκαρδισμένη στα γέλια.
Ο Αντρέ Βιολέ νόμιζε πως κατάλαβε. Η Άλμπερτα ήθελε να τον πειράξει... Γι' αυτό τον μιλούσε έτσι... Η σκέψις αυτή τον έκανε να γελάσει. Κι' άπλωσε τα χέρια του για να την σφίξει στην άγκαλιά του. Άλλα το ύψος της νέας έγινε, ξαφνικά, σκληρό.
— Μη μ' αγγίξεις! του φώναξε. Δεν θέλω να με ξαναγγίξεις πιά!...
Ο Αντρέ Βιολέ σταμάτησε για μία στιγμή, άλλ' άμέσως έπειτα ρίχτηκε πάνω της, την έπιασε από τη μέση κι' έκανε να την φιλήσει στο στόμα.
Γι' ίδια στιγμή όμως, το χέρι της Άλμπερτας κατέθηκε με όρμη πάνω στο μάγουλό του.
— Σου είπα να μην με αγγίξεις! του φώναξε.
Την κύτταξε με απόγνωση στην αρχή. Με αγανάκτησι κατόπιν. Ήταν φανερό πως αγωνίζονταν για να συγκρατηθεί. Το κατάφερε, τέλος, και χωρίς να πη τίποτε, της γύρισε τις πλάτες κι' έφυγε.
Γι' άλλη μέρα, ωστόσο, την πήρε στο τηλέφωνο. Άλλα δεν του έδωσε καμμιό απάντησι. Έτρεξε τότε στο επιπλωμένο διαμέρισμα όπου έμενε. Ήταν κλειστό κι' ο θυρώρος του είπε πως η Άλμπερτα είχε φύγει από το περασμένο βράδυ, χωρίς ν' αφήσει καμμιά διευθυνη ή να πη που πήγαινε.
Πέρασαν από τότε πολλοί μήνες. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Αντρέ Βιολέ δεν έπαψε να ψάχνει για να βρη την Άλμπερτα. Άλλα στάθηκε αδύνατο ν' ανακαλύψη τα ίχνη της.
— Ήμουν ευτυχισμένος με τη Λουσίλ, σκεφτόταν. Και κατέστρεψα την ευτυχία μου γι' αυτό το παράξενο κι' αινιγματικό πλάσμα, που συνάντησα τυχαία ένα βράδυ στην άριστερη όχθη του Σκουάνα... Αυτή τη γυναίκα, ωστόσο, την Άλμπερτα, την αγαπήσα από την πρώτη στιγμή κι' έκανα τα πάντα για να μπορέσω να ενώσω τη ζωή μου μαζί της...

Αλλ' όταν κατάφερα να παραμερίσω όλα τα εμπόδια που μας χωρίζαν, την έχασα μέσα από τα χέρια μου, χωρίς να ξέρω, χωρίς να μπορέσω να καταλάβω ποτέ το γιατί... Δεν είναι να τρελλαβή κανείς;

Αυτή την εξέγηση που ζητούσε του την έδωσε έπειτα από καιρό ένα γράμμα που έλαβε από την Άλμπερτα. Να τί περιείχε αυτό το γράμμα:

«Αγαπητέ φίλε,

» Συγχωρέστε με πρώτα-πρώτα, γιατί σας αποκαλώ έτσι. Ξέρω πως δεν έχω το δικαίωμα. Γιατί ήμουν για σας μια έχθρα, ή μεγαλύτερη έχθρα που ένας άντρας γνώρισε ποτέ στη ζωή του... Η μοναδική μου σκέψη ήταν πως να σας καταστρέψω! Αυτό επιδίωξα από την πρώτη στιγμή. Δεν μπορώ να φαντασθώτε πόσο μεγάλη ήταν η χαρά μου, όταν το κατάφερα! Ήμουν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

» Άλλα γιατί τάχα ήθελα να σας καταστρέψω; Δεν σας είχα ίδη ποτέ άλλοτε πριν από εκείνο το βράδυ που συναντηθήκαμε κοντά στην γέφυρα... Ουμάστε; Περπατούσα αργά, χωρίς να ξέρω που με πήγαιναν τα βήματά μου... Και, ξαφνικά, άκουσα το θόρυβο ενός αυτοκινήτου που έρχόταν πίσω μου... Προχωρούσε κι' αυτό αργά, ύψιζα στο πεζοδρόμιο, σαν τον άντρα που έχει πάρει από πίσω μία γυναίκα...

» Όταν φθάσατε πλάι μου, σταματήσατε ξαφνικά... Και σας είδα... Εκείνο που είδα σε σας ήταν ο άντρας, που, υποκύπτοντας σ' ένα τυφλό ένστικτο, ζητάει μια έρωτική περιπέτεια. Στο ζήτημα αυτό, όλοι οι άντρες είσαστε ίδιοι. Η πρώτη γυναίκα που θα συναντήσετε μπροστά σας σας γυρίζει το μυαλό... ως τη στιγμή που θα ίκανοποιησέτε το καπρίσιό σας. Έπειτα, την εγκαταλείπετε με την ίδια ευκολία που σχετισθήκατε μαζί της... Εκείνο το βράδυ, το ότι βρισκόμουν σ' έναν έρημικο δρόμο, το αδέσιο βάδισμά μου, το αφηρημένο ύψος μου, δεν ξέρω τί άλλο ακόμη, σας έδωσαν την εντύπωση πως ήμουν μία εύκολη κατάκτησις... Να γιατί σταματήσατε και μου μιλήσατε... Θέλατε να μάτετε τώρα γιατί σας απάντησα άμέσως; Γιατί είδα τη βέρα που φορούσατε στα χέρια σας... Κατάλαβα τότε πως ήσαστε παντρεμένος και σκέφθηκα άμέσως πως ή Θεία Πρόνοια σας στείλει μπροστά μου για να σας εκδικηθώ!...

» Τι μου είχατε κάνει; Έσείς, τίποτε! Κάποιος άλλος άντρας μου είχε ξεπείσει την καρδιά, για να μ' εγκαταλείψει κατόπιν ανανδρά, πρόστυχα, χυδαία!... Κάποιος άλλος άντρας που σας έμοιαζε και που τού μοιάζατε... Γιατί όλοι οι άντρες μοιάζετε μεταξύ σας στην κακία και στην ανολογησία που δείχνετε στις γυναίκες... Δεν καταλαβαίνα για ποιο λόγο σας αγαπούμε, ενώ έπρεπε να σας μισούμε θανάσιμα!...

» Σας είδα, λοιπόν, όχι σαν έναν άντρα, αλλά σαν τον Άντρα, σαν τον μεγάλο κι' αδυσωπητο έχθρο μου, που η μοίρα είχε στείλει μπροστά μου για να τον κομματιάσω... Να γιατί μπήκα στο αυτοκίνητό σας, χωρίς καμμιά δυσκολία και κάθισα δίπλα σας. Είχα πάρει κι' όλος την απόφασή μου να σας κάω θύμα μου. Τα υπόλοιπα τα ξέρετε...

» Χωρίς να σας δώσω τίποτε, σας έκανα να θυσιάσετε τα πάντα για μένα. Ομολογήστε ότι έπαιξα το παιχνίδι μου με μεγάλη τέχνη... Σας εξέθεσα, γιατί σας ανάγκαζα να με ηγαίνετε στα πιο πολυσύχναστα κέντρα κι' έτσι κατάφερα ώστε η γυναίκα σας να μάθη τα πάντα!... Και τί δεν έκανα ή δυστυχισμένη για να σας ξανακερδίσω! Ταπεινώθηκε, εξευτελίσθηκε, γελοιοποιήθηκε! Άλλα δεν μπορούσατε πιά να μου ξεφύγετε! Σας κρατούσα γερά! Και σας έσπρωξα στο τελευταίο βήμα: ζητήσατε διαζυγίο! Όταν ήρθατε να μου πητε πως είχε βγί ή απόφασις, κατάλαβα άμέσως πως μου ήσαστε πιά άχρηστος. Και σας έδιωξα... όχι με πολύ όμορφο τρόπο... Έτσι, η εκδίκησίς μου ήταν ολοκληρωτική! Είχα καταστρέψει έναν άντρα... τον Άντρα! Θα είχα όλη την καλή διάθεσι να καταστρέψω επίσης τις επιχειρήσεις σας, τη σταδιοδρομία σας, τα πάντα. Άλλα δεν ήμουν ίκανή γι' αυτό... Όπως βλέπετε, είμαι λιγότερο κακή από ό,τι θα φαντάζεστε διαβάζοντας το γράμμα μου...

» Μαντεύω την έρωτήσι που ανεβαίνει στα χείλη σας: "Όλο τον καιρό που ήμασταν μαζί, δεν ένοιωσα καμμιά συμπάθεια για σας; Όχι, φίλε μου, καμμιά, απολύτως καμμιά! Ούτε συμπάθεια, ούτε οίκτο!

» Νομίζω πως σας τα εξήγησα όλα. Και τώρα, συγχωρέστε με, έν, φυσικά, μπορείτε Εί- ναί το μόνο που μου μένει να σας πώ.

Άλμπερτα».

ΖΕΟ ΜΑΚ ΧΕ ΥΝ

Βαβίλιβα Του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Ζουανέττα, κάτω από τις συντριπτικές μαρτυρίες όλων, ομολογεί ότι αυτή είναι η ένοχος. Βλέποντας στο λαιμό της Φράγκας, το μαντρίον που κρεμάει άλλοτε αυτή στο στήθος του νώβου παιδιού της, πούκαμε με το γυίο της βαρώνης Γιάκομπ-σεν, αναγνωρίζεται σαν υπερά του Ροβέρτου! Για να μην υποπτευθεί την έλεειν κα-ταγωγή του, ο άρραβωνιστικός της Φράγκας, η βαρώνη Γιάκομπσεν συνιστά σ' όλους να του κρύψουν το φοβερό του μυστικό. Προσφέρεται μάλιστα και η ίδια να τον υιοθετήσει.

60^{ον} — «Έχει δίκιο η Φράγκα, ψιθύρισε η Παυλίνα, κλαίοντας. Αλλά πόσο σκληρό θα είναι για μένα το μυστικό αυτό, που θα χρειαστεί να το κρύβω πάντα απ' αυτόν. — «Όχι, είπε η Φράγκα, δεν θα είναι τόσο δύσκολο. Κάνετε λάθος!... Ο νόμος σας επιτρέπει να του δώσετε και το όνομά σας και την περιουσία σας!

«Η καρδιά του, είτε απ' την επιθυμία που αίσθάνεται ν' αγαπήσει, είτε απ' το παντοδύναμο ένστικτο που είναι ανώτερο από κάθε συλλογισμό και θέληση, σας ανήκει απ' την πρώτη μέρα που σας είδε.

«Μαμά» σας φώναζε εγώ μπροστά του, κι έτσι θα σας φωνάζει κι' αυτός. — «Το πρόφερε άλλωστε κι' εκείνος τόσο γλυκά και φυσικά στην πρώτη σας συνάντησι, και τα μάτια του έλαμπαν από τόσο βαθειά αγάπη ώστε θα έλεγε κανείς, ότι σ' όλη του τη ζωή, σας φώναζε μ' αυτό το όνομα και ότι έφερε πώς το αίμα του είναι αίμα σας.

«Τι σας χρειάζεται περισσότερο; — «Αν αφήσετε λοιπόν, νουά, την δικαστική αρχή να συλλάβει την εγκληματική αυτή γυναίκα που έχει τώρα σωφιστική εκεί, νικημένη, θα ήταν τότε δυνατόν να πραγματοποιηθεί η επιθυμία σας σχετικά με τον Ροβέρτο;

— «Γιατί όχι;... — «Όχι! Όταν μια υπόθεσι πέφτει στα χέρια του νόμου, δεν ξέρει πια κανείς τί δόμο θα πάρει... Κανείς δεν μπορεί να πει: Τη σταματώ, άμα θελήσω.

«Η παντοτινή ευτυχία του Ροβέρτου εξαρτάται από μια λέξη της Ουρσούλης Ρενβόντ ή κάποιου άλλου προσώπου ή απ' τον άδελφο ήλιο ενός οργάνου της εξουσίας, ή τέλος από οποιοδήποτε τυχαίο περιστατικό, που μπορεί να παρουσιαστεί κατά τη συζήτησι της υποθέσεως στο δικαστήριο.

«Και τότε φαντάζεστε τί θα γίνει; Θα μείνει αιώνια απαρνηγός και δυστυχισμένος, όταν μάθει ποιά τον έφερε στον κόσμο!

«Κι' έπειτα, όσα εγκλήματα κι' αν έκανε η μητέρα του, μήπως παύει να είναι μητέρα του; Κι' όταν μάθει ότι έσείς την προσδώσατε στο δόμο, νομίζετε πως θα σας το συγχωρήσει αυτό ποτέ; Θα μπορού να σας βλέπει μπροστά του; — «Κι' όμως αυτή σκότωσε το γυίο μου, τον πατέρα του! φώναζε η Παυλίνα.

— «Τι μ' αυτό; Είναι μητέρα του! απάντησε ζωηρά η Φράγκα.

Και δείχνοντας τη Ζουανέττα που ήταν βυθισμένη στην πολυθρόνα της και ανασταναίε, είπε πάλι:

— «Από εδώ και μιά ώρα εκείνη που καταριέστε, πληρώνει ακριβώς τα εγκλήματά της! Υποφέραμε βέβαια όλοι εξ αίτιας της, αλλά έμεις έχουμε καθαρή τη συνείδησή μας. Ένώ αυτή!...

«Η Ναδίνα θαύμαζε έκστατικά την κόρη της για τις σκέψεις της αυτές και για τον τρόπο που μιλούσε.

«Ήταν δυνατό η μικρή της Φράγκα, που την είχε αφήσει τόσο ασθενική και άτολμη, να έγινε τόσο ενεργητική και να έχη συγχρόνως τόσο ευγενικά κι' ανώτερα αισθήματα;

Δεν χόρταινε να την βλέπει και να την ακούει.

«Ήθελε να την σφίξει στην αγκαλιά της και να την γεμίσει φιλία.

— «Τι ζητάς; Τι αποφασίζεις; είπε τέλος στην βαρυσμία της η Παυλίνα, που κατάλαβε πόσο σωστά μιλούσε η νέα.

— «Θέλω ν' αφήσετε να τελειώσει η τιμωρία της ένοχης αυτής, όπως θέλει ο Θεός, ο τόσο δίκαιος πάντα, είπε η Φράγκα με σοβαρή κι' επίσημη φωνή.

Στα λόγια αυτά η Ζουανέττα πετάχτηκε όρθια και στάθηκε μπρός τους, σκυθρωπή χωρίς να τρέμει ή να δείχνει κανένα δισταγμό.

— «Φράγκα, είπε στην νέα, θα βγί στις όχθες απ' το Ναζάρ... Άσε με να τον δω, έστω και για μια στιγμή! Έπειτα, ναι, όμεινως έπειτα, το βέλημά σου θα γίνει... Άλλ' άσε με να πάρω μαζί μου την εικόνα του στον τάφο μου... Σε παρακαλώ θερμά γι' αυτό.

ΤΟΛΜΗΡΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Τρεις νέοι επιστήμονες, ο Γάλλος καθηγητής Λουί Μπουμπά, ο Άγγλος μηχανικός Τζακ Πάλμερ και ο Ολλανδός Βαν Ντερ Χεσμπερνγκ, μισούμενοι τους ήρωες της περιφήμου αποστολής «Κόν-Τίκι», θα προσπαθήσουν κι' αυτοί να διασώσουν τον Άλντικ και να φτάσουν στην Κούβα με μια σωσίβιο λέμβο από καουτσούκ. Θα πάρουν μαζί τους ένα ραδιόφωνο, μια κινηματογραφική μηχανή και ένα εφεδρικό πανί. Δεν θα πάρουν όμως κανένα απόθεμα τροφίμων γιατί σκοπεύουν να ζήσουν με το ψάρεμα και να πίνουν αποσταγμένο θαλάσσιο νερό. Υπολογίζουν πως το ταξίδι τους θα διαρκέσει δυο περίπου μήνες.

— «Υποσχέθηκα ότι δεν θα βγίτε από δω; κυρία, απάντησε η Φράγκα αδυσώπητα.

— «Δεν μπορεί να έρθει εκείνος εδώ;... — «Όχι! Το σπίτι αυτό είναι καταραμένο! Ο Ροβέρτος δεν θα πατήσει ποτέ το πόδι του εδώ μέσα! Η βαρώνη Γιάκομπσεν, η αληθινή μητέρα του, θα τον παραλάβει μόλις βγί απ' τη φυλακή και θα τον οδηγήσει στο μέγαρό της.

— «Είχα την ελπίδα ότι ίσως με λυπόσουν... Γελάστηκε όμως.

— «Όχι. Δεν σας λυπάμαι! Κι' ένα μόνο βλέμμα σας ξέρω πως μπορεί να ταραχή τον Ροβέρτο και να του αποκαλύψει πιθανόν την αλήθεια! Δεν θέλω να συμβεί κάτι τέτοιο... Είναι εξυπνος, όσο και σεις, κι' έχει συχνά παράξενα προαισθήματα... Άρκει να μαντέψει την αλήθεια, για να γίνει δυστυχισμένος σ' όλη του τη ζωή. Όχι! όχι, δεν γίνεται αυτό! Ποτέ!

— «Αρκεί να περνούσε τόσα χρόνια, βασανισμένη από φοβικές σκέψεις... Δεν θέλω τώρα να υποφέρω κι' αυτός ακόμη χειρότερα... — «Έστω, έχεις δίκιο! Ξέρεις ν' αγαπάς! Άς είναι ευλογημένος ο Θεός που χάρισε στον Ροβέρτο έναν τέτοιο έρωτα! Με άργα αλλά σταθερά βήματα, η Ζουανέττα προχώρησε τότε προς την πόρτα, αφού έριξε ένα μονάχα βλέμμα προς την Φράγκα.

— «Αλλά τί βλέμμα ήταν αυτό!... Η Ναδίνα που το είδε, αισθάνθηκε ότι μπορούσε να συγχωρήσει την Ζουανέττα για όσα της είχε κάνει.

— «Αλλά και στη βαρώνη Γιάκομπσεν και στην Τερέζα ακόμη, το βλέμμα εκείνο προέκρινε βαθειά εντύπωση. Ανατρίχιασαν ολόκληρες!

— «Αλλά δε νομίζανε ότι είχαν δικαίωμα να συγχωρήσουν...

★ Μόλις βγήκε η κρεολή, μπήκε ο Άντρέας ντ' Ανζελύ.

— «Η Τερέζα οίχτηκε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να κλαίει στασμοδικά. Όλα τα βασάνια της γίνονταν δάκρυα. Ήταν ένα έσπασμα απαραίτητο για τη φορτωμένη της ψυχή.

— «Ο Άντρέας έριξε ένα βλέμμα γύρω του και δεν είδε την Ζουανέττα. Ύστερα πρόσεξε την ωχρότητα της βαρώνης και της Ναδίνας και την τρομερή συγκίνησι της Φράγκας και μάντεψε άμέσως την αλήθεια.

— «Μα που πήγε η κόρη της Μαχώ; ρώτησε.

— «Η Παυλίνα τού διηγήθηκε με λίγα λόγια ότι είχε γίνει.

— «Ο Άντρέας όμως, που έχθρευότανε την τυχοδιώκτρια αυτή ακόμα περισσότερο απ' όσο τη μισούσαν η Ναδίνα, η Φράγκα κι' η ίδια η βαρώνη, έπειδή είχε θελήσει να σκοτώσει τη λατρεμένη του γυναίκα, δεν συγκινήθηκε. Δεν ξεχνούσε ότι η καταραμένη αυτή κρεολή είχε καταδικάσει την Τερέζα του να πεθάνει απ' την φτώχεια και την πείνα...

— «Εξ αίτιας της η γυναίκα του είδε το μωρό της να ξεψυχά στην αγκαλιά της. Έξ αιτίας της πάλι ο Άντρέας αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη γυναίκα του και παρά λίγο να μη την ξαναβεί πιά!

— «Ήσυχασε, είπε τρυφερά στην αγαπημένη του, φιλώντας έλαφρά τα φρύσια σγουρά μαλλιά της. Τελειώνει πιά αυτό το φοβερό όνειρο...

— «Αλλά είσατε βέβαιες ότι το καταχθόνιο αυτό τέρας δεν θα σας κοροϊδέψει πάλι; Δεν υπάρχει φόβος να δραπέτευση με όλα τα κοσμήματα και τα χρηματά της; Εγώ τολμάχιστον είμαι πολύ καχύποπτος, όταν πρόκειται γι' αυτήν!

— «Μπορεί να έχει δίκιο, Άντρέα, τού απάντησε η βαρώνη Γιάκομπσεν. Συμμερίζομαι κι' εγώ τη δυσπιστία σου.

— «Η Φράγκα όμως κούνησε το κεφάλι της.

— «Όχι, νουά, είπε, Η γυναίκα αυτή

μια μονάχα απόδειξι αγάπης μπορεί να δώσει στο γυίο της και θα του τη δώσω... — «Ο κ. Ζερβαί βρίσκεται στο γυίο, είπε ο Άντρέας. Ήμουν μαζί του. Δεν θέλαμε να μπούμε εδώ μέσα, ούτε εγώ, ούτε εκείνος, από λεπτότητα. Ώστόσο δεν είδαμε την Ζουανέττα να περνάει. Πού να πήγε άραγε;

— «Θα γυρίσει στα δωμάτια της απ' την εσωτερική σκάλα, που είναι εδώ απέναντι, είπε η Φράγκα.

— «Θα πάω να δω τί γίνεται, συνέχισε ο Άντρέας και περνώντας απ' το γυίο θα παρακαλέσω τον κ. Ζερβαί να με συνοδεύει.

— «Ανεβήκαμε λοιπόν κι' οι δυο στο πρώτο πάτωμα.

Το δωμάτιο της ψεύτικης κόμηςσας ντ' Ροσβέλ ήταν έρημικα κλειστό και κανείς θόρυβος δεν ακουγόταν από μέσα.

Χτύπησαν την πόρτα.

Κανείς δεν απάντησε στο χτύπημά τους.

Ο κ. Ζερβαί φώναξε με τ' όνομά της την Ζουανέττα.

Σιωπή βαθεία και πένθιμη εξακολουθούσε να βασιλεύει.

— «Μήπως η δεσποινίς Φράγκα έχει δίκιο κι' η ένοχη τιμωρήθηκε μόνη της; ψιθύρισε ο Άρχηγος της Δημοσίας Ασφαλείας, που ως τότε είχε συμμεριστή τον σκεπτικισμό του μαρκήσιου ντ' Ανζελύ.

Κι' ύστερα με δυνατή φωνή πρόσθεσε: — «Εν όνοματι του Νόμου, ανοίξτε!

Δυο φορές ξανάπε τη φράσι αυτή και ύστερα, αφού είδε ότι η σιωπή εξακολουθούσε, έκανε νόημα στον Άντρέα.

Και οι δυο τους μαζί στρώσανε τότε μ' όλη του τη δύναμη, την πλατειά πόρτα. Άμέσως μια διπλή κραυγή γεμάτη αγαπητική ακούστηκε: Το δωμάτιο ήταν άδειο!

— «Έφυγε! ψιθύρισε γεμάτος απόγνωση ο Άντρέας.

— «Ο κ. Ζερβαί έτρεξε στο παράθυρο που ήταν ανοιχτό. Μια υψηλή ανεμόσκαλα ήταν προσκολλημένη στο πεζούλι του, κι' έφτανε κάτω, στο έδαφος. Αδίστακτα, ο Διευθυντής της Αστυνομίας δρασκελίστηκε το παράθυρο και πάτησε το πρώτο σκαλοπάτι.

— «Πού πάτε; τον ερώτησε ο Άντρέας. — «Ακολουθήστε με! Ίσως δεν είναι ακόμα άργα... απάντησε ο αστυνομικός.

Και με εύκρινε διασφάλισαν από τη σκάλα κάτω. Πίσω του κατέβαινε κι' ο Άντρέας.

Στο έδαφος ήταν καθαρά αποτυπωμένα τα πατήματα δυο γυναικών σκαρπινιών. Δίπλα τους, ήταν επίσης ευδιάκριτα τα πατήματα από δυο άντρικά παπούτσια.

— «Κάποιος τη βοήθησε! μουρμούρισε ο Άντρέας με λύσσα.

— «Ναι, κάποιος υπηρέτης χωρίς άλλο, βεβαίωσε κι' ο αστυνομικός.

— «Ακολουθήσανε τα ίχνη που σταματάγανε στην πίσω εξώπορτα του κήπου. Ο κ. Ζερβαί την άνοιξε, και απάνω στο χώρο του δρόμου διακρίνε καθαρά αποτυπωμένες τις ροδες ενός άμαξιού.

— «Ήρε άμαξί... ψιθύρισε.

— «Ναι, αλλά δεν θάναυ μακρύ... Άς την καταδιώξουμε. Πρέπει να την προφτάσουμε! φώναξε ο Άντρέας.

— «Ο κ. Ζερβαί κούνησε με άπονοήτευσι το κεφάλι του.

— «Δεν θα την προφτάσουμε! είπε. Μια τέτοια γυναίκα δεν πιάνεται εύκολα!... Ο σκοπός ήταν να μη φύγει...

— «Ναι, μ' άς προσπαθήσουμε... Μια γυναίκα σαν κι' αυτή είναι ένας διαρκής κίνδυνος για όλους μας, για την ησυχία μας, για την υπόληψή μας...

— «Για να την καταδιώξουμε όμως, πρέπει να βρούμε άμαξί και μεις! Δεν μπορούμε να κυνηγήσουμε το δικό της με τα πόδια μας...

— «Ο Άντρέας έτρεξε να βρή άμαξί. Χρειάστηκε να προχωρήσει πάνω από πεντάκιστά μέτρα. Μόλις το βρήκε, το σταμάτησε, μπήκε μέσα, και διάταξε τον άμαξά να γυρίσει πίσω ολόταχως για να πάρει τον κ. Ζερβαί που ερχότανε πιδ σιγά.

— «Όταν μπήκε μέσα κι' ο Διευθυντής της Ασφαλείας, ο Άντρέας φώναξε στον άμαξά:

— «Τρέξε ολόταχως!

— «Πού; ρώτησε ο άμαξάς. Ενώ μαστίγανε τ' άλογά του.

— «Μπροστά! Θέλουμε να πιάσουμε ένα άλλο άμαξί που πέρασε εδώ και λίγη ώρα... Μήπως το είδες;

— «Αμάξια περνάνε πολλά... απάντησε άόριστα ο άμαξάς.

— «Αυτό που κυνηγάμε είχε μέσα του μια μόνη γυναίκα...

— «Η μια γυναίκα κι' έναν άντρα... διώρθωσε ο κ. Ζερβαί. Μην ξεχνάτε και τον υπηρέτη που χωρίς άλλο τη βοήθησε στην απόδρασί της...

— «Δεν είδα τίποτα... Δεν πρόσεξα... απάντησε ο άμαξάς μαστιγώνοντας ολόενα τ' άλογά του.

— «Υστερ' από άσκησι τρεχάλα μισής ώρας, ο Άντρέας αναγκάστηκε να παραιτηθεί από το μάταιο κυνηγιά, και είπε στον άμαξά να τους γυρίσει στο μέγαρο.

— «Τώρα μ' άς μείνει να μάθουμε ποιος τη βοήθησε στη φυγάδα της... είπε ο κ. Ζερβαί, ενώ πήδουσε από το άμαξί.

— «Νομίζω ότι δεν είναι δύσκολο αυτό... τού απάντησε ο Άντρέας. Άν είναι κάποιος από τους υπηρέτες, θ' αποκαλυφθεί.

Οι δυο άντρες μπήκανε στο μέγαρο από την πόρτα της υπηρεσίας. Μόλις άνεβήκανε στα άπάνω διαμερίσματα, βρεθήκανε μπροστά στην Τερέζα που κατάγλυπωι σπριζίζον απάνω στο μπαρτάσο της βαρώνης Γιάκομπσεν.

— «Έφυγε, λοιπόν; ρώτησε η μαρκησία τον άντρα της γεμάτη αγωνία.

— «Έφυγε! της απάντησε ο Άντρέας σκυβοντας με απόγνωση το κεφάλι του.

— «Το είπα εγώ ότι δε χρειαζόταν επί-είκεια μια τέτοια γυναίκα! φώναξε η βαρώνη Γιάκομπσεν.

Οι δυο γυναίκες και οι δυο άντρες μπήκανε στο σαλόνι, όπου περίμεναν η Ναδίνα, η Φράγκα κι' ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν.

— «Αδελφούλα μου, έκανε μπαίνοντας η Τερέζα στη Φράγκα με κάποια μυστικότητα, τώρα πιά θα πειστής ότι ο μόνος τρόπος για νάμαστε ήσυχοι μ' ένα τέρας σαν τη Ζουανέττα, ήταν να έπιτρέπαμε, να παρακαλούσαμε μάλιστα τον κ. Ζερβαί να της περάσει χειροπέδες!

— «Τί έγινε; ρώτησε κατάγλυπωι η Φράγκα.

— «Η Ζουανέττα έφυγε! απάντησε ο γαμπρός της.

— «Πώς έφυγε;... — «Από το παράθυρο της κάμαράς της που το βρήκαμε ανοιχτό... Μιά εύληνη ανεμόσκαλα ήταν κολλημένη στο πρεβάσι του παραθύρου.

— «Μά τότε, είπε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν, πρέπει ναχί και κάποιον συνένοχο... Η σκάλα αυτή δεν είναι δυνατό να κολλήσει έτσι, μόνη της στο παράθυρο!

— «Βέβαια έχει συνένοχο... απάντησε ο Ζερβαί.

— «Φοβερά! Κάνει οικονομίες... Όλο το μισθό του τον κρύβει... Έχει ένα σωρό λεφτά — μια μικρή περιουσία — κι' από αυτά δανείζει σε μ' άς με έξογκωμένο τόκο... είπε, μιλώντας τώρα κι' αυτός με τη σειρά του, ο κηπουρός, ο Νεπομουσέν.

— «Αυτός πρέπει να τη βοήθησε! ψιθύρισε ο Άντρέας στο αυτί του διευθυντή της Ασφαλείας. Τώρα θυμάμαι ότι ο υπηρέτης αυτός μόυξε εμπνεύσει πάντα μιαν άδικαιολόγητη αντίπαθεία...

— «Ο κ. Ζερβαί σήκωσε τους ώμους του: — «Είν' άργα τώρα να τον βρούμε! εί-

Μια μερίδα γαρίδες, παρακαλώ!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

39

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Τα ελαττώματα των γυναικών

Όπως τα βλέπουν οι άντρες τους

Δώσαμε σε προηγούμενο τεύχος μας μια εικόνα των ελαττωμάτων των αντρών, όπως τα βλέπουν οι γυναίκες τους, σύμφωνα με τα πορίσματα της σχετικής έρευνας, που ένηργησε το Ίνστιτούτο Γκάλλοπ.

Ας δούμε τώρα ποιά ελαττώματα βρίσκουν οι σύζυγοι στις γυναίκες τους.

Πρώτη έρώτηση: «Ποιά ελαττώματα ή ποιες συνήθειες της γυναίκας σας σας στενοχωρούν περισσότερο»;

Φλυαρία 27
Σπατάλη 15
Εγωϊστική σπατάλη (θέλουν να ξε-
δεύουν μόνο για τον εαυτό τους) ... 3
Δεν ξέρουν να μαγειρεύουν 5
Αδιαφορούν για την εμφάνισή των
αντρών τους 4
Ζήλεια 15
Αφήνουν τους άντρες τους απεριποίη-
τους από φόβο μήπως τις απάτησουν
Κατάχρησις καπνού 2
Βγαίνουν διαρκώς έξω 5
Αδιαφορούν για τα παιδιά τους 2
Παίζουν χαρτιά 2
Πίνουν 1
Αυτοαρκιότητα 2
Είναι κατώτερες διανοητικώς 1
Είναι επιπόλαιες (φλερτάρουν, αλλά
χωρίς συνέπειες) 2
Απιστία (υπόψιες) 1
Πρέπει να τις προσέχουν διαρκώς, για-
τί φοβούνται ότι θα τους απάτησουν
Διάφορα μικροελαττώματα 6

Σύνολον: 100

Δεύτερη έρώτηση: «Έχετε τη γνώμη ότι πρέπει να συντροφεύετε διαρκώς τη γυναίκα σας κι' ότι πρέπει οι συ-
ναντήσεις με τους φίλους σας να περιορι-
στούν στο ελάχιστο»;

Οι απαντήσεις σ' αυτή την ερώτηση
χαρακτηρίζουν αρκετά την αντρική νοο-
τροπία:

Να μένουν κοντά της όταν δεν έχουν
δουλειά 0
Να την προειδοποιούν για τις εξόδους
τους 39
Να της εξηγούν την αγοραπορία τους,
αλλά εκ των υστέρων 18
Δεν ανέχονται κανένα έλεγχο 9
Να μένουν κοντά της μόνο όταν έχουν
κέφι 11
Αν είναι καλή και γοητευτική θα βρ-
θώ τον τρόπο να τους κρατήσω κοντά
της 6
Ασάφεις απαντήσεις 10
Αρνούνται ν' απαντήσουν 7

Σύνολον: 100

Τρίτη έρώτηση: «Έχετε τη γνώμη ότι η γυναίκα σας μπορεί να βγαί-
νι μόνη της έξω»;

Οι απαντήσεις σ' αυτή την ερώτηση έ-
χουν ως εξής:

Χωρίς περιορισμούς 1
Αφού τους ζητήση την άδεια 11
Επιθυμούν απλώς να τους προειδοποιή
μόνο για να φωνιάση ή να εκτελέσει ώ-
ρισμένες κοινωνικές υποχρεώσεις ... 8
Προβυμοποιούνται να την συνοδεύουν 21
Θα ρυθμίζουν αυτοί τις εξόδους της 3
Αρκοούνται στις εξηγήσεις της εκ των
υστέρων 12
Ασάφεις απαντήσεις 6
Αρνούνται ν' απαντήσουν 4

Σύνολον: 100

Τετάρτη έρώτηση: «Τί νομί-
ζετε πως πρέπει να είναι η γυναίκα σας
για σας»;

Ερωμένη 16
Νοικοκυρά 31
Ερωμένη και νοικοκυ-
ρά 11
Στοργική σύζυγος και
μητέρα 14
Θελκτική σύντροφος
Πρώτ' απ' όλα καλή ..
Πρώτ' απ' όλα γοη-
τευτική 3
Να βοηθά τον άντρα
της στη σταδιοδρο-
μία του 2
Να εμπνέει εκτίμησι
και σεβασμό 4
Ασάφεις απαντήσεις 3

Σύνολον: 100

Πέμπτη έρώτηση: «Τί θα κά-
μετε στην περίπτωση που πληροφορηθήτε
ότι η γυναίκα σας σας απάταξε»;

Θα ζητήσουν άμεσα διαζύγιο 44
Αν η απιστία της οφείλεται στο ότι
την είχαν παραμελήσει πιθανόν να
την συγχωρήσουν 5
Θα την συγχωρήσουν προς χάριν των
παιδιών τους 11
Η συγγνώμη θα είναι ολοκληρωτική ..
Δεν θα διαλύσουν την οικογένειά τους,
αλλά θα παύσουν να έχουν σχέσεις
μαζί της 1
Θα την εκδικηθούν με τον ίδιο τρόπο
Θα την εκδικηθούν με άλλα μέσα ... 0
Θα την σκοτώσουν ή θα σκοτώσουν τον
αντίζηλό τους ή αυτόν κι' εκείνην
μαζί 1
Αδιαφορούν 8
Δεν ξέρουν τί θα κάνουν 20

Σύνολον: 100

Έκτη έρώτηση: «Αν η γυναίκα
σας σας εξομολογήθη ότι αγαπά έναν άλ-
λον τί θα κάμετε»;

Θα της δώσουν διαζύγιο 53
Θα αρνηθούν 0
Θα αρνηθούν με την πρόθεσι να την
κάμουν να πληρώση το σφάλμα της
βασανίζοντάς την 0
Θα δεχθούν με γενναιοψυχία ότι φταί-
νε οι ίδιοι για να μην την εκθέσουν
Θα κοινολογήσουν τις σχέσεις της για
να την εξευτελίσουν 0
Θα την σκοτώσουν 0
Θα σκοτώσουν τον αγαπημένο της ή
και τους δύο μαζί 0
Δεν ξέρουν τί θα κάνουν 23

Σύνολον: 100

Όπως φαίνεται απ' αυτές τις απαντή-
σεις, οι άντρες είναι λιγώτερο σκληροί και
εκδικητικοί από ό,τι φανταζόμαστε και
περισσότερο γενναίοψυχοι.

Γνωμικά για τη γυναίκα

«Αν οι άγγελοι κατέβαιναν από τον
ουρανό όλες οι γυναίκες θα τους παντρευ-
όντουσαν. Κι' αν οι διάβολοι ανέβαιναν
απ' την κόλαση, όλες οι γυναίκες θα χωρί-
ζαν τους άγγελους».

Οι γυναίκες είναι πάντοτε σταθερές στον
έρωτα, αλλά όχι πάντοτε και στο φίλο
τους.

Οι ώριμες γυναίκες μοιάζουν με τις με-
γάλες πόλεις, που κυριεύονται εύκολα και
δύσκολα φυλάγονται.

Ο καλόγηρος και η γυναίκα είναι τα
δύο μεγάλα νύχια του Σατανά.

Η γυναίκα που δεν μπορεί να σε πνίξη,
σου χαμογελάει.

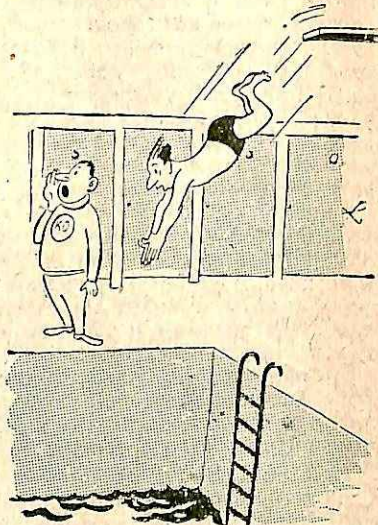
Η γυναίκα είναι πονηρή. Η πρώτη σχέ-
σις της ήταν ο Διάβολος.

Οι γυναίκες που παίζουν με τον έρωτα
μοιάζουν με τα παιδιά που παίζουν με
μαχαίρια: Πληγώνονται πάντοτε.

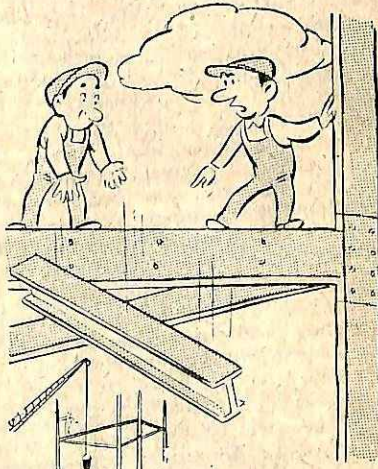
Οι άνδρες πρέπει ν' αλατίζουν τις γυ-
ναίκες τους, όταν είναι πολύ γλυκιές.

Όπως στον περίπατο, έτσι και στη
ζωή, η γυναίκα πρέπει να στηρίζεται σε
άντρα μεγαλύτερό της.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΙ

— Γρήγορα ανοίξετε το νερό! —

— Πρόσεχε, καυμένε!... Σκέψου
τι θα γίνει, αν πέση πάνω σε κανένα
ιδιότροπο! —

ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

— Βρισκόμαστε άνοιξες εδώ, δη-
λαδή στη χώρα των Πυγμαίων! —

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

Οι «εργόφοβοι» και οι «εργομανείς»

Όλοι σχεδόν οι άνθρωποι — ή
τουλάχιστον η μεγάλη πλειονότης
τους — έχουν ανάγκη να εργα-
σθούν για να ζήσουν. Η επιτυχία
ή η αποτυχία στην εργασία τους
εξαρτάται από την κατεύθυνση που
έδωσαν στις ικανότητές τους. Οι
ειδικοί επιστήμονες έχουν ενδιαφε-
ρη ζωηρά για τα προβλήματα των
εργαζομένων. Να λοιπόν μερικά α-
πό τα πορίσματα των ερευνών τους,
διστυπωμένα σε ερωταποκρίσεις:

1) Θα ήσαστε ευχέστερος, αν
δεν χρειάζοταν να εργασθίτε για
να ζήσετε;

«Οχι. Αν παίρνατε ξαφνικά μια
κληρονομία κι' αφένατε τη δουλειά
σας, το πιθανότερο είναι ότι θα με-
τενοούσατε. Οι ψυχολόγοι τονίζουν
ότι η εργασία μας, με τα νημά-
τα που μας απλύνει, αποτελεί μια
θετική απόδειξη της αξίας μας και
μια δημιουργεί τον απαιτούμενο σύ-
ρροισμα και αυτοπεποίθησι. Έξ
άλλου, μας εξασφαλίζει μια ισορ-
ροπημένη προσωπικότητα και μας
κρατάει συνεχώς προσαρμοσμένους
στην πραγματικότητα. Γι' αυτό άλ-
λωστε — όπως έχουν αποδείξει οι
στατιστικές — η ευτυχέστερη πε-
ρίοδος της ζωής των περισσότερων αν-
θρώπων ήταν ο καιρός που εργα-
ζόνταν εντατικότερα και που είχαν
τις βαρύτερες ευθύνες».

2) Σε ποιά είδος εργασίας θα
επιτύχετε περισσότερο;

Σ' εκείνο που σας άρεσει πιο πολ-
ύ. «Αν δεν αγαπάτε τη δουλειά
σας, αν τη βρίσκετε δίχως ενδιαφέ-
ρον, έχετε ελάχιστες πιθανότητες να
προκόψετε, όσο κι' αν κοπιάσετε».

3) Πού κάνετε την καλύτερη δου-
λειά;

Οι παρατηρήσεις των ψυχολόγων
δείχνουν ότι το ιδεώδες για κάθε
άνθρωπο θα ήταν να έχει ένα μέρος,
μια θέση αποκλειστικά και μόνο για
τη δουλειά του, κι' όχι για άλλο
σκοπό. «Έτσι, τον συνδέει μια συ-
νθήκη μ' αυτή τη θέση, και μόλις
καθήσει εκεί μπορεί άμεσα να συγ-
κεντρωθί στην εργασία του. Αντι-
θέτως, αν πάει στο ίδιο τραπέζι
που ενοιάζεστε, διαβάσετε και τις
εφημερίδες ή πινετε αναμνηστικά, ή
σκεψίτε αυτόν των τέρψεων δυσκο-
λεύει την πνευματική σας συγκεν-
τρώσι. Αυτά ισχύουν κυρίως για τη
δουλειά που γίνεται στο σπίτι».

4) Υπάρχει καμιά ώρα της ή-
μέρας καλύτερη για τη δύσκολη
δουλειά;

Οι έρευνες έχουν αποδείξει ότι,
για τους περισσότερους ανθρώπους,
η αποδοτικότερη δουλειά γίνεται τις
πρώινες ώρες. Οι άπνευματικές λοι-
πόν πρέπει να διατίθενται για την
κοινή εργασία της ρουτίνας. «Υστερ-
άπο μιά ώρα, αφού αρχίσουμε τη
δουλειά μας, φτάνουμε στη μεγα-
λύτερη απόδοσι. Όσο πλησιάζει το
μεσημέρι, ελαττώνεται η αποδοτι-
κή μας. Μετά το φαγητό, πα-
ρουσιάζει πάλι μια άνοδο, αλλά μι-
κρής διαρκείας. Υστερα ξανσαλατ-
τώνεται συνεχώς, ως αργά το από-
γεμα που φτάνει στο ελάχιστο. Αύ-
τως είναι ο γενικός κανόνας. Υπάρ-
χουν όμως κι' εξαιρέσεις».

5) Μπορείτε να εργασθίτε κα-
λύτερα ξεπλωμένος;

Ναι. «Έχει διαπιστωθί μάλιστα
από ειδικούς επιστήμονες ότι οι υ-
γιανής μας και συνδέεται στενά με
τις διάφορες προστάσεις που κά-
νουν τα σχολεία για τον καθορι-
σμό του επαγγελματικού προσανα-
τολισμού των νέων».

τερο αίμα, ενώ στην όρθια ή στην
καθιστή ύποφέρει συνεχώς από μια
κάποια αναιμία. Μια έρευνα μετα-
ξύ φοιτητών απέδειξε ότι, όταν ή-
σαν ξεπλωμένοι έλυναν μαθηματι-
κά προβλήματα γρηγορώτερα κατά
7,4% και με ακρίβεια μεγαλύτερη
κατά 14%.

6) Με ποιά εξωτερική θερμο-
κρασία εργάζεστε καλύτερα;

Εξαρτάται απ' το είδος της δου-
λειάς σας. Για μια βαρεία σωματι-
κή εργασία, η ιδεώδης θερμοκρασία
είναι 15 βαθμοί. Για μια μετρία
σωματική, 18 βαθμοί. Η πνευματι-
κή εργασία υφίσταται το καλύτερο
από 24—27 βαθμούς, το δε χειμώνα
20—23.

7) Γιατί ένας άνθρωπος βαρύνε-
ται τη δουλειά του;

Αυτό συμβαίνει σε πάρα πολ-
λούς, οφείλεται δε στην ανεπάρκεια
της άμοιρης που τους παρέχει η ερ-
γασία τους. Με τη λέξη «άμοιρη»
έννοούμε γενικώτερα σχήμα, προβι-
δασμό, ή οποιαδήποτε άλλη απο-
λαυή, υλική ή ήθικη. Επίσης βα-
ρύνεται τη δουλειά του όποιος έχει
αντίληψη περισσότερο απ' αυτήν που
απαιτεί το είδος της εργασίας του.

8) Οι περισσότεροι άνθρωποι
είναι ικανοποιημένοι ή όχι από τη
δουλειά τους;

Μια έρευνα μεταξύ πολυαριθ-
μων εργαζομένων κάθε είδους, από
επιχειρηματίες μέχρι σκαφτιάδες, α-
πέδειξε ότι μόνο τα 60% απ' αυ-
τούς είναι ικανοποιημένοι. Οι υπό-
λοιποι βρίσκουν ότι η δουλειά τους
δεν τους προσφέρει αρκετές ικανο-
ποιήσεις και ευκαιρίες αυτοεκπαί-
σεως. Η μεγάλη πλειονότης των ε-
πιχειρηματιών είναι ευχαριστημένη
απ' την εργασία τους. Έπειτα έρ-
χονται οι χειρωνακτικές (έκτος από
κείνους που κάνουν τις ταπεινότε-
ρες δουλειές). Οι πιο ευχαριστημέ-
νοι απ' αυτούς είναι οι ειδικοί τεχνί-
τες: Ξυλουργοί, υδραυλικοί, μη-
χανουργοί, κλπ. Με τους υπαλλή-
λους γραφείων συμβαίνει το αντί-
θετο: Μόνο τα 42% απ' αυτούς θε-
ωρούν τη δουλειά τους ικανοποιη-
τική.

9) Είναι φυσιολογικό το να μι-
σά κανείς την εργασία γενικώς;

Μερικοί άνθρωποι την απεχθάνο-
νται, τη θεωρούν σαν κάτι που πρέ-
πει να το αποφεύγουν όσο το δυνα-
τόν. Οι ψυχολόγοι ονομάζουν την
περίπτωση αυτή «εργοφοβία» και τη
θεωρούν ένα είδος νευρώσεως. Ο
«εργόφοβος» φοβάται τη δουλειά, ο-
πως εκείνος που πάσχει από κλει-
στοφοβία φοβάται τους κλειστούς
χώρους. Μόνο κοινωνικοί και οικο-
νομικοί λόγοι τον εξαναγκάζουν να
εργασθί. Σημειώτεον ότι δεν εξηγεί-
ται ποτέ σαν παράδειγμα υποτα-
γής στις διαταγές των προϊσταμέ-
νων του, ή υποσυνείδητη όμως έ-
θρο του ξεσπάει κατά περιόδους
τρόπους. Π. χ. παθαίνει μια σωμα-
τική ασθένεια, όταν πρόκειται να
κάμει μια δύσκολη δουλειά.

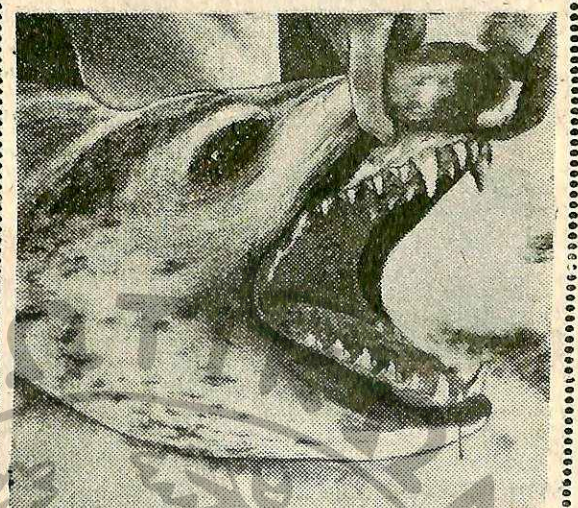
Τελείως αντίθετος τύπος απ' τον
προηγούμενο είναι ο «εργομα-
νής», νευρωτικός τύπος κι' αυτός,
που εργάζεται συνεχώς δίχως δι-
ποδο, προσπαθώντας να επιδύ-
σθι έτσι την έδωλη ή αγωνιωδών συ-
στωτικών φόδων. Ο κανονικός αν-
θρωπος βρίσκει ικανοποίησι στη
δουλειά του, αλλά δεν καταναίει
σκληρό τις

Το πρόβλημα της εργασίας που
ταιριάζει στον καθένα είναι από τα
πιο πολύπλοκα της σύγχρονης κα-
τάντιας μας και συνδέεται στενά με
τις διάφορες προστάσεις που κά-
νουν τα σχολεία για τον καθορι-
σμό του επαγγελματικού προσανα-
τολισμού των νέων.

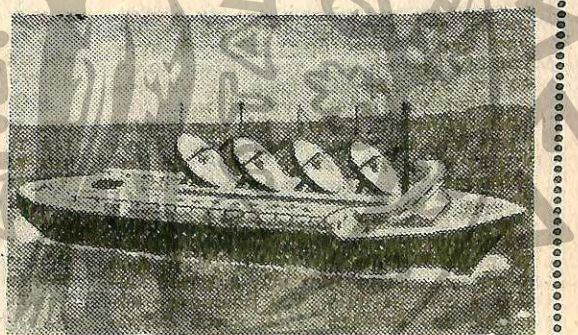
ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

Στο Παρίσι άνοιξε την περασμένη εβδομάδα η έτησις
«Σταυροφορία της φιλοφροσύνης». Σ' αυτήν όλοι
προσπαθούν να έχουν ένα υποχρεωτικό χαμόγελο και να
φαίνονται όσο το δυνατόν πιο ευγενείς. Στη φωτο-
γραφία μας ο Παρισινός δικηγόρος και συγγραφέας
Βενέττας του τραγουδιού 'Οντέτ Λώρ, δίνει το σύν-
θημα της ενάρετης της σταυροφορίας.

Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Η σιαγών αυτή με τα τρομερά δόντια ανήκει σ' ένα
θαλάσσιο κήτος που σπανίζει και που θεωρείται πολύ
πιο φοβερό από τον καρχαρία. Η «λεοπαρδαλίς της
θαλάσσης», όπως αποκαλούν οι ναυτικοί το τέρας αυ-
τό συναντάται ιδίως στις ανταρκτικές περιοχές, όπου
είναι ο φόβος και ο τρόμος των πηγουίνων!...

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Το σχεδιάγραμμα αυτό σας παρουσιάζει το πλοίο του
μέλλοντος όπως το φαντάζεται ένας Αμερικανός υ-
πανικός. Διάφορα ισχυρά καύσιμα καταλλήλως το-
ποθετημένα θα συγκεντρώνουν τις ηλεκτρικές ακτίνες,
που ειδικά μηχανήματα θα τις μετατρέπουν κατόπιν
σε κινητήριο δύναμι.

Ο Γκασπάρ Ρισιμπόν διά-
βασε άλλη μία φορά το
γράμμα που είχε γράψει:
«Σ' ανακάλυψα, άχρηστ! Τώ-
ρα θα πληρώσεις για τα κα-
κουρήματα σου, για την κα-
τέστραμένη ζωή μου, για την
αθλιότητα των δικών μου, για
τόσα πένθη και καταστροφές!
Έμαθα πώς παριστάνεις τώ-
ρα τον τίμιο άνθρωπο, στην
Ίνδοκίνα. Έκαμα το ταξίδι
ως εδώ, για να πεισθώ με τα
μάτια μου. Σε κατασκοπεύω ά-
πό όχτω μέρες, και βεβαιώθη-
κα πώς έχεις πραγματικά την
εμφάνιση τελείου κυρίου. Μά έ-
γω θα σε ξεμασκαρώσω. Έ-
φτασε η σειρά μου!»

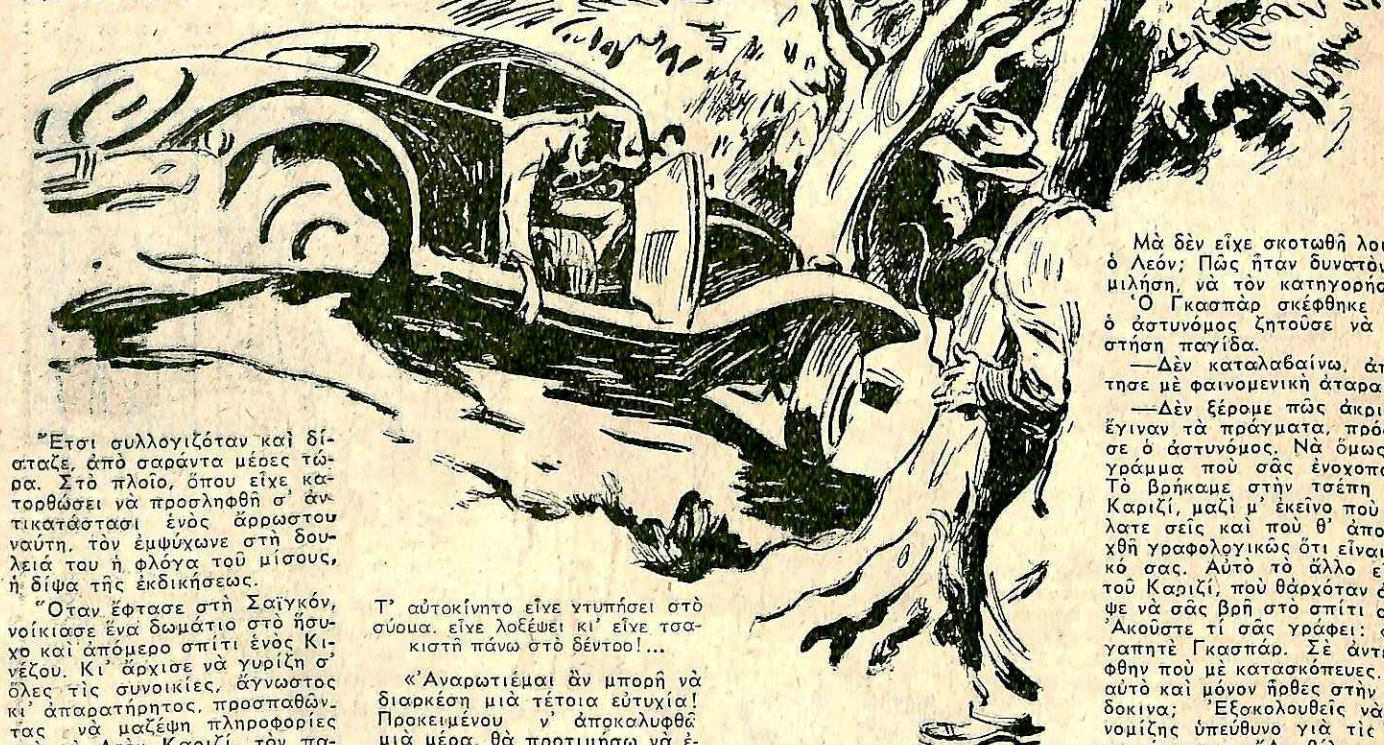
Μά όχι, δεν έπρεπε να ύπα-
γράφω ένα τέτοιο απειλητικό
γράμμα! Άναψε ένα σπύρτο
και τόκαψε. Έγερτα ξαναθυ-
σθηκε σε σκέψεις.

φανταζόταν, όταν ζούσαμε κι'
οι δυο έξω απ' το νόμο, ότι
θα κατορθώναμε μία μέρα να
πλουτίσουμε, έσύ στην Ίνδο-
κίνα κι' εγώ στη Γαλλία;...
Πιστεύω ότι — όπως συμβαί-
νει και για μένα — δεν ύπο-

Ονειρό που μαθηγορεί

ψιάζεται κανείς τίποτε εις βά-
ρος σου...».

Ο Γκασπάρ έγραψε και πολ-
λά άλλα ακόμη, και τελείωσε
μ' ένα μόνο άπαισιοδοξίας:

«Ετσι συλλογιζόταν και δι-
σταζε, από σαράντα μέρες τώ-
ρα. Στο πλοίο, όπου είχε κα-
τορθώσει να προσληφθή σ' άν-
τικατάστασι ενός άρρωστου
ναυτη, τον έμπύκωνε στη δου-
λειά του ή φλόγα του μίσους,
ή δίψα της έδίκησης».

Όταν έφτασε στη Σαϊγκόν,
νοίκιασε ένα δωμάτιο στο ήσυ-
χο και άπομένο σπίτι ενός Κι-
νέζου. Κι' άρχισε να γυρίζει σ'
όλες τις συνοικίες, άγνωστος
κι' άπαράτητος, προσπαθών-
τας να μαζέψη πληροφορίες
για το Λεόν Καριζί, τον πα-
λινό σύντροφο της δυστυχίας
του, που τον είχε προδώσει κι'
έγκαταλείπει.

Πώς είχε καταφέρει ο Καρι-
ζί να δημιουργήσει μια ζηλευ-
τη κοινωνική θέση, στο Τονκί-
νο;... Όπωςδήποτε, τώρα
ζούσε εύχριστος σε μια κομ-
ψη βίλλιστα.

Έπειτα από όχτω ημερών
παρακολούθησι, ο Γκασπάρ ή-
ξερε πια ό,τι τον ενδιέφερε. Εί-
χε δη έπανελημμένος τον έχ-
θρό του κι' ήξερε τ' αυτοκινή-
τό του, με την πρωτότυπη κα-
ρροσερί....

Έπρεπε να το πληρώσει, ο
παλαιάνθρωπος! Μά πώς;...
Χρειάζοταν να έπινοήσει ο Γκα-
σπάρ κάποια έκδίκησι, ακίνδυ-
νη γι' αυτόν και φοβερή για
τον Καριζί. Σαφνικά άνοσηκά-
σε το κεφάλι του, χοιροελών-
τας άγρια και θριαμβευτικά.
Είχε βρή και ζητούσε! Έπρε-
πε πρώτα να γράψω ένα και-
νούργιο γράμμα, στο οποίο έ-
νας παιδικός φίλος δίδεν θ'
άφινη να μοντεύεται το πα-
οελθόν του Καριζί!...

★

«Αγαπητέ μου Λεόν. Με πό-
ση χαρά έλαβα το γράμμα
σου! Η έπιτυχία σου με γε-
μίσε ευχαρίστησι. Ποιος θα το

Τ' αυτοκίνητο είχε χτυπήσει στο
σύρμα, είχε λοξέψει κι' είχε τσα-
κιστή πάνω στο δέντρο!...

«Αναρωτιέμαι άν μπορώ να
διαρκέσω μία τέτοια εύτυχία!
Προκειμένου ν' άποκαλυφθώ
μία μέρα, θα προτιμήσω να έ-
ξαφανισθώ, ν' αυτοκτονήσω».

Ο Γκασπάρ ξαναδιάβασε μ'
ίκανοποίησι το γράμμα του,
το φύλαξε στο πορτοφόλι του
και βγήκε απ' το σπίτι του.
Θα τόβαζε στην τσέπη του Λε-
όν. Έτσι, θα νόμιζαν όλοι
πως είχε αυτοκτονήσει, από
φόβο μήπως φανερωθή η πρα-
γματική ταυτότητά του. Και δεν
θα πολυενδιαφέρονταν περισ-
σότερο για ένα τέτοιο ύποπτο
υποκείμενο.

Είχε νυχτώσει καλά, όταν ο
Γκασπάρ σταμάτησε 300 μέ-
τρα μακριά απ' τη βίλλα του
Καριζί. Κανείς διαδρόχι δεν
περνούσε απ' τη δενδοστοι-
χία. Ο Γκασπάρ έδεσε γερά σ'
ένα δέντρο, ένα σιδερένιο
σύρμα, το τέντωσε ως την άλ-
λη πλευρά του δρόμου και πε-
ριμενε.

Σίγουρα, ο Λεόν θα πήγαι-
νε με τ' αυτοκίνητό του στη
λέσχη, όπως κάθε βράδυ... Ά-
φού έβγαίνει απ' την κανκελ-
λόπορτα και περνούσε τη στρο-
φή, θ' άνοιγε τρελή ταχύτη-
τα, όπως συνήθιζε. Και θάπε-
φτε πάνω στο τεντωμένο σύρ-
μα!

Δυο φόβοι μόνο ύπήρχαν:
Να περάσει κάποιο άλλο αυτο-
κίνητο λίγες στιγμές πριν απ'
του Λεόν. Η να εμφάνισθι κά-
ποιος διαδρόχι προτού ο Γκα-

σπάρ βγάλη το σύρμα, μετά
την καταστροφή...
Όταν είδε τα φώτα του αυ-
τοκινήτου του Λεόν, έσπευσε
να δέσει γερά στο κατάλληλο
ύψος το σιδερένιο σύρμα. Την
ίδια στιγμή άκούστηκε ένας

σαν την πόρτα του. Τί ήθελαν
όλοι αυτοί;

— Μισούσατε τον Καριζί,
του είπε άπότομα ο άσχηγός
τους.

— Δεν ξέρω τί θέλετε να
πείτε... Φορέστε του τις χειροπέ-
δες! Έχομε άποδείξεις... εκ
μέρους του ίδιου του θύματος.

Μά δεν είχε σκοτωθή λοιπόν
ο Λεόν; Πώς ήταν δυνατόν να
μιλήσει, να τον καταγορήσει;
Ο Γκασπάρ σκέφθηκε πως
ο άστυνόμος ζητούσε να του
στήση παγίδα.

— Δεν καταλαβαίνω, άπάν-
τησε με φαινομενική άταραξία.

— Δεν ξέρω πώς ακριβώς
έγιναν τα πράγματα, πρόσθε-
σε ο άστυνόμος. Να όμως το
γράμμα που σας ένοχοποιεί.
Το βρήκαμε στην τσέπη του
Καριζί, μαζί μ' εκείνο που βά-
λατε σεις και που θ' άποδεί-
χθι γραφολογικά ότι είναι δι-
κό σας. Αυτό το άλλο είναι
του Καριζί, που θάρχόταν άπό-
ψε να σας βρή στο σπίτι σας.
Άκούστε τί σας γράφει: «Α-
γαπητέ Γκασπάρ. Σε άντελή-
φην που με κατασκοπεύεις. Γι'
αυτό και μόνον ήθες στην Ίν-
δοκίνα; Έξοκολούβεις να με
νομίζης υπεύθυνο για τις δυ-
στυχίες σου; Αν θέλεις χοή-
ματα, έλα να σου δώσω. Δεν
έχω ξεχάσει τα νεανικά μας
χρόνια. Θα σε βοηθήσω μ' όλη
μου την καρδιά ν' άποκατα-
σταθεις... Έτοιμάζω αυτό το
γράμμα για την περίπτωση
που δεν θα σε βρω στο σπίτι
του Κινέζου, όπου έυαθα πως
μένεις. Σε περιμένω αύριο.
Έννοια σου, δεν θα πω τίπο-
τε σε κανένα...».

Το γράμμα έξφυγε από τα
νέρια του. Την ίδια στιγμή ο
Γκασπάρ σωριάστηκε λιπόθυ-
μος. Δεν περίμενε ένα τέτοιο
τραγικό παίγνιδι της μοίρας!

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

τρομερόν κρότος! Τ' αυτοκίνη-
το είχε χτυπήσει στο εμπόδιο,
είχε λοξέψει κι' είχε τσακιστή
πάνω σ' ένα δέντρο!

Δεν άκούστηκε ούτε μια φω-
νή. Δεν έφάνηκε κανείς στο
δρόμο.

Ο Γκασπάρ έλυσε το σύρ-
μα, το τύλιξε και πήγε να το
θαψή σ' ένα λάκκο πουχε άνοι-
ξει λίγο μακρύτερα. Έγερτα
ξαναγύρισε κοντά στο κατε-
στραμμένο αυτοκίνητο. Ο έχ-
θρός του ήταν ακίνητος, με το
στήθος του βουλιαγμένο απ'
το βολάν και με μία μεγάλη
πληγή στο κεφάλι. Είχε μεί-
νει στον τόπο.

Ο Γκασπάρ έβαλε στην τσέ-
πη του Λεόν το γράμμα που
είχε έτοιμάσει. Έπειτα πήγε
να κοιμηθί, ικανοποιημένος
για την έκδίκησή του. Τόσα
χρόνια τώρα περιμένε αυτή τη
στιγμή! Κι' ήταν βέβαιος ό-
τι το έγκλημά του δεν θ' ά-
τι το έγκλημά του δεν θ' ά-
νακαλυπτόταν ποτέ, γιατί δεν
είχε άφίσει κανένα ίχνος.

★

Μά... τί θόρυβος ήταν αυ-
τός που τον έγυψνε;
Μερικοί άνθρωποι χτυπού-

σαν την πόρτα του. Τί ήθελαν
όλοι αυτοί;
— Μισούσατε τον Καριζί,
του είπε άπότομα ο άσχηγός
τους.
— Δεν ξέρω τί θέλετε να
πείτε... Φορέστε του τις χειροπέ-
δες! Έχομε άποδείξεις... εκ
μέρους του ίδιου του θύματος.

Μά δεν είχε σκοτωθή λοιπόν
ο Λεόν; Πώς ήταν δυνατόν να
μιλήσει, να τον καταγορήσει;
Ο Γκασπάρ σκέφθηκε πως
ο άστυνόμος ζητούσε να του
στήση παγίδα.

— Δεν καταλαβαίνω, άπάν-
τησε με φαινομενική άταραξία.

— Δεν ξέρω πώς ακριβώς
έγιναν τα πράγματα, πρόσθε-
σε ο άστυνόμος. Να όμως το
γράμμα που σας ένοχοποιεί.
Το βρήκαμε στην τσέπη του
Καριζί, μαζί μ' εκείνο που βά-
λατε σεις και που θ' άποδεί-
χθι γραφολογικά ότι είναι δι-
κό σας. Αυτό το άλλο είναι
του Καριζί, που θάρχόταν άπό-
ψε να σας βρή στο σπίτι σας.
Άκούστε τί σας γράφει: «Α-
γαπητέ Γκασπάρ. Σε άντελή-
φην που με κατασκοπεύεις. Γι'
αυτό και μόνον ήθες στην Ίν-
δοκίνα; Έξοκολούβεις να με
νομίζης υπεύθυνο για τις δυ-
στυχίες σου; Αν θέλεις χοή-
ματα, έλα να σου δώσω. Δεν
έχω ξεχάσει τα νεανικά μας
χρόνια. Θα σε βοηθήσω μ' όλη
μου την καρδιά ν' άποκατα-
σταθεις... Έτοιμάζω αυτό το
γράμμα για την περίπτωση
που δεν θα σε βρω στο σπίτι
του Κινέζου, όπου έυαθα πως
μένεις. Σε περιμένω αύριο.
Έννοια σου, δεν θα πω τίπο-
τε σε κανένα...».

Το γράμμα έξφυγε από τα
νέρια του. Την ίδια στιγμή ο
Γκασπάρ σωριάστηκε λιπόθυ-
μος. Δεν περίμενε ένα τέτοιο
τραγικό παίγνιδι της μοίρας!

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

τρομερόν κρότος! Τ' αυτοκίνη-
το είχε χτυπήσει στο εμπόδιο,
είχε λοξέψει κι' είχε τσακιστή
πάνω σ' ένα δέντρο!

Δεν άκούστηκε ούτε μια φω-
νή. Δεν έφάνηκε κανείς στο
δρόμο.

Ο Γκασπάρ έλυσε το σύρ-
μα, το τύλιξε και πήγε να το
θαψή σ' ένα λάκκο πουχε άνοι-
ξει λίγο μακρύτερα. Έγερτα
ξαναγύρισε κοντά στο κατε-
στραμμένο αυτοκίνητο. Ο έχ-
θρός του ήταν ακίνητος, με το
στήθος του βουλιαγμένο απ'
το βολάν και με μία μεγάλη
πληγή στο κεφάλι. Είχε μεί-
νει στον τόπο.

Ο Γκασπάρ έβαλε στην τσέ-
πη του Λεόν το γράμμα που
είχε έτοιμάσει. Έπειτα πήγε
να κοιμηθί, ικανοποιημένος
για την έκδίκησή του. Τόσα
χρόνια τώρα περιμένε αυτή τη
στιγμή! Κι' ήταν βέβαιος ό-
τι το έγκλημά του δεν θ' ά-
τι το έγκλημά του δεν θ' ά-
νακαλυπτόταν ποτέ, γιατί δεν
είχε άφίσει κανένα ίχνος.

★

Μά... τί θόρυβος ήταν αυ-
τός που τον έγυψνε;
Μερικοί άνθρωποι χτυπού-

Η ηλικία που έχουν οι μουμίες

Ο προσδιορισμός της με την με-
θοδο της ραδιενεργείας

ΠΡΙΝ από τρία χρόνια, ο άτομικός φυσι-
κός Ουάλτερ Λίμπυ, καθηγητής στο πα-
νεπιστήμιο του Σικάγου, υπέβαλε την πα-
ραίτησί του άπό την Έπιτροπή άτομικής έ-
νεργείας, για να έπιδωθή στη μελέτη της αι-
γυπτιακής άρχαιολογίας!

Αυτή η άπότομη στροφή προς τις άρχαι-
ολογικές μελέτες θα φανή βέβαια πολύ πε-
ρίεργη. Κι' όστόσο, ύπήρχε
κάποιος σπουδαιότατος λό-
γος, που παρακίνησε τον κα-
θηγητή Λίμπυ σ' αυτήν. Κα-
τά την διάρκεια των πυρηνι-
κών έρευνών του, είχε σκεφθί
μια μέθοδο που θα μπορούσε
να τον πληροφορήσει με ά-
λάσθαστο τρόπο για την ή-
λικία των οργανικών ύπολειμ-
μάτων της άρχαιότητας, π.χ.
πασσάλων, κομματιών ποάν-
θρακος, όστών, άντικειμένων άπό
δέρμα, ύφασμάτων κτλ.

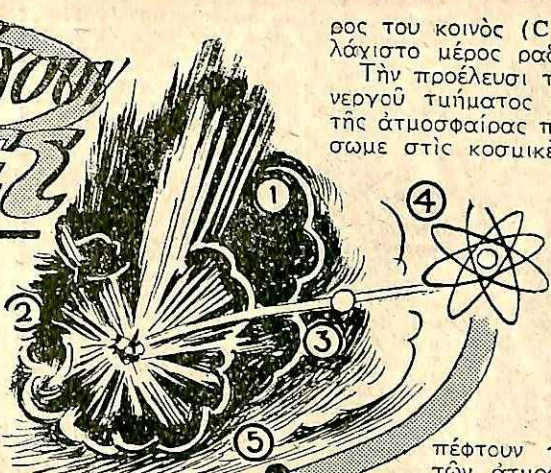
Η ίδια μέθοδος θα του επέτρεπε
έπίσης να προσδιορίσει με ακρί-
βεια την ηλικία που έχουν οι αιγυ-
πτιακές μουμίες!

Άλλα σε τί συνίσταται αυτή η
μέθοδος;

Ας υπενθυμίσωμε ότι όλα τα σώ-
ματα της ένοργάνου ύλης έχουν με-
ταξύ των συστατικών τους τον άν-
θρακα. Τα φυτά, ως γνωστόν, προ-
ιηθούνται από το στοιχείον άπό
ένα αέριο της ατμόσφαιρας, το διο-
ξείδιον του άνθρακος και το ένσωμα-
τώνουν στους ιστούς
τους, χωρίς σε ένα
μυστηριώδη μηχανι-
σμό, στον όποιον τον
κυριώτερο οόλο παί-
ζει το ήλιακό φώς
(φωτοσύνθεσις). Τα
δε ζώα προσλαμβάνου-
νουν άνθρακα τρώ-
γοντας φυτά ή άλλα
ζώα που είχαν τρώσει φυτά.

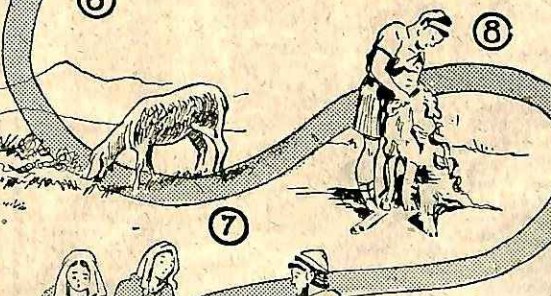
Ο άνθραξ λοιπόν που βρίσκειται
στην ατμόσφαιρα και που τρέφει τα
φυτά είναι κατά το μεγαλύτερο μέ-

1) Μία κοσμική ακτίνα πέφτει πάνω σ' ένα άτομο ατμοσφαιρικού αερίου. 2) Το ένα άτομο ατμοσφαιρικού αερίου από τη συγκρούση αυτό έκρήγνυται τότε ένα ουδέ-
σι. 3) Απελευθερώνεται τότε ένα ουδέ-
τερόνιο. 4) Το ουδέτερόνιο πηλείται ένα
ατόμο αζώτου. Έπείχεται τότε ένας με-
τασχηματισμός κατά τον όποιον το αζώ-
τον μετατρέπεται σε ραδιενεργόν άνθρα-
κα (C 14). 5) Ο ραδιενεργός άνθραξ συ-
ναντίει ένα άτομο όξυγόνου και σχηματί-
ζει μαζί του ένα μόριο διοξειδίου του άν-
θρακος. 6) Το διοξείδιον του άνθρακος τα-
θείσει μέσα στην ατμόσφαιρα και, σε
έξιδει μέρα στην ατμόσφαιρα από ένα φυτό π. χ. από χορτά
κάποια στιγμή, άπορροφάται από το χορτάρι. 8). Ο
(φωτοσύνθεσις). 7) Το πρόβατο, 9) Η γυναίκα γνέθει και ύφαινει
άνθρωπος κουρεύει το πρόβατο. 10) Οι ταινίες που ύφανε η γυναίκα νοσημοποιήθη-
το μαλλί. 11) Οι ταινίες που ύφανε η γυναίκα νοσημοποιήθη-
καν για το δέσιμο του σώματος μιας μουμίας. 12) Οι
έμενε επί πολλούς αιώνες στο βάθος μιας πυραμίδας. 12) Οι
συγχρόνοι άρχαιολόγοι εξακριβώνουν την ηλικία της μουμίας,
κόβοντας ένα κομμάτι απ' τις ταινίες της και μετρώντας τη
ραδιενεργεία του. Άπ' αυτή τη μέτρηση, λοιπόν, συμπεραίνουμε
σε ποιά ακριβώς έποχή η μουμία ένταφιάσθηκε στην πυραμίδα.

«Ένα μέρος απ' αυτά τα βλήματα πέφτουν πάνω στους πυρήνες των ατμοσφαιρικών αερίων και τους διασπούν. Άπό αυτές δε τις διασπάσεις άπελευθερώνονται άπειροελάχιστα μόρια ύλης, τα περίφημα ουδέτερόνια.

Ένα μέρος απ' αυτά τα ουδέτερόνια συγκρούονται με τους πυρήνες του αζώτου, που είναι το περισσότερο διαδεδομένο αέριο στην ατμόσφαιρα. Προκαλείται τότε

μια μετατροπή, κατά την όποιαν το
αζώτον μετασχηματίζεται σε ραδι-
ενεργό άνθρακα.

Το ότι αυτός ο άνθραξ είναι ρα-
διενεργός σημαίνει ότι αυτοδιασπά-
ται χωρίς τη συνδρομή έξωτερικού
παράγοντος. Έχει ύπολογισθί λοι-
πόν, ότι η περίοδός του είναι 55
περίπου αιώνες, πράγμα που ση-
μαίνει ότι έπειτα από αυτό το δι-
άστημα, ο όγκος του περιορίζεται
στο μισό. (Το άλλο μισό άπελευ-
θερώνεται με τη μορφή ένεργείας). Όταν περάσουν άλ-
λοι 55 αιώνες, από αυτό το μισό θα παραμείνη πάλι
μόνον το μισό κ.ο.κ.

Ας υποθέσωμε ότι, σε μια ώρισιμένη έποχή, είχαμε
100 γραμμάρια ραδιενεργού άνθρακος. Έπειτα από 55
αιώνες, θ' άπομεινουν άπ' αυτά 50 γραμμάρια. Έπει-
τα από άλλους 55 αιώνες θ' άπο-
μεινουν 25 γραμμάρια. Έγερτα α-
πό άλλους τόσους αιώνες θ' άπο-
μεινουν 12½ κ.ο.κ.

Έτσι, μετρώντας την ένταση της
ραδιενεργείας του άνθρακος που πε-
ριέχεται μέσα σε μια οργανική σύ-
νθεσι, μπορούμε να βρούμε ποιά έ-
ναι η αναλογία του ραδιενεργού άν-
θρακος. Καί, έπειδή ξέρουμε ποιά ή-
ταν άρχικά η αναλογία του ραδι-
ενεργού άνθρακος σ' αυτή την οργα-
νική σύνθεσι, μπορούμε να ύπολο-
γίσωμε πόσος χρόνος πέρασε άφ'
ότου έπαυσε να ζή.

Τα ζωντανά φυτά περιέχουν τη
μεγαλύτερη αναλογία ραδιενεργού άνθρακος, γιατί οι
ανταλλαγές με την ατμόσφαιρα που τα περιβάλλει εί-
ναι συνεχείς. Τα ζώα έχουν στο σώμα τους μικρότερη
αναλογία ραδιενεργού άνθρακος γιατί τον προσλαμβάνου-
νουν έμμέσως χωρίς στις φυτικές τροφές που τρώνε.
Έτσι, μπορούμε σήμερα να ύπολογίσωμε την ήλι-
κία μιας μουμίας, ενός στρώματος γαιάνθρακος ή της
γούνας ενός κυνήγου της έποχής των σπηλαίων κτλ.

4.

Η ΕΛΛΑΣ της Πενταμίας

Κουβεντούλες

Ζινέττα, Καλλιθέα: Είνε δυο χρόνια που σ'αε θεραπεύει ένας γιατρός και με την υπομονή του και την άφοβή του, κατώρθωσε να σ'αε σώσει. Τώρα είστε τελείως καλά και το χρώσ'ατε στον άνθρωπο αυτόν, που ούτε αμοιβή δεν θέλει να δεχθ'α, γιατί έφερε π'αε είστε μια φτωχιά κοπέλλα, που εργάζεται και συντηρεί τη μητέρα της. Φυσικά, σ'ε όλο αυτό το μακρινό διάστημα, αντίληφθηκα τη συμπάθειά του για σ'αε, ποτέ όμως δεν εκδήλωσε με τρόπο που να σ'αε προσβάλ'α ή να σ'αε φέρ'α σε δυσκολία θέσι. Ούτε ένα περιόπιο δεν σ'αε πρότεινε. Γι'αυτό, όταν, μετά το τέλος της θεραπείας, σ'αε έκανε πρότασι γάμου, εφαινασθηκατε. Την πρότασι του την συνόδευσε με πολ'α ευγενικά λόγια και συγχρόνως σ'αε ετόνισε, ότι δεν έπρεπε να νομίζετε τον έαυτό σ'αε υποχρεωμένο να δεχθ'α την πρότασι του από ευγνωμοσύνη. Σ'αυτό το σημείο βρίσκονται τα πράγματα και σκεφθηκα να ζητήσετε τη συμβουλή μου. Μου έκμυστηρευσ'αε όμως, ότι δεν είσ'αθε για τον άνθρωπο αυτόν αγάπη.

Η συμβουλή μου, καλή μου φίλη, είναι να δεχθ'ατε την πρότασι του σ'αε, γιατί αίσθηματά σ'αε τα δικά του, δεν τα συναντάει κανείς συχνά στη ζωή.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Απλότ'αε και γούστο, α'ατά είναι τα κυριότερα χαρακτηριστικά της φετινής μόδας. Εύτυχως οι γυναίκες κατάλαβ'αε καλά, ότι ωραίο ντύσιμο δεν σημαίνει φάρτωμα, αλλά κομψότητα, αρμονία, γρομμή. Το καλό ράψιμο είναι το π'αν, ή τελεία εφαρμογή, εκείνο που ταιριάζει στον τύπο μας, στη σιλουέτα μας, στην... ηλικία μας.

Μ'αυτό το τελευταίο, δεν θέλουμε να πούμε, ότι, όταν περάσ'α ή πρώτη νεότης, πρέπει να εγκαταλείψ'αε μια γυναίκα τον έαυτό της και να βγαίνει ντυμένη όπως-όπως, αχτένιστη, αμειωμένη, με σκούρα φορέματα, α'ακουα και «ντεμοντέ».

Κάθε άλλο. Και χρώματά μπορεί να φορέσ'αε και κομψά μοντέλα και κατελλάκια κοκέτικα και βελάκια κι' απ' όλα. Αλλά θα βελάκια να μη ξεπερνά'ατε ποτέ το προσέμενο σκαλοπάτι». Να στα «ωραία» εκεί που πρέπει. Στο σημείο που σταματάει γι'αυτήν ή μεσοκομψότης. Αν περάσ'ατε, α'αον αυτό, από κει και πέρα, α'αον χίζει το εξεζητημένο, αυτό που είναι υπερβολικό γι'α την ηλικία της.

Στην Εύρωπ'α, ή μεσοκομψή γυναίκα λέγεται «κάποιος ηλικία». Με την έκφρασι αυτή, μετριάζουν κάτω της άσχημη εντύπωση της λέξεως «μεσοκομψή» και λένε το ίδιο πράγμα με καλύτερα λόγια. Η «κάποιος» ή «λικίας», λοιπόν, Ευρωπαϊά, έμμελεται ακόμη πιο πολύ την εμφάνισι της, γιατί ξέρει ότι ή νέα δεν έχει και τόσο ανάγκη: Έχει τα νεύατά της, που συντηρούν γι'αυτήν.

«Ας δοίμε, λοιπόν, τί περιλαμβάνει ή καλοκαιρινή γκαρνταμπία της Ευρωπαϊας κυρίας.

Φορέματα μονόχρωμα

Στα κλίματα που είναι λιγότερο θερμά από τον τόπο μας, φοριούνται όλο το καλοκαίρι τα λαινά. Στην Ελλάδα όμως, πόλλ'αε μη το καλοκαίρι, και το πιο λεπτό λαινά, δεν έχει τη

θέσι του. Αντικαθίσταται με βαμβακερό ή λινό ή ήμιλινο. Με τον προσδιορισμό «βζμ-δακερό», έννοιαμε ένα σωρό ύφασματά, που παρουσιάζονται κάθε χρόνο με διάφορες μοντέρνες ονομασίες: Τσελλά, πικέ, ζερσέ, ποπλίνα, σαντόν, αλ-πακά, βουά, δρυκαντίνα. Α'απαρά, όλα παρουσιάζονται μονόχρωμα, ή έμπριμε με ανοικτόχρωμα φόντα και βούλες μεγάλες και μικρές, με σκούρα φόντα και διάφορα ανοιχτόχρωμα σχέδια.

Από τα ωραιότερα φετινά ύφασματά, είναι αυτά που εμφανίζουν φόντα, κιτρινωπό, μπλέ,

Τοια ωραία καλοκαιρινά φορέματα, που περινοάσ'αμε στο σ'αετικό α'αοβάκι.

άμπεισμ'αε σχηματίζει σούρες. Μερικά από τα όμορφα α'ατά σύνολα, είναι ραμμένα χωριστά ο μπουστός, χωριστά ή φούστα. Αυτό σ'αε βοηθεί να φορήτε τη φούστα του ενός φορέματος, με τον μπουστό του άλλου, ή με μια μπλούζα μονόχρωμη ή φαν-μια μπλούζα, που θα χρειάζ'ατε ταίρι. Βλέπετε, ότι είναι πρακτικά. Είστε κομψά ντυμένη, εφ'αδύνοντας σχετικώς λίγα!

Λινό και ήμιλινα

Τα λινά και τα ήμιλινα έχουν βέβαια διαφορετική εμφάνισι το ένα από το άλλο, αλλά έχουν και διαφορετική τιμή. Κάνουμε και διαφορά μας και μ' ένα ή τη δουλειά μας και μ' ένα ή τη φούστα έχουν ένα ζελασμά στο ύφασμα από ένα μονόχρωμο ύφασμα στο χρώμα που έχουν οι βουλιτσες.

Γι'α να γίν'α το φόρεμα αυτό πιο ευκολοφόρετο, συνοδεύεται και από ένα μπλουζά με τρουά

κάρ μανίκια, το δε βράδυ συμπληρώνεται με μία άριστη εσάρπα και αντίκαθιστά την ειδική τουσαλέττα.

Πικεδένια σύνολα

Στα παλιά χρόνια, το πικέ ήταν ένα ύφασμα που έμφανιζόταν μονάχα σε λευκό χρώμα, ή προνοητική όμως μόδα, βρήκε πως ήταν κρίμα το όμορφο αυτό ύφασμα να είναι καταδικασμένο να νάνε πάντα λευκό. Γιατί όχι και ρόζ; Γιατί όχι και μπλέ σ'αε ή κιτρινωπό;

Και νά που βλέπουμε φέτος ωραιότατα χρωματιστά πικέ, να χρησιμοποιούνται γι'απογευματινά σύνολα.

Βέβαια τα τωρινά πικέ δεν έχουν καμμία σχέση με τα παλιά. Είναι λεπτά και στυλ, πέφτουν δε ωραιότατα στο σώμα.

Τα σύνολα αυτά έχουν φαρδίες φούστες κλάς, ανοίγμα ως κάτω και μανίκια πολύ κοντά ζαπινέ, με μικρά γιακαδάκια μ'αυτά ή στοργυλά.

Μερικά μοντέλα έχουν ένα κορσάκι με άμπεισμ'αε, που σχηματίζει ένα είδος ζιλέ και πάνω σ'αυτό, τοποθετούνται και οι τσέπες. Άλλα μοντέλα, έχουν το κορσάκι σε σχήμα κορσέλε, που ανοίγει κάτω από το στήθος, ενώ στο άνω μέρος τ'ε

μεγάλη ποικιλία χρωματισμών: Κίτρινα, μπλέ, ρόζ, σερί, βυσινί, μπλέ διάφορα, ζαντ, λευκά.

Τα λινά και τα ήμιλινα γίνονται ως επί το πλείστον σε στυλ σιμιζέ, δηλαδή μπουστός ζαπινά, με μικρό μανίκι, φούστα με κουφότητα και τσέπες με καπάκια. Φίλα πενσάκια γαυνίζουν τη ζώνη και τα οεβέρ του γι'ακά.

Άλλο σχέδιο μας παρουσιάζει ένα μπουστό σταυρωτό με δυο σειρές κουμπιά και 2 τσέπες, μία στο αριστερό μέρος του μπουστου και μία μεγαλύτερη στο δεξί μέρος της φούστας. Η φούστα είναι κλάς με μία σούρα στη μέση.

Άλλο σχέδιο έχει φούστα με πίες γυρω-γυρω και φοριέται με μπουστό-ζιλέ σταυρωτό χρωματιστό.

Τέλος, μη ξεχνάμε και τους ωραίους συνδυασμούς φούστας άλλου χρώματος από τον μπουστό ή φούστα λινής, που φοριέται με φιλές βατιστιένες ή βουαλαζ μπλουζες.

Κοστούμια έξοχ'α

Αν δεν είστε αρκετά εύπορη, ή έξοχ'αε σ'αε πρέπει να είναι όσο το δυνατόν λιγότερο δαπανηρή.

Τσιτάκια, κρετόν, αλατ'αδες, τσελλά, θα είναι τα ύφασματά που θα χρησιμοποιήσετε γι'α τα κοστούμια σ'αε τις έξοχ'αε. Σ'αε η φουστίτσες θα συνοδεύουν διάφορες πρακτικές μπλουζες ή απλούς μπουστους από το ίδιο ύφασμα και θα είσ'αε πάντα ευπρόσθιαστη στην έξοχ'α.

Σ'αε συνιστούμε επίσης τα μακρύα παντελόνια από αλατ'α ή μετρητό, αναλόγως των καιρικών συνθηκών και τα θεωρούμε σχεδόν απαραίτητα εξάρτημα με τον τόσο ευμετάβλητο καιρό μας.

Βλέπετε, ότι ή ημέρα άρχισε δραστήρη και συνεφιασμένη; Φοράτε το μακρύ παντελόνι σ'αε, μια μπλούζα κι' ένα πλεκτό και είσ'αε καλά εφ'αδυσμένη.

Τα πλεκτά επίσης, να μη τ'αποχωρίζ'ατε ποτέ, όταν πάτε στην έξοχ'α. Προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες.

Τα φιγουρίνια μας

Το πρώτο φιγουρίνι μας σ'αε δείχνει μια έντελ'αε πρωτότυπη μπλούζα σουρωτή στο άνω μέρος. Όλες οι σούρες κουβανται κάτω από τον λίγο σ'αε-γ'α γιακά και με μία π'ατ που χρησιμεύει γι'α κουμπωμα. Έχει μικρό ανοίγμα, χαριτωμένο και το κλείσιμο συνεχίζεται με κουμπιά. Τα μανίκια φαρδύα τρουά-κάρ, με ρεβέρ πλατύ. Η φούστα, με απάτητες φαρδιές πίες και τρία κουμπιά μπροστά σαν συνέχεια του κορσάκι.

Το δεύτερο φιγουρίνι μας (στη μέση) είναι μια μπλούζα από κίτρινο «σαντόν» με ραγ-κλάν μανίκια τρουά-κάρ, π'ατ στο κλείσιμο και γι'ακά πολύ μ'αυτο. Η φούστα είναι με άμπεισμ'αε, κάτω από το οποίο αρχίζουν γυρω-γυρω κουφότητες.

Το τρίτο φιγουρίνι δείχνει μια λινή μπλούζα με γι'ακά αν φόρη και φούστα με ασιδωρές φαρδιές πίες.

Μαύρα φιγκάκια από στενό βελουδάκι, γαννίζουν πολύ κοκέτικα το τέλος του γι'ακά και τις μανιέτες.

Η αλληλογραφία μου

Ν. Ν.— Πωλείται σε μερικά γκαρνταμπαλ'αε. Λίγο δύσκολα θα την βρ'ατε, γιατί την φέρνουν από την Πολι. Κάνετε μία αλ'αισφ. ανακατευόντάς την με νερό χλωρό. Βάζετε στις ρίζες, α'αίνετε 2 ώρες και έπειτα λούζετε. Προσέατε όμως, γιατί υπάρχει κόκκινι και μαύρη.

Τί ν'αν.— Θ'α αγοράσετε μία κρέμα ρόζ γαλλική ή αγγλική, της ημέρας. Υπάρχουν πολλές μάρκες.

Α. Π.— Φάληρον.— Άδικο παραπονιέστε, γιατί κάθε φορά απάντω με «Κουβεντούλα» σε ένα γράμμα, που έχει σειρά προτεραιότητας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Κ'αθ'α τα χρόνια πέρασαν, έσκαψα το πρόσωπό μου με βαθείες ρυτίδες και τα μαλλιά μου άσπρισαν. Άνάμεσα στις αναμνήσεις μου, μία παραμένει ακόμα ζωνή. Είναι μία παλιά ιστορία. Ήταν κατά το 1945, λίγο ύστερ απ' τον πόλεμο, όταν διάσ'α σε μία εφημερίδα τ' όνομά του. Τον είχα συν-λάβει γι'α πολιτικούς λόγους. Δεν παρακολούθησα τη δίκη, μα ή-ερα πως θα καταδικαζόταν. Δεν τον άναγνώρισα στη φωτογραφία που δημοσίευαν οι εφημερίδες, τόσο το πρόσωπό του ήταν ζα-ωμένο, γερασμένο και το βλέμμα του δίχως λάμφι.

Τότε ευχ'α να ξανάβ'α μέσα στην άγν'α τον έξιλασμό και το δρόμο που λυτρώει. Του το είχα π'α κάποτε αυτό, χρό-νια π'ριν ν' άσπρισουν τα μαλλιά μου. Τότε, δεν ξέρω π'αε, είχα πάθος γι'α τη χειρομαντεία. Έπέμενα π'αε το γραφτό μας βρι-σκειται μ' όλες του τις λεπτομέρειες στην παλάμη του άριστε-ρού χεριού.

Είχα γνωρίσει το Μισέλ από κάποιους κοινούς φίλους μας. Άργότερα, συνδε-θήκαμε περισσότερο. Ήταν ένας άνθ'α-πος ανήλικος. Τότε ζωγράφιζε. Μου έσε-γ'α η συντροφία του, αλλά ποτέ μου δεν ξεχάσα την αίσθησ'αε μου. Κι'αυτός όμως μου φερνόταν με την ίδια λεπτό-τητα.

Μία μέρα — ήταν καλοκαίρι — πήγα στο σπίτι του. Ήθελε να ζωγραφίσ'αε το πορτραίτο μου. Δεν δούλεψε όμως. Μου-δείξε τους πίνακές του και μου μίλησε γι'α τον έαυτό του. Τον άκουγα σιωπηλά.

Ύστερα μου πρόσφερε τσάι. Κάποια σ'ι-γυή με κ'ατάφερε και μου χαμογέλασε. Π'α-ρα τότε το άριστερό του χέρι.

— Μισέλ, τότε είπα, άφ'αε μία στιγμή να το δώ...

Χαμογέλασε ξανά και το άφ'αε. Δεν θυμάμαι π'αε καλά τί είπα, μα, ξεστ'α-ντάς το, έννοι'αε μέσα μου μία θλίψι. Το πρόσ'αε και ψιθύρισα: «Τί νερί!» σαν νάβ'αε να π'α «τί μοίρα!»

— Τί τρέχει; με άωπ'αε απ'α-σ'α. Τί είδες; Μήπως θα π'α-νω γούνορα;

— Ό! όχι! του είπα και ξανά-π'αε το χέρι του στο δικό μου. Έπειτα, είπα με κάποια προσ-πάθεια:

— Διαβάζω φυλακή... Στην άγ'α θα έπαυσ'ατε, έπειδή θα εί-σ'αε άθ'αος, μα ύστερα θα έγκα-τερίσ'αε. Θ'α βρ'αε το δρόμο σου και θα είσαι ευτυχισμένος...

Έπειτα χαρίσ'αμε. Ήτσι τ'α-β'αε ή ζωή. Τα καθήκοντά μου, ως συζύγου και υπ'αε με απομακ'α-ναν απ' το Μισέλ και δεν τον είδα π'α. Στις εκθέσεις των έργων του, έτυχε να μ'α συναντήσω, αλλά ούτε και στα ταξίδια μου. Μονά-χα ή ανάμνησί του έμενε γι'α μένα.

Όταν πέρασε ο πόλεμος και τον συνέ-λαβ'α, βρισκόμ'αε μακριά. Θ'α μπορούσα ώ-στόσο να πάω κοντά του, να κάνω κάτι γι'α αυτόν. Ήταν μόνος, γιατί οι φίλοι του, και οι πιο στενοί, τον είχαν εγκαταλείψει. Θεω-νόντας τον έαυτο, ο Μισέλ υπ'αε, ίσως με θυμόταν, με αναλ'ατ'αε. Δεν π'αγα να τον δώ. Δεν έβ'αε τίποτα, γιατί «ήξερα» πως θα ήταν ευτυχισμένος μονάχα σ' ένα μισοκ'ατενο κελλί, γιατί εκεί θα μπορούσε να κάνει ίσως μεγάλα πράγματα!

Άργότερα, όταν ο κόσμος τον είχε ξεχάσει σχεδόν, πήγα και τον είδα. Με πολύ κόπο έπ'αε τον άντ'α μου να μ' άφ'αε να έπισκεφτώ το Μισέλ στη φυλακή. Ο δεσμοφύλακας με συνοδεύε ως το κελλί και μου είπε:

— Αυτός είναι καινούργιος. Ήταν ζωγράφος. Συνεργασία με τον έαυτο...

Αυτός «συνεργασία με τον έαυτο»; Δεν μπορούσε να ήταν αυτός. Π'αε τον λένε: ράτση το φυλάκι.

— Τώρα είναι ο αριθμός 29. Άλλοτε λεγόταν Μισέλ Νταβέ, κι'α ήταν ζωγράφος.

Πλησίασα στο κελλί. Θάβ'αε να του μιλήσω, είπα στο δεσμοφύλακα. Τον φώναξαν. Ο Μισέλ προχώρησε άργα ως τα κάγκελα του κελλιού του. Ήταν αδύνατος φοβερά.

— Μισέλ! φώναξα.

Χαμογέλασε κι' άκουσα τη φωνή του σαν ν'αυή!

— Είσα δ'α, ήρθε! Ήρθε, Ναταλία! Ήρθε σε μία άσχημη στιγμή. Βρισκόμ'αε φυλακισμένος, σ' ένα στενό, σκοτεινό κελλί, απ' όπου δεν θ'α β'αε ποτέ. Κι' όμως είμαι άθ'αος. Εγώ «έξ'α» π'αε δεν π'αδω'α! Είσα όμως ευτυχισμένος. Έξ'αε...

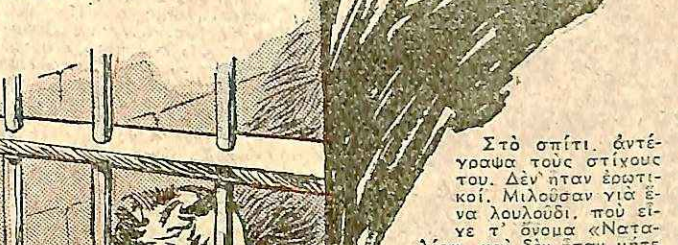
— Τότε, τον ρώτησα, άφ'αε δεν «π'αδω'ατε», γι'α ποιά λόγο δεν υπ'αερίσ'ατε τον έαυτό σου Μισέλ...

Χαμογέλασε δίχως ν' απάντησ'α. Απομακ'αρ'αε απ' τα κάγκε-λα, πήγε στο β'αος του κελλιού και ξαναγύρισε με κάτι χαρτιά. — Είναι ποιήματα, είπε σιγανά, τάγραφα γι'α σ'αε. Ναταλία. Ρώτησα το δεσμοφύλακα αν μπορούσα να τα πάω. Μου είπε ναι. — Είσα ακόμα όμορφη, Ναταλία.

— Έξ'αε π'αε... — Είσα ή πιο ωραία άναμνησί της ζωής μου και οι άναμνήσεις δε γερνούν ποτέ!...

— Μα δεν ήρθε ποτέ άπό μένα τίποτα, ψιθύρισα. — Αυτό είν' αλήθεια, τί-ποτα. Είναι μία άναμνησί ά-γ'α ή δική μας. Είναι το φ'αε της ζωής μου.

— Θα ξαναγύρισω, του είπα.

Στο σπίτι, άντέ-γραψα τους στίχους του. Δεν ήταν έρω-τικοί. Μιλούσαν γι'α ένα λουλούδι, που εί-γε τ' όνομα «Νατα-λία», και δεν ήταν μήτε έρωτας, μήτε λουλούδι μονάχα, μία άναμνησί. Π'αγα τα χειρόγραφα σ' έναν εκδότη και π'αγα-σα τα έξω'α για να τυ-πωθούν. Το βιβλίο δεν είχε έπιτυχία. Τον Μι-σέλ τον μισούσαν, τον αποκαλούσαν «προδότη».

Είπα ψέμματα στο Μισέλ π'αε το βιβλίο του είχε έπιτυχία, μα δεν έξ'αε αν με πίστεψε. Περνούσε τις ώρες του, γράφοντας στίχους, που μου τους έδινε. Ο Μι-σέλ ήταν καταδικασμέ-νος σε ισόβια δεσμά. Τα ποιήματά του, τώρα ή-ταν ακόμα πιο ωραία. Ο Μισέλ είχε βρ'αε το δ'αο του. Μάξ'αε έτσι αρκετά και τα έβγα'αε κι'αυτά σε βιβλίο, σ' άλλον εκδότη, μ' άλλο όνομα. Έτσι ο Μισέλ Νταβέ έγινε Έλ'α Μορνέ και το νέο βιβλίο είχε μεγάλη έπιτυχία! Κα-νείς δεν ήξερε το Μορνέ κι' ο Μορνέ δεν ήταν κα προδότης!

Πέρασαν μερικοί μ'α-νες. Δεν λάβα'αε π'α χειρόγραφα του. Ο Μι-σέλ, μου είπαν, μήτε έ-γραφε π'αε, μήτε διάβα-ζε. Δεν καταλάβαινα τί συνέβαινε.

Τον έπισκεφθηκα π'α-μ'α με άώπ'αε ο Μισέλ... Κριτικές εφημερίδων γι'α τα ποιήματά του Μορνέ. Πλησία-σα στο κελλί του και του φώναξα σιγ'α:

— Μισέλ!

— Σηκώθηκε απ' τ' άχυρένιο στρώμα του και πλησίασε με β'αστα κουρασμένα.

— Ναι, Μισέλ.

Με κ'ατάφερε παράξενα, σ'α να κουράζ'ατε τον βλέμμα του.

— Γύρ'αε, Ναταλία; Είσα μόνι;

— Γράφω τις εφημερίδες.

Τις π'αρε γι'α σ'αε, του είπα.

— Τι γράφουν; ρώτησε και σ'ακ'αε τα μάτια του π'αε έμένα.

— Α'αγε μ' έβλεπε; Άφ'αε να μ'α εφ'αγ'αε μία κραυγή.

— Μισέλ!

— Τι τρέχει, Ναταλία;

— Μισέλ, έσ'α...

— Σηκώστε, κυρία, είπε ο δεσμοφύλακας, μην άνησυχ'ατε τον φυλακισμένο.

Τα λουλούδια μ'απεσαν απ' τα χέρια.

— Τα λουλούδια μου! φώναξα.

— Μισέλες και λουλούδια. Σ' ευχαριστώ πολύ. Τώρα είσα β'αλέπ'αε: Μισέλ, τί σου κάνουν;

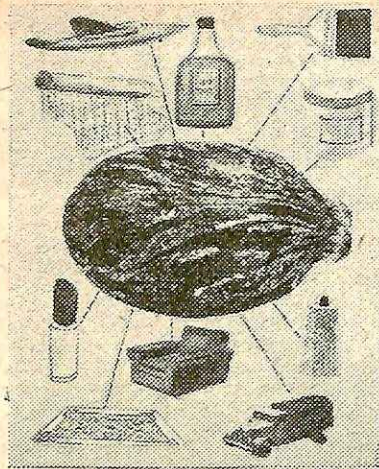
— Τίποτα, Ναταλία. Σιγ'α-σιγ'α έχασα το φ'αε μου. Μ'α απ'ελ-δ'α, καίβ'αε τα μαλλιά σου, το πρόσωπό σου. Φαν'αε α'α ή α-μ'α τόκες π'α χρόνια π'ριν π'αε θάμ'αε ευτυχισμένος.

— Ναι, ναι, Μισέλ.

— Έσ'αε απ' τη φυλακή τσιτισμένη. Θάβ'αε να ξαναδιαβάσω στο άριστερό του χέρι. Ίσως το σημείο π'αε θα τυφλωνόταν να μ'α έπ'αε καν...

Πέρασε ένας χρόνος ακόμα. Δεν τον ξαναείδα π'α, αλλά στο χρόνο άπάνω, ο θάνατος τον λ'ατ'αε ξαφνικά απ' τα βάσανα της ζωής και την τραγική του μοίρα.

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

Απ' τόν καρπό ενός ξεωτικού φυτού παράγεται τὸ καστορέλαιο, πού ἐναι σήμερα λίγες-δύο πρακτικές ἐφαρμογές.

ΤΟ ΚΑΣΤΟΡΕΛΑΙΟ κάνει θαύματα

Στὸν πόλεμο καὶ στὴν καθημερινή ζωή

Ὅσο τὰ παιδιά ἀντιπαθούν τὸ καστορέλαιο, τὸ γνωστὸ αὐτὸ καθαρτικόν, τόσο τὸ ἀγαποῦν οἱ ἐπιστήμονες, οἱ βιομηχανοὶ, οἱ στρατιωτικοὶ καὶ οἱ καλλιερῆται τῶν ἡνιμ. Πολιτειῶν. Γιάτ' ἐκεῖ ἀποδείχθη, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, πολύτιμο γιὰ ἕνα πλῆθος πρακτικῶν ἐφαρμογῶν, ὅπου πλεονεκτεῖ σημαντικὰ ἀπέναντι καθὲς ἄλλου εἴδους λαδιού. Χρησιμοποιεῖται, λοιπόν, ἥδη σὲ ἐκατοντάδες πράγματα, ἀπὸ τὰ ἀεριοπροωθούμενα ἀεροπλάνα, ὡς τὰ κραινίδια τῶν χειλίων, ἀπ' τὰ τάνκς ὡς τὰ τωνατικά τῶν μαλλιών, ἀπὸ τὰ λιπάσματα ὡς τὶς κουρτίνες...

Φυσικὰ, ἡ κατανάλωσί του ἔχει ἀυξηθῇ ἰλιγγιώδως. Γιάτ' ἐκεῖ ἀγοράζονται πιά σὲ μικρὰ μπουκαλάκια ἀπ' τὸ φαρμακεῖο, ἀλλὰ σὲ βαρέλια καὶ σὲ τεμπόζιτα. Ἐνῶ, τὸ 1910, καταναλώθηκαν στὴν Ἀμερική 10.000 τόννοι τοῦ λαδιού αὐτοῦ, ἐφέτος ὑπολογίζεται ὅτι, γιὰ στρατιωτικὰ μόνον χρήσεις, θὰ χρειασθῶν 100.000 τόννοι.

Πράγματι, στὸν πόλεμο τῆς Κορέας, τὸ καστορέλαιο χρησιμοποιεῖται σὲ ὑδραυλικὸς μηχανισμούς πού περιστρέφουν τοὺς πυργίσκους τῶν τάνκς, ἀπορροφῶν τὸ «κλῶσσημα» τῶν μεγάλων πυροβόλων καὶ ἐλευθερώνουν τὶς βόμβες. Καταναλίσκονται ἐπίσης σὲ μεγάλες ποσότητες γιὰ τὰ αὐτοκίνητα φρένα τῶν αὐτοκινήτων ὑδραυλικῶν καὶ τῶν τάνκς, γιὰτ' διατηρεῖ τὴ καὶ τὴν ελαστικότητά του ἀκόμη καὶ σὲ πολὺ ρευστὰ θερμότητες, δὲν προσβάλλεται καὶ μεταλλάσσεται ὡς τὸ καουτσούκ τῶν βαλβίδων καὶ διαλύεται εὐκόλως στὸ ἀλκοόλ.

Ἐκεῖ, ὅμως καὶ τόσες ἄλλες πολύτιμες ἰδιότητες! Αὐξάνει π. χ. σὲ αὐτοκίνητα τὸ βαθμὸν τῆς στερεότητάς του ἀντοχῇ διαφόρων ἀντικειμένων. Σὲ προσεχῆς μέλλον, θὰ φορεῖται σὲ παπούτσια ἀπὸ δέρμα κατεργασμένο μὲ καστορέλαιο, πού θὰ διατηροῦνται ἐπὶ 10 χρόνια. Ὁ «κρουσάκος» τοῦ πατάματος τῆς κοζίννας μᾶς θὰ ζῇ περισσότερο ἀπὸ μᾶς, χάρις στὸ καστορέλαιο.

Θὰ υπάρχουν ὑπογίως πού θὰ στεγνάνουν πολὺ γρήγορα, δὲν θὰ ξεθωριάσουν ποτὲ καὶ δὲν θὰ παθαίνουν τίποτε ἀπ' τὴν ὑγρασία, γιὰτ' ἔχουν περιέχουν ἕνα προϊόν τοῦ καστορέλαιου. Τὸ «γρᾶσο» τοῦ αὐτοκινήτου μᾶς θὰ διατηρῇ ἐπὶ 2 χρόνια τὴν λιπαντικὴν του ἰκανότητά, καὶ τὸ λάδι τοῦ μοτοῦ δὲν θὰ χρειάζεται ν' ἀλλάξῃ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐτους, ἐφ' ὅσον τὸ καστορέλαιο πού θὰ περιέχῃ, δὲν ἀποσυντίθεται σὲ ψιλὴν θερμότητα, οὔτε καὶ πηθεῖ μὲ τὴν παγνύει.

Ἐνὰς ἐιδικὰς, ἔκαμε τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴν δοκιμήν. Ἔβαλε στὸ μοτὸρ τοῦ αὐτοκινήτου του ἕνα λίτρο καστορέλαιου μὲ ἄλλα λαδιά. Ἀφού, λοιπόν, ἔκαμε 27.000 χιλιόμετρα, μὲ

δύο τοὺς καιροὺς, ἐξέτασε τὸ μίγμα αὐτὸ καὶ τὸ βρήκε τελείως ἀναλλοίωτο, ὅπως ἦταν καὶ τὴν ἀρχήν. Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς μελλοντικὲς ἐλπίδες καὶ ἐπιδιώξεις. Ἦδη ἔχουν γίνῃ πραγματικότητες, στὰ εἰδικὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια. Τὸ μόνο πού ἐμποδίζει ἀκόμη τὴν εὐρεία διάδοσίν του, εἶναι ἡ ἐλλείψις ἀρκετοῦ καστορέλαιου. Ὅλο ὅσο παράγεται τώρα στὴν Ἀμερική, φτάνει τὶς 75.000 τόννους τὸ χρόνο — ἀπορροφᾶται ὁμῶς, χρειάζεται δὲ καὶ ἄλλο, πολὺ περισσότερόν, γιὰ νὰ καλυφθῇ ἡ μεγάλη ζήτησις.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ πρακτικὲς ἐφαρμογὲς τοῦ καστορέλαιου αὐξάνουν ὁλοένα. Τελευταῖως π. χ. οἱ ἐπιστήμονες τῶν Ναυτικῶν Ἐργαστηρίων Ἐρευνῶν τῆς Οὐάσιγκτον, βρήκαν, ὅτι ἕνα προϊόν αὐτοῦ τοῦ λαδιού εἶναι τὸ μόνο κατάλληλο λιπαντικόν γιὰ τὰ ἀεριοπροωθούμενα ἀεροπλάνα, γιὰτ' ἔχουν ἀλλοιωνεῖται καθόλου ἀπὸ τὴν ἐντονη θερμότητά πού παράγουν οἱ ἰσχυρότερες μηχανεὲς τους, συγχρόνως δὲ μένει ὑγρὸ στὸ ψυχρὸ τῶν ἀνωτέρων ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων ἢ τῶν ὑπερβολικῶν βάσεων.

Ἡ βιομηχανία καλλυντικῶν χρησιμοποιεῖ κατὰ διαφόρους τρόπους τὸ καστορέλαιο. Τὸ προσθέτει π. χ. σὲ ἀνεξίτηλα κραινίδια τῶν χειλίων, γιὰτ' ἀναλύει καὶ στερεώνει τὸ κόκκινον χρῶμα. Ἐπίσης διαφόρες κρέμες γιὰ τὸ πρόσωπο (ὅπως καὶ πολλὰς ἱατρικῆς ἀλοιφῆς) ἔχουν ὡς βάση τοὺς ὑδρογονωμένους καστορέλαιον, πού τὶς κάνει πηχτέες καὶ ἀπαλές συγχρόνως.

Τὸ τεχνητὸ δέρμα τῆς ταπεσαρίας τῶν ἐπιπλῶν, δὲν σκάει ποτὲ, ὅταν εἶναι κατεργασμένο μὲ καστορέλαιο, πού τὸ κάνει μαλακὸ καὶ εὐλύγιστο. Ἐξ ἄλλου, τὸ λάδι αὐτὸ προστίθεται στὸ βερνίκι τῶν ξύλινων ἐπιπλῶν, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ περισσότερὴν ἀντοχή. Οἱ νέες κουρτίνες ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, γίνονται μαλακῆς, διατηροῦν τὰ χρώματά τους καὶ φαίνονται ὡς ἀπὸ ὕφασμα, ὅταν ἔχουν ὑποβληθῇ σὲ κατεργασία μὲ καστορέλαιο.

«Λάδι-Σταχτοπούτα» ἔχει ἐπωνομάσει τὸ καστορέλαιο ὁ πρόεδρος τῆς μεγαλύτερης ἐταιρείας πού παράγει αὐτὸ τὸ προϊόν. Ὁ ἴδιος καὶ ὁ συνεργάτης του, ἔπειτα ἀπὸ 20 ἐτὼν ἐρευνῶν, ἔχουν βρῇ 185 ἐφαρμογὰς του. Ὅπως εἴπαμε ὅμως καὶ πρὶν, δὲν ὑπάρχει σὲ ἀρκετὴ ποσότητά τὸ τόσο χρῆσιμο αὐτοῦ λαδι. Πρέπει, λοιπόν, ν' αὐξηθῇ πολὺ ἡ παραγωγή του.

Τὸ καστορέλαιο δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸν αὐτὸν — ὅπως δὲ νομίζετε ἴσως — ἀλλ' ἀπὸ τοὺς καρποὺς ἑνὸς φυτοῦ τῶν τροπικῶν χωρῶν. Ὡς τὰ τέλη τοῦ δευτέρου πολέμου, οἱ ἡνιμ. Πολιτεῖες, προμηθεύονταν αὐτὴν πρώτη ὕλη ἀπὸ τὴ Βραζιλία, τὴ Μαντζουρία, τὴν Ἀφρική καὶ τὰς Ἰνδίας. Τώρα ὅμως ἐπέτυχαν οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ καλλιερῇσιν τὸ αὐτὸ καὶ στὴ χώρα τους. Μὲ τὴν ἐπέκτασιν δὲ τῆς τόσο ἀποδοτικῆς αὐτῆς καλλιέργειας, ἐλπίζεται νὰ καλυφθῶν οἱ ἀνάγκες τῆς βιομηχανίας σὲ καστορέλαιο.

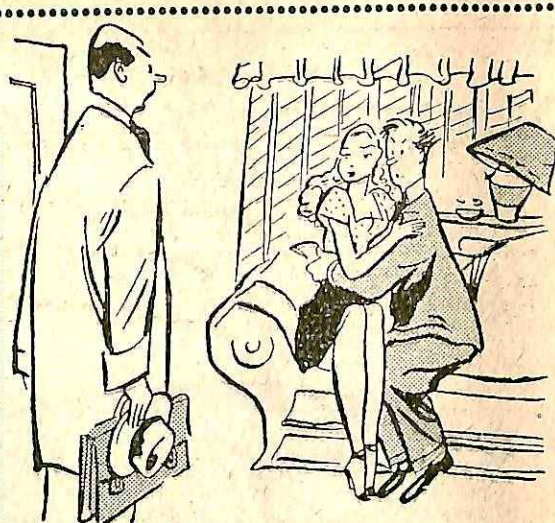
Ἀφού ἐξαχθῇ τὸ καστορέλαιο ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ φυτοῦ, τὸ ὑπόλοιπο χρησιμοποιεῖται ὡς λίπασμα. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ γίνῃ καὶ μὴ τροφή γιὰ ζῶα, πλοῦσις σὲ πρωτεΐνες, ἀν οἱ χημικοὶ βροῦν τὸν τρόπο νὰ τὸ ἀπαλλάξουν ἀπ' τὰ τοξικά συστατικά πού περιέχει.

Ἀπ' τὰ δηλητηριώδη φύλλα τοῦ φυτοῦ, μποροῦν νὰ παρασκευασθῶν ἐντομοκτόνα. Τέλος, οἱ βλαστοὶ τοῦ περιέχουν ἀφθονὴν κυτταρινὴν καὶ μπορεῖ ἴσως νὰ χρησιμεύσιν γιὰ τὴν παραγωγή χαρτίου.

●●

Τὸ ποδήλατο μὲ τὶς πολλὰς μορφές

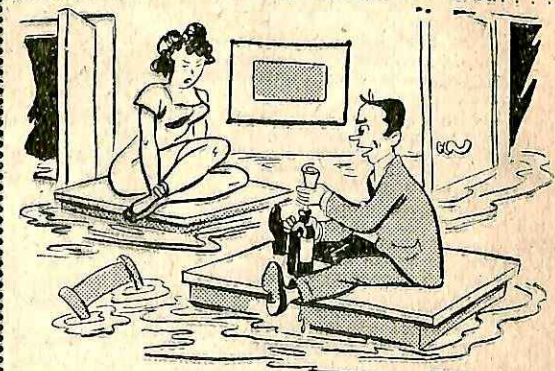
Ἐνὰς νέος τύπος γερμανικοῦ ποδήλατου, θὰ ἐπιδειχθῇ στὴν Καναδικὴ Διεθνή Ἐμποροπανήγυρι. Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ παίρνουν σὲ κομμάτια, συσκευασμένα μέσα σ' ἕνα κιβώτιο καὶ μποροῦν νὰ τὸ συναρμολογήσιν μόνον τους κατὰ ὁκτὼ διαφόρους τρόπους. Ἀκόμη καὶ ἕνα μικρὸ παιδί, μπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν συναρμολόγησιν μ' ἕνα κατσαβίδι καὶ μὴ πένσα. Ἀλλάζοντας ὀριζήμενα ἐλαστικά, οἱ ἀγορασταὶ ἔχουν ἕνα μικρὸ δίτροχο ποδήλατο, ἢ ἕνα τρίτροχο, ἢ ἕνα «τάντεμ». ἢ ἕνα δίτροχο μὲ σπιντ-καρ.

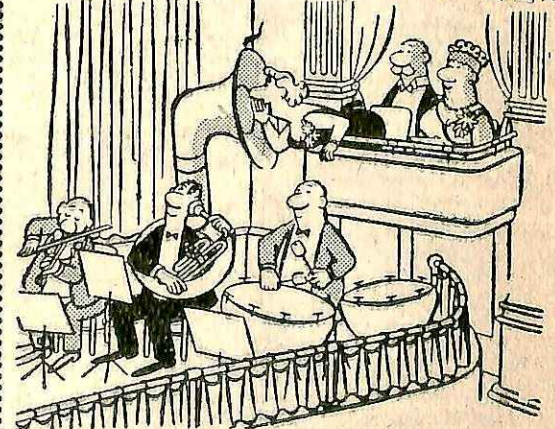
ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ
—Δηλαδή, ἀγαπητὴ μου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάλι τὸ φαί δὲν εἶνε ἐξουσι...

—Ὁχι, κύριε, αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ «ἄλλος τῶν ἐρωτευμένων». Εἶνε δύο χιλιόμετρα π' ἄπερα!

—Στέλνω ἕνα σημεῖωμα στὸν ὑδραυλικὸ μᾶς!

—Λοιπόν, θὰ σὲ περιμένω στὸ μπάρ... Κάμε γρήγορα, καὶ μένε!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κόρριντον δίνει λεπτομερεῖς πληροφορίες στὸν Ὁμερ καὶ στοὺς ἄλλους γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Ρίτσι ἐναντίον τους. Καὶ ποτεῖναι νὰ δολοφονήσῃ τὸ Ρίτσι. Μὲ τὸν ὅσο νὰ πληρωθῇ 1.000 λίρες καὶ νὰ γίνῃ μέλος τῆς δόγανωσης. Ὑστερα, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸν Φέυντακ, λέει στὸν Ἐμς ὅτι εἶνε δώσε πληροφορίες στὴν ἀδελφὴ του, τὴ Λορέν. Τὴν ὁρῶνται. Τὸν συνιστᾷ δὲ ν' ἀπαγῇ τὴν Λορέν καὶ νὰ τὴν φυλάκισιν στὴ Βίλλα. Γυρίζοντας στὸ δωμάτιό του, ἀκούει νὰ γυμνᾷ ἕνα κοῦδουν.

9ον Ἐμεινε ἕνα λεπτὸ ἀκίνητος, μὲ τ' αὐτὴν τεταμένη. Ὑστερα πῆδησε ὀρθιος, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ κύτταξε στὸ διάδρομο.

Δὲν εἶδε τίποτε. Ὡστόσο, κάπου στὴ βάσι τῆς σκάλας, τὸ κοῦδουν εἰσακούσθους νὰ χτυπά...

Ἐφάνηκε ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς ἀντικρυνῆς κάμαρας καὶ φάνηκε στὸ κατώφλι μὴ νὰ γυναικᾶ. Ἦταν ψηλὴ καὶ σωματωμένη. ἔχει τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς κομμένη «ἀφέλειες» στὸ μέτωπό της. Τὰ πεταχτὰ μάγουλά της καὶ ἡ κοντοκόνη μύτη τῆς τῆς ἔδιναν μὴ ἀσιατική ὄψη.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε ἐκφράσι ἀνεξίτηλη καὶ τραχεῖα, ὡς πέτρινο ἀγαλμα. Ὁ Κόρριντον δὲν κατάρθωσε νὰ θυμῇ ἂν τὴν εἶχε δὴ στὴν τραπέζια. Κι' ἀναρωτήθηκε ποῖα μπορούσε νὰ ἦταν.

Φορούσε μαῦρον πουλόβερ, παντελόνι καὶ πέδιλα.

—Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε ὁ Κόρριντον. Μήπως ἐπίασε φωτιά τὸ σπίτι;

Τὰ πράσινα καὶ ζωηρὰ μάτια της τὸν κύτταξαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

—Κάποιος φυλακισμένος δραπέτευσε, τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμῶ χαμόγελο. Εἶνε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου!...

—Ἄ, τότε δὲν μὲ χρειάζονται. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία!...

Κι' ὁ Κόρριντον ἔκανε μὴ κίνησιν, γιὰ νὰ ξαναμῇ στὸ δωμάτιό του.

—Ἐσεῖς εἴσατε ὁ Κόρριντον; τοῦ εἶπε ἡ νέα γυναῖκα.

—Ἦμεις τὸν κύτταξε. Ὑστερα γύρισε στὸ Μπρούγκερ.

—Ἀλήθεια, μὲ ξέρεῖ ἡ μητέρα, παραδέχθηκε καὶ ἐκεῖνος. Μ' ἔχει δὴ ἄλλοτε.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Ἐμς στὸν Κόρριντον. Ἀναλάβετε λοιπὸν ἐσεῖς τὴ δουλειά. Ἐσὺ, Μπρούγκερ, πᾶναιε μαζί του.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γενικόλογος, Μακρυνή, Δεκέμβριος 9-12
καὶ 5-7 καὶ 8 καὶ 9 ὁμιλίας, Χρῆς.
Ἐκδόσεις 112, Τηλ. 613010

Κι' ἂν δοκιμάσῃ νὰ κάμῃ τὸν ἔξυπνο, ρίξε του!

Τὸ χοντρὸ καὶ κόκκινο πρόσωπο τοῦ Μπρούγκερ φωτίσθηκε.

—Αὐτὸ θὰ τὸ κάμω πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε.

—Δὲν θὰ σοῦ δοθῇ εὐκαιρία, τὸν βεβαίωσε ὁ Κόρριντον. Μὰ ἀπαίτῳ νὰ διευθύνῃς ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν!

—Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ Ἐμς. Μπρούγκερ, νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ λέει, ὅσο θάσαι βέβαιος πῶς δὲν ζητάει νὰ σὲ ξεγελάσῃ. Κατάλαδες;

Ὁ Μπρούγκερ ἀπάντησε μ' ἕνα μουγκρὸ.

—Πᾶρε τὸ μικρὸ καμινιόν, πρόσθεσε ὁ Ἐμς. Ὁ Κόρριντον θὰ καθίσῃ πίσω. Μαζί σου. Ὁ Γιέσκου θὰ ὁδηγῇ τ' αὐτοκίνητο.

Ὁ Μπρούγκερ ξαναμουγκρίσε καὶ ἀπομακρύνθηκε.

—Δὲν μπορῶ νὰ πᾶω ἔτσι.. εἶπε ὁ Κόρριντον δείχνοντας τὴν ἀσπρὴ στολή του. Ὑποθέτω πῶς θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀλλάξω ρούχα.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἐμς. Κυττάχτε νὰ τὰ καταφέρετε καλὰ. Τὴ θέλω ὁπωσδήποτε, αὐτὴ τὴ γυναῖκα!

Ὁ Κόρριντον ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του. Ἡ Κάρα στεκόταν ἀκόμη στὸ διάδρομο.

—Καλὰ, τὰ πᾶτε, γιὰ καινούργιος πού εἴσατε, εἶπε δείχνοντας τὰ ἄσπρα καὶ λεῖα δόντια της. Ἐσεῖς προδώσατε τὸ Φέυντακ;

Ὁ Κόρριντον τῆς ἔριξε μὴ διαπεραστή ματιά.

—Μόνον τοῦ τὴν ἔπαθε... ἀπάντησε ξερὰ, καὶ τῆς ἐκλείσε κατόμουτρα τὴν πόρτα.

Τὸ ἔφατσαν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν ἀσπρὴ «φόρμα» καὶ νὰ φορέσῃ τὰ δικά του ρούχα. Ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχει ἀδελφὸν, γιὰ καθὲς ἐνδεχόμενο...

Ἀναρωτήθηκε ἂν ἡ Λορέν θὰ βρισκόταν στὸ σπίτι της. Ἡ ὥρα ἦταν ἔξη καὶ 20'. Δὲν ὑπῆρχε πιθανότης νὰ φτάσουν στὸ διαμέρισμά της πρὶν ἀπὸ τὶς 7 1/2. Ὡς τότε, μπορούσε νὰ ἴδῃ.

Ἡ Κάρα περιμένε πάντα, θὰ μᾶς παρακολουθῇ σιγά...

Τὸ Κοινωνικὸ Συμβούλιον τοῦ χωριοῦ Ἀετοράχη, συζητοῦσε τὴν πρότασιν τοῦ κυρ-Γζών, τοῦ συχωρηνοῦ τους, πού εἶχε ἔρθῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Θὰ καθάριζαν τὸ χωριό, θὰ ἐτοίμαζαν τὰ σπίτια ἀντὶ ξενοδοχείου, θὰ κρεμούσαν στὴν πλατεῖα ταινίες μὲ τὸ «Καλὸς ἦρθατε», θὰ ἔκαναν προπαγάνδα γιὰ νὰ προσελκύσουν ξένους τὸ φετινὸ καλοκαίρι. Πῆσαν λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν. Δὲν ἔμενε πιά τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ διορίσῃ καὶ κάποιος πού θὰ ὑποδέχονταν τοὺς ξένους. πού θὰ ἐρχόντουσαν ἢ μάλλον πού θὰ ἔστελνε ὁ κυρ-Γζών ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Ὁ πρὸς κατάλληλος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά ἦταν ὁ Μιχαλάκης, ὁ γιὸς τῆς μαμῆς, τῆς κυρᾶς Τενεκεδεβάνης, πού εἶχε, ὅπως εἶπαμε, καὶ «ἐβροδεῖαν» λόγου.

Ὑστερα ἀπὸ καμινιὸν δεκαεὶς μέρες ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Μιχαλάκης μὲ τὴν «ἐβροδεῖαν» ἔτρεξε πρῶτος καὶ καλῶς ὥριστε!

Οἱ ξένοι ὅμως, ἐξέωρσαν καλὸν ποῖον κατέβουν νὰ ζητήσουν μερικὰς πληροφορίες.

—Δὲν πού λες πατριότη, τὸν ρώτησαν, εἶναι ὑγιεινὸ τὸ κλίμα ἐδῶ;

Κι' ὁ ἔξυπνος Μιχαλάκης:

—Ὑγιεινὸ λέει! Πολὺ ὑγιεινὸ! Φαντασθῆτε, ὅτι πέρσιν χρειάστηκε νὰ σκοτώσουμε κάποιον γιὰ νὰ... ἐγκαινιάσουμε τὸ νεκροταφεῖο!...

9ον

9ον

9ον

9ον

9ον

9ον

σιγά. Καί, μόλις βρώ την κατάλληλη ευκαιρία, θα την πετάξω μες στ' αυτοκίνητο. Κατάλαβες;

Ο Μπρούγκερ απάντησε μ' ένα μουγκρητό.

Δεν άλλαξαν πιά λέξι. Ώσπου τους πληροφορήθηκε ο Γιεβσκυ απ' το παραθυράκι ότι έμπαιναν στο Μπεϊσγούωτερ Ρόντ.

Στομάτησε στη γωνιά, τόν διέταξε ο Κόρριντον.

Ο Μπρούγκερ κι' εγώ θα πάμε ως το σπίτι με τα πόδια. Αφού με όδη με πταίνω περίμενε 3 λεπτά, με το ρολόι, κι' έπειτα πλησίασε.

Ο Μπρούγκερ θα μείνει μαζί σου. Δεν θα παρουσιασθώτε καθόλου. ούτε ο ένας ούτε ο άλλος.

Εν τάξει έτσι, Κάρλ; ρώτησε ο Γιεβσκυ το σύντροφό του με δυσπιστία.

Αφού το θέλει... απάντησε έκλεινος. Είναι δική του δουλειά! Τ' αφεντικό είπε να κάνουμε ό,τι μας πη.

Ο Κόρριντον ανασάνει μ' ανακούφιση. Αν μπορούσε να ναι βέβαιος ότι ο Μπρούγκερ δεν θ' απομακρυνόταν απ' τ' αυτοκίνητο, οι μισές δυσκολίες θάχαν λείψει.

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε κι' ο Μπρούγκερ άνοιξε τις πόρτες. Ο Κόρριντον κι' αυτός κατέβηκαν στον ύγρο και σκοτεινό δρόμο. Έβρεχε ραγδαία.

Κατάλαβες τί πρέπει να κάνεις; είπε ο Κόρριντον.

Ναί. Ας ξεπερδευούμε, γιατί έχω μουσική κι' όλως! Προχώρησαν βιαστικά στον έρημο δρόμο, ως τον αριθμό 29. Η έξωπορτα ήταν ανοιχτή και το χρώ φωτισμένο.

Παίρνετε εδώ το Γιεβσκυ, είπε ο Κόρριντον. Όταν φτάσει, έμπα και σύ στο καμινόνι και μη φανής καθόλου. Κατάλαβες;

Πώς ξέρεις ότι θα τη βρης οπίτι της, τη μικρή; ρώτησε διαπιστώ ο Μπρούγκερ.

Δεν το ξέρω. Αν δε τη βρώ, θα ξανακατεβώ άμέσως.

Θα περίμενε δέκα λεπτά. Ύστερα θ' ανέβω κι' εγώ, δηλαδή ο Μπρούγκερ, βάζοντας το χέρι του στην τσέπη του παλτού του. Και να λείπουν τ' άστεια! Άκουσες τί είπε ο αφεντικός...

Ο Κόρριντον του χαμογέλασε.

Μη μου στενοχωριέσαι, είπε ειρωνικά. Πάινεις πολύ στα σοβαρά τη δουλειά σου!

Μπήκε στο σπίτι κι' ανέβηκε τη σκάλα. Όταν δεν μπορούσε πια να τον δει ο Μπρούγκερ σταμάτησε, για να γράψει πίσω από ένα φάκελλο την ιδιαίτερη διεύθυνση του Ρίτσι. Ύστερα, με το φάκελλο στο χέρι, ανέβηκε τέσσερα-πέντε στα ύπολοιπα σκαλοπάτια.

Όταν έφτασε στο τέταρτο πάτωμα, πήγε ως την πράσινη πόρτα και χτύπησε το κουδούνι.

Παίρνετε ύστερα, με τα μούτια κορφωμένα στο ρολόι του. Είχε ακόμα 7 λεπτά στη διάθεσή του, πριν ανέβει ο Μπρούγκερ.

Αν έλειπε η Λορέν, θάταν όλα χαμένα, γιατί ο Μπρούγκερ θα έπεμπε να περιμένουν να ξαναγυρίσει, κι' έτσι ο Κόρριντον δεν θάχε κανένα τρόπο να την προειδοποιήσει...

Μα η πόρτα άνοιξε. Η Λορέν στεκόταν μπροστά του.

— Έσύ, Μάρτιν! φώναξε.

Ο Κόρριντον πρόσεξε πώς φορούσε μαύρο ταγιέρ και φούσκα και πώς το χλωμό προσωπάκι της φωτίστηκε από έκπληξη κι' ευχарίστησι βλέποντάς τον. Την άρπαξε σφιχτά απ' τα μπράτσα.

— Σώπα κι' άκουσέ με! της είπε βιαστικά. Σ' απειλεί ένας μεγάλος κίνδυνος. Η όργανωσι που δουλεύει ο αδελφός σου, ξέρει πώς ξέρεις πάρα πολλά.

Μου ανέθεσαν λοιπόν να σ' απαγάγω, μαζί με δυο φανιάδες. Τους έχω άφισει να περιμένουν κάτω.

Την τράνταξε δυνατά και πρόσθεσε:

— Συγκεντρώσου και πρόσέξε τί σου λέω! Είναι σπουδαίο και βασικό! Η μόνη ελπίδα σου να γλυτώσεις είναι να πιάς να βρης το συνταγματάρχη Ρίτσι και να του πεις όλα όσα ξέρεις για την όργανωσι. Νά, πάρε αυτό εδώ!...

Της άφισε το μπράτσο και της έχωσε στο χέρι το φάκελλο.

Είναι η διεύθυνση του Ρίτσι, της εξήγησε. Μη φοβάσαι καθόλου. Μπορείς να τυχής απόλυτη έμπιστοσύνη. Πήγαινε να τον βρης... αλλιώς, θα σε πιάσουν και δεν θα μπορέσεις πια ποτέ να τους ξεφυγής! Κατάλαβες;

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

— Είναι η διεύθυνση του Ρίτσι, της εξήγησε. Μη φοβάσαι καθόλου. Μπορείς να τυχής απόλυτη έμπιστοσύνη. Πήγαινε να τον βρης... αλλιώς, θα σε πιάσουν και δεν θα μπορέσεις πια ποτέ να τους ξεφυγής! Κατάλαβες;

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

Εκείνη τον κούταζε, κατάπληκτη και γεμάτη φόβη.

— Τί έγινε ο Σλέιντ; τραύλισε. Τί σημαίνει, αυτό;

Δεν έχουμε να χάνουμε ούτε λεπτό! Με περιμένουν κάτω εκείνοι οι δυο... Πήγαινε να βρης το Ρίτσι! Και τώρα, άκουσε: Θα χτυπήσης την πόρτα σου όσο δυνατότερα μπορείς, θα πάσης ύστερα στο τηλέφωνο της αστυνομίας και θα πής ότι τρεις άντρες προσπαθούν να μπουν στο σπίτι σου. Μπήξε τις φωνές, ούρλιασε. Έτσι μόνο θα γλυτώσης!

Εμπρός, μη χάνεις στιγμή!

Η Λορέν άρχισε ξαφνικά να ούρλιαζε.

Ο Κόρριντον νόμισε στην αρχή ότι είχε καταλάβει κι' άτι έπαιζε το ρόλο της. Μα ύστερα, βλέποντας τα μάτια της κορφωμένα στη σκάλα, πίσω του, γύρισε απότομα... κι' άντικρυσε το Μπρούγκερ, μ' ένα πιστόλι στο χέρι, μ' ένα άγριο και σαρκαστικό χαμόγελο στα χείλη!

— Άρπα την, κάθαρμα! είπα εκείνος και τον πυροβόλησε.

— Τόν σκοτώσε; είπε. Είσαι βέβαιος;

Το αδύνατο πρόσωπό του είχε γίνει κατακίτρινο.

— Ναί. Δρόμο λοιπόν! Έχεις διάθεση να σε τσακώσουν;

Κι' ο Κόρριντον ελευθερώθηκε απότομα και κατέβηκε τρέχοντας τα υπόλοιπα σκαλοπάτια. Ο Γιεβσκυ τον ακολουθούσε μηχανικά. Πήδησαν κι' οι δυο μες στο μικρό καμινόνι, κι' ο Γιεβσκυ έβαλε μπροστά.

— Σκοτώθηκε; πρόφερε. Άκόμα δεν μπορώ να το πιστέψω!

— Του τίνανε τα μυαλά, σου λέω! Μα έφταιγε αυτός, ο... λήθιας. Θέλεσε και τότε... Η Λορέν ήταν έτοιμη να μ' ακολουθήσει, όταν παρουσιάστηκε ξαφνικά ή αφεντιά του, με το πιστόλι στο χέρι. Τότε εκείνη τον πυροβόλησε.

Είχε, φαίνεται, ένα ρεβόλβερ στην εσωτερική τσέπη της μπλούζας της.

Προσπάθησε να την πιάσω, αλλά με πυροβόλησε κι' έμένα. Με πληγωσε στο χέρι. Ύστερα μπήκε στο διαμέρισμά της, έκλεισε την πόρτα της, και την άκουσα να τηλεφωνή στην αστυνομία.

Ο Γιεβσκυ βλαστήμησε άνάμεσα στα δόντια του.

Αυτό το ζών χάλασε όλη τη δουλειά, συνέχισε ο Κόρριντον. Γιατί τόν άφισες ν' ανέβη;

— Νόμιζα πως θα περίμενε στην είσοδο...

— Εγώ τόν είχα διατάξει να μείνει μες στ' αυτοκίνητο. — Να βράσω έσένα και τις διαταγές σου! μούγκρισε ο Γιεβσκυ.

— Να δούμε τί θα πη γι' αυτό ο Έιμς, πρόφερε παγωμένα ο Κόρριντον. Τώρα θα κάνης καλά να μην τρέχης τόσο πολύ. Σίγουρα θα ψάχνη για μάς ή αστυνομία. Αν αντιληφθούν εν' αυτοκίνητο νάχη ανοίξει όλη τον την ταχύτητα, μπορεί να ύποψιαστούνε.

Ο Γιεβσκυ γκρίνιασε, αλλά συμμορφώθηκε με τη σύστασι. Αφού πέρασαν το μεγάλο δρόμο του Χαμμερσμιθ, είπε με στενοχωρημένο τόνο:

— Δεν φταίω εγώ για το θάνατο του Μπρούγκερ. Ποτέ δεν μ' άκουγε, ο μακαρίτης!

Ο Κόρριντον χαμογέλασε, μέσ' στο σκοτάδι.

— Ας μη μιλάμε πιά γι' αυτό, απάντησε. Έκανες ό,τι σου είπαν. Θα φροντίσω εγώ να μη σ' ενοχλήση κανείς...

Εβγαλε το κεφάλι του απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου και κούταξε προς τα πίσω, για να βεβαιωθεί πως δεν τους παρακολουθούσαν. Είχαν συμβή όλα τόσο γρήγορα, ώστε ήταν άπιθανο να είχε σημειώση κανείς τον αριθμό του αυτοκινήτου.

Ο Κόρριντον αναρωτήθηκε αν θα πήγαινε η Λορέν να βρη το Ρίτσι. Κρίμα, που δεν είχε προλάβει να της πη μια λέξη για το Μπαιντρεν...

Σε λίγο, ο Γιεβσκυ φρενάρισε κι' είπε στενοχωρημένα:

— Καλύτερα να περάστε πίσω. Το αφεντικό διέταξε να ταξιδεύετε έτσι πάντα.

Ο Κόρριντον δεν έφερε αντίρρηση. Θάβηκε πολύ ν' ανακαλύψη που βρισκόταν το Μπαιντρεν, αλλά δεν έννοουσε να παρακούση τις διαταγές του Έιμς. Πέρασε λοιπόν στο πίσω μέρος του κλειστού καμινιού, κι' ο Γιεβσκυ τον κλείδωσε εκεί μέσα.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Ο Κόρριντον σημείωσε την ώρα. Ίσως θα μπορούσε να βοηθήσει το Ρίτσι ν' ανακαλύψη το μέρος αν ύπολογίζε περίπου την ταχύτητα του καμινιού και τις στροφές του δρόμου...

Έδεσε με το μαντήλι του την πληγή που του είχε κάμει στο χέρι ή σφαίρα του Μπρούγκερ. Ύστερα συγκεντρώσε όλη την προσοχή του στην παρακολούθηση της διαδρομής του αυτοκινήτου.

Αφού έτρεξαν επί 20 λεπτά της ώρας κατ' ευθείαν, περίπου με 80 χιλιόμετρα την ώρα, πήραν ύστερα μια μεγάλη στροφή. Σε λίγα λεπτά, έστριψαν πάλι δεξιά και συνέχισαν.

Ο Κόρριντον εξακολουθούσε να μετρά τις στροφές και την ταχύτητα.

Όταν επιτέλους σταμάτησε το μικρό καμινόνι, είχε καταστρώσει μέσ' στο νού του ένα τέλει σχεδιάγραμμα το Ρίτσι να εξυπηρετήσει το Ρίτσι αν βέβαια κατάρθωνε να του το στείλει...

Ο Γιεβσκυ του άνοιξε. Βγήκε απ' τ' αυτοκίνητο, μωδιασμένος, και τον ακολουθούσε μέσ' στο σπίτι.

Πήγαν κατ' ευθείαν στο γραφείο του Έιμς, που τους περίμενε ανυπόμονα, βηματίζοντας νευρικά πάνω-κάτω.

— Πού είν' η κοπέλλα; φώναξε, μόλις μπήκε ο Κόρριντον.

— Η πειθαρχία σας είναι για κλάματα, απάντησε εκείνος ξερά. Ο Μπρούγκερ παρακούσε τις διαταγές μου. Κι' έτσι δεν μπόρεσα να την πάρω.

Ο Έιμς έμεινε ακήνυτος. Τα μαύρα μάτια του πετούσαν φωτιές.

— Τί συνέβη; πρόφερε.

— Είχα πη στο Μπρούγκερ να μείνει κρυμμένος μέσα στ' αυτοκίνητο. Εγώ ανέβηκα στο διαμέρισμα της Λορέν και χτύπησα το κουδούνι. Μα άνοιξε. Φαινόταν ανήσυχη, αλλά εύχρηστημένη που μ' έδλεπε. Της είπα πως είχε συμβή κάποιο άτυχημα στον αδελφό της και πως πήγαινα να την πάρω. Φορούσε μια ράμπα του σπιτιού, με μεγάλες τσέπες. Μούπε πως θα πήγαινε ν' αλλάξει...

— Ενώ όμως ετοιμαζόμουν να υπά μέσα, μαζί της, άρχισε

ο Κόρριντον χαμογέλασε, μέσ' στο σκοτάδι.

— Ας μη μιλάμε πιά γι' αυτό, απάντησε. Έκανες ό,τι σου είπαν. Θα φροντίσω εγώ να μη σ' ενοχλήση κανείς...

Εβγαλε το κεφάλι του απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου και κούταξε προς τα πίσω, για να βεβαιωθεί πως δεν τους παρακολουθούσαν. Είχαν συμβή όλα τόσο γρήγορα, ώστε ήταν άπιθανο να είχε σημειώση κανείς τον αριθμό του αυτοκινήτου.

Ο Κόρριντον αναρωτήθηκε αν θα πήγαινε η Λορέν να βρη το Ρίτσι. Κρίμα, που δεν είχε προλάβει να της πη μια λέξη για το Μπαιντρεν...

Σε λίγο, ο Γιεβσκυ φρενάρισε κι' είπε στενοχωρημένα:

— Καλύτερα να περάστε πίσω. Το αφεντικό διέταξε να ταξιδεύετε έτσι πάντα.

Ο Κόρριντον δεν έφερε αντίρρηση. Θάβηκε πολύ ν' ανακαλύψη που βρισκόταν το Μπαιντρεν, αλλά δεν έννοουσε να παρακούση τις διαταγές του Έιμς. Πέρασε λοιπόν στο πίσω μέρος του κλειστού καμινιού, κι' ο Γιεβσκυ τον κλείδωσε εκεί μέσα.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Ο Κόρριντον σημείωσε την ώρα. Ίσως θα μπορούσε να βοηθήσει το Ρίτσι ν' ανακαλύψη το μέρος αν ύπολογίζε περίπου την ταχύτητα του καμινιού και τις στροφές του δρόμου...

Έδεσε με το μαντήλι του την πληγή που του είχε κάμει στο χέρι ή σφαίρα του Μπρούγκερ. Ύστερα συγκεντρώσε όλη την προσοχή του στην παρακολούθηση της διαδρομής του αυτοκινήτου.

Αφού έτρεξαν επί 20 λεπτά της ώρας κατ' ευθείαν, περίπου με 80 χιλιόμετρα την ώρα, πήραν ύστερα μια μεγάλη στροφή. Σε λίγα λεπτά, έστριψαν πάλι δεξιά και συνέχισαν.

Ο Κόρριντον εξακολουθούσε να μετρά τις στροφές και την ταχύτητα.

Όταν επιτέλους σταμάτησε το μικρό καμινόνι, είχε καταστρώσει μέσ' στο νού του ένα τέλει σχεδιάγραμμα το Ρίτσι να εξυπηρετήσει το Ρίτσι αν βέβαια κατάρθωνε να του το στείλει...

Ο Γιεβσκυ του άνοιξε. Βγήκε απ' τ' αυτοκίνητο, μωδιασμένος, και τον ακολουθούσε μέσ' στο σπίτι.

Πήγαν κατ' ευθείαν στο γραφείο του Έιμς, που τους περίμενε ανυπόμονα, βηματίζοντας νευρικά πάνω-κάτω.

— Πού είν' η κοπέλλα; φώναξε, μόλις μπήκε ο Κόρριντον.

— Η πειθαρχία σας είναι για κλάματα, απάντησε εκείνος ξερά. Ο Μπρούγκερ παρακούσε τις διαταγές μου. Κι' έτσι δεν μπόρεσα να την πάρω.

Ο Έιμς έμεινε ακήνυτος. Τα μαύρα μάτια του πετούσαν φωτιές.

— Τί συνέβη; πρόφερε.

— Είχα πη στο Μπρούγκερ να μείνει κρυμμένος μέσα στ' αυτοκίνητο. Εγώ ανέβηκα στο διαμέρισμα της Λορέν και χτύπησα το κουδούνι. Μα άνοιξε. Φαινόταν ανήσυχη, αλλά εύχρηστημένη που μ' έδλεπε. Της είπα πως είχε συμβή κάποιο άτυχημα στον αδελφό της και πως πήγαινα να την πάρω. Φορούσε μια ράμπα του σπιτιού, με μεγάλες τσέπες. Μούπε πως θα πήγαινε ν' αλλάξει...

— Ενώ όμως ετοιμαζόμουν να υπά μέσα, μαζί της, άρχισε

ο Κόρριντον χαμογέλασε, μέσ' στο σκοτάδι.

— Ας μη μιλάμε πιά γι' αυτό, απάντησε. Έκανες ό,τι σου είπαν. Θα φροντίσω εγώ να μη σ' ενοχλήση κανείς...

Εβγαλε το κεφάλι του απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου και κούταξε προς τα πίσω, για να βεβαιωθεί πως δεν τους παρακολουθούσαν. Είχαν συμβή όλα τόσο γρήγορα, ώστε ήταν άπιθανο να είχε σημειώση κανείς τον αριθμό του αυτοκινήτου.

Ο Κόρριντον αναρωτήθηκε αν θα πήγαινε η Λορέν να βρη το Ρίτσι. Κρίμα, που δεν είχε προλάβει να της πη μια λέξη για το Μπαιντρεν...

Σε λίγο, ο Γιεβσκυ φρενάρισε κι' είπε στενοχωρημένα:

— Καλύτερα να περάστε πίσω. Το αφεντικό διέταξε να ταξιδεύετε έτσι πάντα.

Ο Κόρριντον δεν έφερε αντίρρηση. Θάβηκε πολύ ν' ανακαλύψη που βρισκόταν το Μπαιντρεν, αλλά δεν έννοουσε να παρακούση τις διαταγές του Έιμς. Πέρασε λοιπόν στο πίσω μέρος του κλειστού καμινιού, κι' ο Γιεβσκυ τον κλείδωσε εκεί μέσα.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Ο Κόρριντον σημείωσε την ώρα. Ίσως θα μπορούσε να βοηθήσει το Ρίτσι ν' ανακαλύψη το μέρος αν ύπολογίζε περίπου την ταχύτητα του καμινιού και τις στροφές του δρόμου...

Έδεσε με το μαντήλι του την πληγή που του είχε κάμει στο χέρι ή σφαίρα του Μπρούγκερ. Ύστερα συγκεντρώσε όλη την προσοχή του στην παρακολούθηση της διαδρομής του αυτοκινήτου.

Αφού έτρεξαν επί 20 λεπτά της ώρας κατ' ευθείαν, περίπου με 80 χιλιόμετρα την ώρα, πήραν ύστερα μια μεγάλη στροφή. Σε λίγα λεπτά, έστριψαν πάλι δεξιά και συνέχισαν.

Ο Κόρριντον εξακολουθούσε να μετρά τις στροφές και την ταχύτητα.

Όταν επιτέλους σταμάτησε το μικρό καμινόνι, είχε καταστρώσει μέσ' στο νού του ένα τέλει σχεδιάγραμμα το Ρίτσι να εξυπηρετήσει το Ρίτσι αν βέβαια κατάρθωνε να του το στείλει...

Ο Γιεβσκυ του άνοιξε. Βγήκε απ' τ' αυτοκίνητο, μωδιασμένος, και τον ακολουθούσε μέσ' στο σπίτι.

Πήγαν κατ' ευθείαν στο γραφείο του Έιμς, που τους περίμενε ανυπόμονα, βηματίζοντας νευρικά πάνω-κάτω.

— Πού είν' η κοπέλλα; φώναξε, μόλις μπήκε ο Κόρριντον.

— Η πειθαρχία σας είναι για κλάματα, απάντησε εκείνος ξερά. Ο Μπρούγκερ παρακούσε τις διαταγές μου. Κι' έτσι δεν μπόρεσα να την πάρω.

Ο Έιμς έμεινε ακήνυτος. Τα μαύρα μάτια του πετούσαν φωτιές.

— Τί συνέβη; πρόφερε.

— Είχα πη στο Μπρούγκερ να μείνει κρυμμένος μέσα στ' αυτοκίνητο. Εγώ ανέβηκα στο διαμέρισμα της Λορέν και χτύπησα το κουδούνι. Μα άνοιξε. Φαινόταν ανήσυχη, αλλά εύχρηστημένη που μ' έδλεπε. Της είπα πως είχε συμβή κάποιο άτυχημα στον αδελφό της και πως πήγαινα να την πάρω. Φορούσε μια ράμπα του σπιτιού, με μεγάλες τσέπες. Μούπε πως θα πήγαινε ν' αλλάξει...

— Ενώ όμως ετοιμαζόμουν να υπά μέσα, μαζί της, άρχισε

ο Κόρριντον χαμογέλασε, μέσ' στο σκοτάδι.

— Ας μη μιλάμε πιά γι' αυτό, απάντησε. Έκανες ό,τι σου είπαν. Θα φροντίσω εγώ να μη σ' ενοχλήση κανείς...

Εβγαλε το κεφάλι του απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου και κούταξε προς τα πίσω, για να βεβαιωθεί πως δεν τους παρακολουθούσαν. Είχαν συμβή όλα τόσο γρήγορα, ώστε ήταν άπιθανο να είχε σημειώση κανείς τον αριθμό του αυτοκινήτου.

Ο Κόρριντον αναρωτήθηκε αν θα πήγαινε η Λορέν να βρη το Ρίτσι. Κρίμα, που δεν είχε προλάβει να της πη μια λέξη για το Μπαιντρεν...

Σε λίγο, ο Γιεβσκυ φρενάρισε κι' είπε στενοχωρημένα:

— Καλύτερα να περάστε πίσω. Το αφεντικό διέταξε να ταξιδεύετε έτσι πάντα.

Ο Κόρριντον δεν έφερε αντίρρηση. Θάβηκε πολύ ν' ανακαλύψη που βρισκόταν το Μπαιντρεν, αλλά δεν έννοουσε να παρακούση τις διαταγές του Έιμς. Πέρασε λοιπόν στο πίσω μέρος του κλειστού καμινιού, κι' ο Γιεβσκυ τον κλείδωσε εκεί μέσα.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Ο Κόρριντον σημείωσε την ώρα. Ίσως θα μπορούσε να βοηθήσει το Ρίτσι ν' ανακαλύψη το μέρος αν ύπολογίζε περίπου την ταχύτητα του καμινιού και τις στροφές του δρόμου...

Έδεσε με το μαντήλι του την πληγή που του είχε κάμει στο χέρι ή σφαίρα του Μπρούγκερ. Ύστερα συγκεντρώσε όλη την προσοχή του στην παρακολούθηση της διαδρομής του αυτοκινήτου.

Αφού έτρεξαν επί 20 λεπτά της ώρας κατ' ευθείαν, περίπου με 80 χιλιόμετρα την ώρα, πήραν ύστερα μια μεγάλη στροφή. Σε λίγα λεπτά, έστριψαν πάλι δεξιά και συνέχισαν.

Ο Κόρριντον εξακολουθούσε να μετρά τις στροφές και την ταχύτητα.

Όταν επιτέλους σταμάτησε το μικρό καμινόνι, είχε καταστρώσει μέσ' στο νού του ένα τέλει σχεδιάγραμμα το Ρίτσι να εξυπηρετήσει το Ρίτσι αν βέβαια κατάρθωνε να του το στείλει...

Ο Γιεβσκυ του άνοιξε. Βγήκε απ' τ' αυτοκίνητο, μωδιασμένος, και τον ακολουθούσε μέσ' στο σπίτι.

Πήγαν κατ' ευθείαν στο γραφείο του Έιμς, που τους περίμενε ανυπόμονα, βηματίζοντας νευρικά πάνω-κάτω.

— Πού είν' η κοπέλλα; φώναξε, μόλις μπήκε ο Κόρριντον.

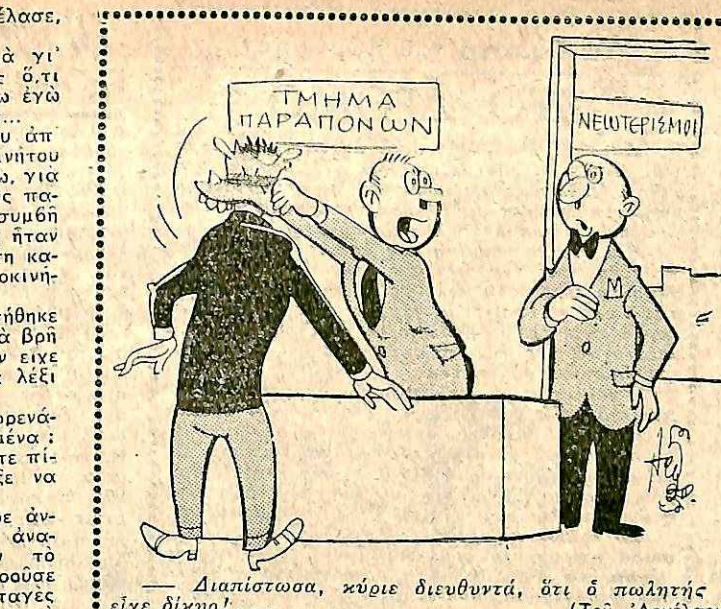
— Η πειθαρχία σας είναι για κλάματα, απάντησε εκείνος ξερά. Ο Μπρούγκερ παρακούσε τις διαταγές μου. Κι' έτσι δεν μπόρεσα να την πάρω.

Ο Έιμς έμεινε ακήνυτος. Τα μαύρα μάτια του πετούσαν φωτιές.

— Τί συνέβη; πρόφερε.

— Είχα πη στο Μπρούγκερ να μείνει κρυμμένος μέσα στ' αυτοκίνητο. Εγώ ανέβηκα στο διαμέρισμα της Λορέν και χτύπησα το κουδούνι. Μα άνοιξε. Φαινόταν ανήσυχη, αλλά εύχρηστημένη που μ' έδλεπε. Της είπα πως είχε συμβή κάποιο άτυχημα στον αδελφό της και πως πήγαινα να την πάρω. Φορούσε μια ράμπα του σπιτιού, με μεγάλες τσέπες. Μούπε πως θα πήγαινε ν' αλλάξει...

— Ενώ όμως ετοιμαζόμουν να υπά μέσα, μαζί της, άρχισε

Διαπίστωση

Οι ληστές της Έφταλίας

Μπουγοδοκόφινα

Τόχε αμέτ-μουχαμέτ ή Έφταλία νά σκυλοδρίση τσι καρσινές τση δυο κουν' ουρντισμένες γεροντοφωράδες του σκονιού και του παλουκιού και γύρευε κολάι νά βγάλη τ' άχτι τση.

—Τέτοια κορίτσια κόριζα! Χάλασε πιά ό κόσμος!

—Έρε γυνάικα, τσ' ήλεγε ό Νικόλακης, τί σέ κόττει έξένα για του Δεσπότη τά μουλάρια;

Μά εκείνη τώ γουδύ τώ γουδοχεί. Λάφτι δέν γίνεται. άφρίζει και ξεφωνίζει:

— Γιατί, μαρ έ τσι παρτικουλάδες; Άφου ξερείς πώς ρεζιλεύουνε τώ μαχαλά. Έχουμε μικρά παιδιά, και λεύτερα κορίτσια, κι είναι ντροπή! Χτες βράδυ πάλι βγήκανε τσάιρι με τσι γιαδουκλούδες τους κι ήρχαν

νε σήμερα τώ πρωί σαν τσι κλέφτες γάτες!...

—Βρέ Φταλία, τσ' είπε πάλι ό Νικόλακης που πολεμούσε νά την καλμάση.

— Πήτα μπρός και πήτα πίσω νάβγω θέλω νά μιλήσω

έξένα πάει διαβόλου γλωσσού!

Στό μεταξύ οι καρσινές, που τά πήρανε χαμπάρι περιέργες και φοβισμένες, κρυφοκουττάσανε πίσ' άπ' τά παντούρια τους. Κι ή πανούρα ή Έφταλία βόηκε άφορη τ' όρνιθες τση, πούτανε στό δρόμο, και μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο ήδλεπε μιά τώ παρθύρι τους και μιά τσ' όρνιθες τση και φώναζε:

—Μωρή σουρλούδες, σοκάκ-σουπουρ-γιέδες που είσαστε; Μωρή σουρουκλε-μέδες, γυρίστρες, καρδοπιδηήτρες που σάς είγανε άποψε ούλη νύχτα; Μωρή φρενιάρδες φρενιάρδες!

Άμύλητες, κι άκίνητες σαν μπόμπιλα, οι καρσινές τση προσπαθούσανε νά καθήσυχάσουνε τή ταραχή τους. —Ελάτε κουμασάδες! Κουμασάδες! άφρίζει και συνεχίζει ή Έφταλία. —Ελάτε, που τόν άφάλο σας λέει και τόν κόωνε στό τσάιρι!

Κι' αλλάζοντας ύφος πρόσθεσε:

—Ήβοι, θά λωλαθώ! Μαύρα είναι τή κρέατά σας άπ' τσι τσιμπιές. Μωρή που σας άπομολούσανε: Πού σας μαδούσανε, μαρή σουρομαδημένες;

Σάν λάβα ήφαίστειο κοχλάζουσε, και βράζουσε οι καρσινές τση, κι ό πώς εκείνη τήν στιγμή ό σκύλος τση Έφταλίας ήρθε στην πόρτα τους. Βγήκανε και ξεφωνίσανε περιπαιχτικά:

—Ούστ!... Ούστ!... Καλέ άς περνούσε ό μπόγιας νά σέ πάση νά παστρέψη ό μαγαλάς!

Κι ή Έφταλία πούτανε μύρι σου, και μύρι μου φώναζε στό σκυλί τση:

—Έλα, κούτε, κούτε! Έλα! Είδες πάλι κόκκαλα και ψόφια κρέατα, και δέν έχεις έξεκολλημό.

Και γεμάτη μίσος και κακία άναμετρήθηκε με τσι καρσινές τση με βλεύματα σαν άστραπές. Λίγο άκόμα κι ήθελε νά πιαστούνε μαλλιά με μαλλιά.

Εύτυχώς μιά τσιγγάνα με πανέριο περνούσε πάνω στην ώρα, κι ή Έφταλία σκασιμένη στό γέλια τση φώναζε: —Χριστιάνη μου άδικα περνάς και έναπερνάς! Πανέοια και ιμυνοδοκόφιν και κόφες έχει ό μαγαλάς μας υπερκέτι.

Και με φουσάτο, κι' άεσπρόεπια, μπήκε και τσι ήλκισε τήν πόρτα κατάνουτρα.

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Άμάν ζέστες σιγά - σιγά άρχινισμένες έγονται. Διόδρομ περπατάς, κιόφλι σου ιδρωμένο ένεται. Έμμένα ζέστη πολλή μου ήρέσει, γιατί με τώ ζέστη ύναικες σιγά - σιγά πιράματα χοντρά βράζουσε, πιράματα λεπτά φροάνε.

Μιά ύναικα ντυμένη μου ήρέσει. Μιά ύναικα ντυμένη πολλή χίτς δέν μου ήρέσει. Μιά ύναικα ντυμένη λίγο τσόνι πολλή μου ήρέσει, λαιμουδάκι τση πολλή νά φαίνεται, μπιρατσάνια τση, ποδαράκια τση, βαθύ - βαθύ καρέ νά έχη, μυλιούζα λεπτό νά ένεται, πελιστεράνια νά τσιμπάνε, φουσκωμένα νά ένωσαν.

Υναικες πολλή μου ήρέσουν άμμα κοριτσάνια πιά πολλή μου ήρέσουν. Μιά μεγάλη ύναικα —τιράντα, σαράντα — χίτς όχι ντέν λέω. Άμα σ' έμμένα έρχεται ιγκάλια μου νά άνοιγω. Άμα μιά μικρή —δέκα όχτω, είκοσι — βάι, βάι, βάι, καρντιά μου καμένο έκάνει. Και άμα λίγο σιτρονιπουλή ένεται μυαλό μου παρμένο κάνει.

Τώ λοιπόν πωροχτές μιά μικρή ήτανε. Πιρόσωπο σιτρογγυλό σαν φεγγάρι είχε. Ματάκια γλυκά σαν σιρόπια ήτανε μπιρατσάνια παχούλα σαν φιραντζόλες ήτανε.

Χειλάκια κόκκινα ήτανε, άκουτί σκερ έγκυρί, γλυκά - γλυκά. Νά μη πολυλογώ και με λέτε Καραμπέτ, γκεβεζε μπόν, ολόκληρη ένα Χαντζή μπεκίρι λουκούμι ήτανε.

Διόδρομ σταματημένο έκανε, έδω κυτούσε, έκει κυτούσε, ύστερα ώραία ματάκια τση άπάνω μου ριγμένα έκανε:

—Σας παρακαλώ, κύριε μήπως ξέρετε, που είνε ή όδος Σωκοράτους; Ομόνοια βιρισκόμαστε άμμα καρντιά μου πάτ - κιούτ έκανε.

—Κουζούμ, λέω, όδος Σωκοράτους θέλεις; Έγώ νά σέ πηγαίνω...

Κορίτσι χαμόγελο έκάνει.

—Μά δέν είνε άνάγκη νά με πάτε σεις ό ίδιος, κύριε. Νά μου πητε άπλώς που είνε, και πηγαίνω μόνη μου.

—Μαίμαζέλ, γιαδρούμ, χίτς τίποτα για μένα κόπος τέν είνε. Όδος Σωκοράτους και έγώ, πηγαίνω. Έκει νά σέ πάω, όδος δειγμένο νά σέ κάνω.

—Είνε μακρινά;

—Χίτς! Νά, έδω είνε...

Κορίτσι λίγο έλάει, μερσί - μερσί μουσιού λέει, μαζή μου έρχεται. Μάτια μου γαρίδα ένεται, γιανά - γιανά κυταγμένο έκάνω, κορίτσι μαζή μου παίρνω χίτς σκοπός μου ντέν είνε νά πηγαίνω όδος Σωκοράτους. Ίσα όδος Αϊου Κωνσταντίνου τραβάω, κορίτσι μαζή μου έρχεται, πολλή ώρα περιπατημένο έκάνουμε.

—Άκόμα νά φτάσουμε;

—Χίτς! Νά έδω είνε.

Ό ά περιπατήσουμε πολλή άκόμα;

—Χίτς! Τίποτα. Νά γωνία νά σιτρίφουμε.

Διόδρομ παίρνωμε, διόδρομ άρύνουμε, κορίτσι κυταγμένο με κάνει, ποδαράκια του, χεράνια του, μπιρατσάνια του πολλή - πολλή ώραία είνε άμμινά!

—Μαίμαζέλ, λέω, θέλετε μιά μυνήριτσα νά παίρνωμε;

—Βάι - βάι - βάι τι έπαθα. Σιτρονιπουλή κορίτσι σταματημένο ένεται, φωνή βάζει:

—Γι' αυτό είπατε νά με πάτε στην όδο Σωκοράτους;

—Και άρχίζει νά ήκλαιη!

—Ααα!

—Σούς, κουζούμ.

—Ααα!

—Σούς, γιαδρούμ!

—Αααα!

Κόσμος μαζεμένος ένεται. κορίτσι κυτάνε, έμμένα κυτάνε, ρωτάνε:

—Τί συμβαίνει;

—Τόν ρώτησα που είνε ή όδος Σωκοράτους και μου λέει νά μου προσφέρη μιά μυνήριτσα!

—Όδος Σωκοράτους;

—Νοί. Έκει θέλω νά πάω...

—Ουδούνο!

Υστερα άπάνω μου πέστον έσόγλου έσε-κλέο ξύλο μου δινουνε παλιάνθρωπε, λένε, άπα-τεώνα, φελάν φιστιλ, ίστυνυμένος ένομαι.

Άμα έγώ πόντια τώ βάζω, γλυτωμένος είμαι. Ξύλο πολλή έφαγα, άμμα ιγυροιστημένος είμαι.

Κορίτσι πολλή ώραία ήτανε, άμα άλλη φορά ιδώ όδος Σωκοράτους νά πηγαίνω!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Η γλώσσα

Μά δέν ντρέπεσαι λιγάκι, κοπέλλα μου; Δέν συναισθάνεσαι τήν βδελυσαν έντύπωσή και τήν άηδία που προκά-λεις μ' αυτόν τόν τρόπο τής διήλιδας και με τώ γλωσσικόν ιδίωμα που με-ταχειρίζεσαι; Όχι, αλλά έρωτά: Τί έντύπωση νομίζεις ότι κάνεις με τώ στύλ —μαγγέ, που χρησιμοποιείς, όταν βρί-σκεσαι ένώπιον και άλλων προσώπων και μάλιστα άξιοπρετών και σεβαστών μελών τής κοινωνί-ας; Άκούτε γλώσσ-α κύριοι! «Ό Ντιντής έχει σπου-δαία πλάκα». «Προ-χτές τώ βράδυ σπά-σαμε κέφι». «Η Λι-λή πιάστηκε μεγα-λη κοροϊδία, γιατί νόμιζε πώς ό Μίμης θά τήν κουκουλω-θή!» «Ό Λελές έχει στα σκαριά μιά κο-μπίνα και θά τήν πιάση τήν καλή!» «Τήν Κυριακή θά πάρουμε όλα τα σέα μας και θά πάμε νά τήν άράξουμε στό τσαρδί τής θείας μου, στην Έκκλη!» Και ούτω καθεξής.

Γλώσσα θυγατρός άρίστης οικογε-νείας κρίμα που έρώ και τόν πατέρα σου. Κι' έχεις βνάλει και τώ Κολλέ-γιο! Ού νά μου χαθής, έλεεινό υπο-κείμενο! Μάλιστα. Έχει βγάλει και τώ κολ-λέγιο! Κι' έχει μάθει γαλλικά και άγ-γλικά. Με δίπλωμα, κύριοι! Ήθελα νάξερα, μωρή, τί διαβόλο τίς ήθελες τίς έένες γλώσσες, άφου είχες σκοπό νά τώ ρίξης στην άργκα και νά μετα-χειρίζεσαι τή γλώσσα τής πιάτσας και τής άλτητας.

Τί θές νά προσστήσης, δηλαδή, μ' αυτό τώ είδος τής διήλιδας και τού λε-ξιλογίου; Πώς; Είναι μόδα τώρα στους άριστοκρατικούς κύκλους νά μιλούν σ' αυτό τώ στύλ δηλαδή στή μπουρνούκ-γλώσσα: Νά σάς βράσω. Και τήν ά-ριστοκρατία και σέναε μαζή που θές νά με πείσης ότι είσαι και μέλος τής άριστοκρατίας. Άειντε νά μου χαθής!

Είναι τής μόδας, λέει. Και ακολου-θεί τή μόδα και ή δεσποινίς Ζωζώ. Και άφήνει τώ μαλλί τής νά πέφτη μαγγιστικά δθεν στό κούτελο και λαμβάνει και ύφος πολλά βαρύ και σέρτικο και έξάντλει όλο τώ πλούσιο λεκτικό τής λαμπράς και λεπτοτάτης αυτής διαλέκτου. Και δέν άισχύεται!

Αυτόι, μωρή, που μεταχειρίζονται τήν έν λόγω γλώσσα, έχουν τώ λόγο τους. Και επί τέλους τους πάει. Και έξερουν και νά τή λένε.

Και έξ άλλου, αυτή ή γλώσσα θέ-λει και τώ περιβάλλον τής. Όλα είναι άσσορτί. Τού λόγου σου, τί λόγους έ-χεις, μαίμαζέλ; Και είς ποίον περιβάλ-λον τήν διήλις; Ρίξε μιά ματιά, στό σπíti σου και στό πιάνο σου και στό άνθοδοχεί και βγάλε τή συμπεράσμα-τά σου. Έλεεινί!

Άλλά δέν φταίς έσύ. Φταίει εκείνος ό Βλάκας ό μπαμπάς σου, που δέν άσπάζει μιά βρεγμένη σανίδα νά σέ ά-νακαλέση στην τάξη και δέν σου βάζει δυό άκάδες κόκκινο πιπέρι σ' αυτό τώ βρωμόστομα. Και σ' έστειλε και στό Κολλέγιο, ό ήλιθιος — κρίμα στους παρόδες που ξόδεψε. Βδελύγνα.

Λοιπόν, άκου μιά συμβολή μου. Μη σέ άνακαούσω νά έκστομίσης καμιά ή-λέξί τού τοιούτου είδους στό μέλλον, γιατί θά σέ παραλάβω έγώ, νά σέ φέ-ρω σέ λογαριασμό. Τή βλέπεις αυτή τή μαγκούρα; Ό θά τή σπικόω και θά σου κάνω τώ κεφάλι — παοντόν, τή μά-πα θέλω νά πώ — μπουζούκι! Έπλη-θήκανε: Άειντε, λοιπόν, νά σέ ιδώ.

Έλεεινί!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δραματικό διήγημα

Στά χωριά τής Φράνς-Κοντέ, στή Γαλλία, διατηρείται πάντα μιά χαριτωμένη συνήθεια. Έκείνοι που θέλουν νά ζητήσουν μιά νέα σέ γάμο, τής φτιάχνουν με τή ίδια τους τή χερία ένα ζευγάρι ξυλοπέδιλα. Και τώ πώς τά φτιάχνουν και για ποιά τά προορίζουν, τώ θαβείναι άμέσως όλο τώ χωριό. Αυτά, λοι-πόν, τά ξυλοπέδιλα, τά πηγαίνουν ένα βράδυ και τά άφίνουν μπροστά στην πόρτα τού σπιτιού τής έκλεκτής τους. Βάζοντας τα στην ίδια γραμμή, με ένωμένες τίς φτέρνες. Άν ή νέα δέ-

χεται τήν πρότασι, τά γυ-ρίζει και ένωει τίς μύτες τους. Ό υποψήφιος γαμ-πρός περνάει τώ άλλο πρωί, τά βλέπει και καταλαβαί-νει...

Όχι λίγες φορές, ώστό-σο, τά ξυλοπέδιλα βρίσκον-ται τώ άλλο πρωί στην ί-δια θέση, που τά άφησε ό υποψήφιος γαμπρός, δηλα-δή με ένωμένες τίς φτέρ-νες. Κι' οι χωρικοί ξεκαρ-δίζονται τότε στό γέλιο!

Ό Φεργιέ Τεβενό δέν φο-βόταν. Βέβαια, πώς θά πα-θαινε τίποτε τέτοιο από τή Μαρκέλλα Μπραντόν. Τήν αγαπούσε από καιρό κι' άν δέν τής τώ είχε πη, τής τώ είχε δείξει, όμως, πολλές φορές με τίς φλο-γερές ματιές του. Ή νέα χαμογελούσε πάντα. Και χαμογελούσε με τόν ιδιαι-τερό εκείνο τρόπο, που έ-χουν οι γυναίκες, όταν θε-λουν νά δείξουν σ' έναν άν-τρα πώς τους άρέσει...

Κι' έπειτα, ό Φεργιέ ή-ταν πολύ ευκατάστατος. Πλούσιος σκεδόν. Όταν, λοιπόν, άρχισε νά φτιάχν-τά ξυλοπέδιλα, όλοι έπα-θαν πώς τά προορίζε για τή Μαρκέλλα. Κι' έτρέσαν άμέσως νά τής τώ πουν.

Ή νέα τώ περιέμενε και δέν έδειξε καμιά έκπληξη. Δέν φάνηκε, ώστόσο, πώς χαρή-κε περιμέναν εκείνοι που έτρέ-σαν για νά τής κάνουν γνωστή τή χαρμόσυνη είδησι. Μά ίσως νά μην ήθελε νά φανέρωση τή χαρά τής από ντροπή.

Ό Φεργιέ δούλεψε όλο τώ χει-μώνα. Και κατά τίς πρώτες ήμέρες τής άνοίξεως, είχε έτοι-μάσει τά ξυλοπέδιλα. Διάλεξε τότε μιά σεληνοφώτιστη νύχτα, και, λίγο πριν από τή μεσάνυ-χτα, ξεκίνησε από τώ σπíti του για νά πάη νά τ' άποθέση μπρο-στά στην πόρτα τής Μαρκέλλας.

Άλλά, όταν έφτασε εκεί, διέκρινε ένα άλλο ζευγάρι ξυλοπέδιλα πλάι στην πόρτα.

Ή καρδιά τού Φεργιέ άρχισε νά χτυπά με δύναμι μέσα στό στήθος του.

Ποιος άραγε νά τόν είχε προλάβει; Άλλά όχι! Είχε καμει λάθος. Αυτά τά ξυλοπέδιλα δέν ήταν καινούργια, όπως εκείνα που πηγαίνει ένας υποψήφιος γαμπρός στή νέα που θέλει νά τήν κάμη γυναίκα του. Ήταν παλιά και φθαρμένα...

Σίγουρα, ή Μαρκέλλα θά είχε ξεχάσει τά ξυλοπέδιλά τής έξω από τήν πόρτα τής.

Ό Φεργιέ γέλασε για τή συγκίνησι και τήν ταραχή που είχε δοκιμάσει πρωτότερα. Δέν είχε τώρα νά κάμη τίποτε άλλο παρά νά βάλι μπροστά στην πόρτα τής αγαπημένης του τά έσπασμένα, που είχε φτιάξει γι' αυτήν. Υστερα άπομακρύνθηκε βιαστικά.

Μά εκείνη τή νύχτα, δέν μπορούσε νά ήσυχάση. Κι' έπειτα από κάμποση ώρα, έναγύρισε στό σπíti τής αγαπημένης του. Θά κρυβόταν πίσω από ένα φραχτή και θά περιέμενε νά έπηρεάση για νά ιδή τή Μαρκέλλα που θά γύριζε τά ξυλοπέδιλα και θά ένωε τίς μύτες τους...

Δέν είχε τήν παραμικρή άμφιβολία γι' αυτό.

Μά, μόλις έφτασε κοντά στό σπíti τής Μαρκέλλας, άκουσε ένα μικρό θόρυβο.

Καίτοις άνοιγε τήν πόρτα.

Ή Μαρκέλλα! Ναι, ήταν ή Μαρκέλλα!

Ό Φεργιέ μόλις προφτάσε νά κρυφί πίσω από τόν κορμό έγος δέντρον.

Ή νέα, σκεφτόταν, θά είχε άκούσει τώ θόρυβο που έκανε προ-ητέρα κι' άνικαν νά μείνι στό κρεβάτι τής από τήν άνημπο-νία τής, είχε σηκωθεί, για νά ιδή τά ξυλοπέδιλα που είχε άφή-σει έξω από τήν πόρτα τής.

Και, σ' αλήθεια, ή Μαρκέλλα είχε πάρει τώρα τά ξυλοπέδιλα στα χέρια τής και τά κύτταζε με προσοχή. Ό Φεργιέ περίμενε

πώς θά τήν έδλεπε νά ένωη τίς μύτες τους. Άλλά ή Μαρκέλλα έκανε κάτι άλλο. Φόρεσε στό πόδια τής τά παλιά ξυλοπέδιλα κι' άπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Πού πήγαινε, λοιπόν;

Ή καρδιά τού Φεργιέ χτυπούσε με όρμη μέσα στό στήθος του. Βγήκε σέ λίγο από τόν κρυψώνα του κι' άρχισε νά τήν παρακο-λουή.

Ή νέα έτρεχε σκεδόν. Είχε πάρει τώρα ένα δρόμο που προχω-ρούσε πλάι στό ποτάμι και σέ λίγο έφτασε στην όχθη. Μερικές βάρκες βρίσκονταν εκεί. Ή Μαρκέλλα μπήκε σέ μιά από αυτές και ξεκίνησε. Λίγο πιο πέρα, ξεχώριζε ή σιλουέττα τού «Γερα-κίου»...

Τώ «Γεράκι» ήταν ένα ποταμόπλοιο που μετέφερε επιβάτες κι' έμπορεύματα στα χωριά που βρίσκονταν από τή μία και τήν άλλη όχθη τού ποταμού Ντουμπ. Ίδιοκτήτης του ήταν ό Σατουρνέν Λεκό. Ένας άνθρωπος τού σκονιού και τού παλουκιού. Είχε τή φήμη δόν Ζουάν κι' ή αλήθεια ήταν πώς είχε στό ενεργητικό του πολλές κατακτήσεις. Όλες οι γυναίκες, παντρεμένες κι' άπαντρες, ήταν τώ ίδιο γι' αυτόν. Είχε τήν τέχνη νά τής γοητεύη. Κι' άφου τίς ξελόγιαζε, τίς πα-σατούσε κι' έτρεχε σέ άλλες...

Μήπως, λοιπόν, ή Μαρκέλλα πήγαινε στό «Γε-ράκι»;

Ό Φεργιέ είχε σταματή-σει πίσω από έναν άλλο κορμό δέντρον και δέν τήν έβλεπε από τά μάτια του. Τήν είδε σέ λίγο νά πλη-σιαζή στό ποταμόπλοιο. Ένας άντρας που βρίσκό-ταν πάνω στό κατάρτιωρα άπλωσε τότε τά χέρια του και τήν βοήθησε ν' άνεβή.

Έπειτα από μιά στιγμή, έξαφανίστηκαν κι' οι δυό στό έσωτερικό τού πλοίου.

Ό Φεργιέ Τεβενό έστρεψε τότε με άδηία στό χώμα. Έπειτα άρχισε νά τρέχη και, σέ λίγο, έφτασε έξω από τώ σπíti τής Μαρκέ-λλας. Άρπαξε άμέσως με όρμη, πέδιλα και τά πέταξε με άλη-το ένα δεξιά και τώ άλλο αρι-στερά, μέσα στα χυράφια.

Δέν τώ έβγαίναν, βέβαια. Άλλά αίσθανόταν τήν άνάγκη νά γούσε στό σπíti του. Ή Μαρκέλλα δέν θά τόν άπασχολούσε πιά. Ούτε θά νοιαζόταν άλλη φορά για τήν αγάπη τής. Αυτή, άλλωστε, θά χυγόταν σέ λίγο τώ κεφάλι τής. Γιατί τώ τ' ά γινόνταν τώ ήφερε ό Φεργιέ. Ό Σατουρνέν άφου τήν γλεν-τούσε, θά τήν άφινε, όπως ήταν ή συνήθεια του.

Άλλά μιά σκέυι πέρασε. Ξαφνικά, από τώ μυαλό τού Φεργιέ, γιατί τάχα θ' άφινε τή Μαρκέλλα άτιμώρητη; Ή ευκαιρία για νά τήν έκδικήθι, ήταν μοναδική. Ό Σατουρνέν θά πλήρωνε κι' αυτές μαζί τής.

Έκείνη τήν εποχή, τά νερά τού Ντουμπ είχαν φουσκώσει από τίς βροχές. Έπαινε, λοιπόν, νά λυσή τά σκονιά που συγκρατού-σαν τώ «Γεράκι» κοντά στην όχθη. Τώ όρμητικό ρεύμα τού πο-ταμού θά τώ παρέσυρε τότε και θά πήγαινε νά τώ ρίξή στους καταρράχτες.

Τώ άλλο πρωί, ένα πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθί στις δυό όχθες τού Ντουμπ. Κι' όλοι αυτοί οι άνθρωποι, είχαν στηλωμένα τά μάτια τους πάνω στα όρμητικά νερά τού ποταμού που παρέ-συραν έδω κι' εκεί ό,τι είχε απομείνει από τώ «Γεράκι». Τώ πα-ταμόπλοιο είχε συντριβή ανάμεσα στους δυό καταρράχτες και τά κομμάτια του στροβιλίζονταν τώρα μπροστά στό μεγάλο άράγμα έγος έργασταίου.

Ό Σατουρνέν Λεκό δέν φανόταν πουθενά.

Άλλά, ποιά ήταν άραγε αυτή ή γυνή νά που είχε σκαρφα-λώσει πάνω σ' ένα κομμάτι από τώ κατάρτιωρα τού πλοίου;

Μερικοί από τούς θεατές, που ήταν πιο τολμηροί από τούς άλλους, μπήκαν σέ μιά βάρκα για νά τήν σώσουν.

Οι άνθρωποι αυτοί καταφεραν, έπειτα από πολλές προσπά-θειες, νά φτάσουν κοντά τής.

Άλλά, ξαφνικά, τήν είδαν νά κρυβή με τά χέρια τής τώ πρό-στώ τής, σαν νά ντρέποταν για τή γύμνια τής, που φανέρονε τήν άμαρταλή νύχτα που είχε περάσει. Υστερα σηκώθηκε όρθια και, με μιά γρήγορη κίνηση, βούτηξε μέσα στό νερό...

Έπειτα από μερικές ήμερες, τώ πτόνα τής Μαρκέλλας Μπραν-τόν, βρέθηκε παραμορφωμένο άναμεσα σέ κατι καλάμιες, κοντά στό μέρος όπου ό Ντουμπ σιγίγει με τώ Ροδόν.

ΖΑΚ ΑΛΕΓΚΡ

Καμπυλόγραμμα σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- $\wedge, \Delta,$

Ἑρωτήσεις

- Ἀριθμητικὴ τοῦ μισοῦ λεπτοῦ

Διάσημα πρόσωπα

Ἀριθμητικὲς σειρὲς

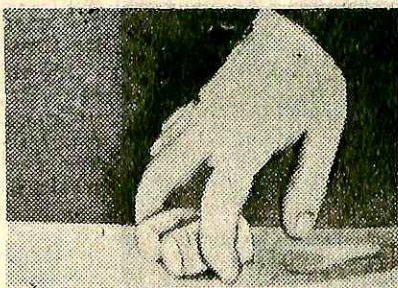
Δημῶδες αἶνιγμα

¹ *Ἀναγραμματισμός*

Λεξιγονιφος

Δεξιγριφος

Σηκῶστε τοὺς φελλοὺς

ΕΥΧΟΛΑ

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62.

“Οπου οἱ λουόμενοι δὲν φοβοῦνται τοὺς καρχαρίες

★ ★ ★

25 121

Η ΕΞΕΛΙΞ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τὸ παραμυθάκι σας

να μάθῃ πῶς πλούτισαν. ἀποφασίσε νὰ τοὺς

Ἡ ὄρνιθα

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ

EXCUSE TO HAYES

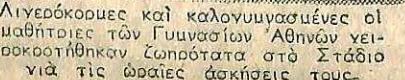
Τὸ φάρμακο

Ἡ ἱστοριούλα σας

ὁ γὰρ ἄνθρωπος: Ἐπερπε, παιδι μου,
ναρθῆς ὅταν κατάπιες τὸ κουκουῦτσι. Τώ-
ρα εἶνε λίγο ἀργά...

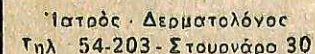

Στους προκριματικούς
κοι στους τελικούς αγώ-
νες των Β' Περιφερεια-
κών Αγώνων των Δημω-
τικών Σχολείων Αθηνών-
Πειραιώς, έλαβαν μέρος
32.000 μικροσκοπικοί α-

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΩΡΑΙΟΤΗ
 Στο "Ασπινου Παρκ του Ν
 διαγωνισμοε για τη αναδειξ
 'Αμερικής. Στη φωτογραφία μ
 τρια του διαγωνισμοε μαζί
 που φαίνεται σαν να συζητ
 για της υπ

Φοίβοι μὲν γὰρ παρακαλεῖται
γιατὶ ἔχει δουλέψει πολὺ ἢ φαν-
τασία σας. Φιλίες τόσο πολὺ ἱ-
σχυρὲς ὑπάρχουν βέβαια. δὲν πρέ-

Ἄναπνεύνη μικρή.
Βόλο: Εὐχαιριστῶ γιὰ τὰ εὐγε-
νικά σας λόγια. Πρέπει νὰ ξέρε-
τε ὅτι ἔγω σῶσει δύο συμπατρι-
ωτισσές σας, πού σήμερα μ' εὐ-
γνωμονοῦν γιὰ τὴν ἀνοησίᾳ πού

Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ διακινδυνεύετε νὰ χάσετε τὴν κοπέλλα. ἡ ἥποία παρ' ὅλη τὴν ἀγάπην της, θὰ στενοχωριέται πάρα πολὺ ὅσο θὰ σκέπτεται ὅτι γάνει πέντε γρόνια ἀπὸ τὰ καλύττερα.

Βουρκωμένα μάτια:
Εἶπε κι' αὐτὸς ἔνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς νέους πού τοὺς ἀρέσει νὰ λέγωται κατακτητὴν καὶ νὰ παίξουν μὲ πολλὰς κοπέλας γυναικὲς νὰ αισθάνονται τὴν παρωκρὸ ἀίσθημα ἀνάπτυ. Νοιώθουν διωχτὴν ἵκανοποιῶσι ὅτι τὶς ξεγελοῦν ὅλες καὶ περνοῦν τὸν καιρὸ τοὺς εὐχάριστα. Μὴν παρασύρεστε. Λοιπὸν, καὶ μὴν ἐκτίθεσθε σὲ κρυὰ ἀντιθεῖ, πού μοιραία θὰ καταλήξουν μὲ μέρᾳ ἀδυναμίας σας στὴν καταστροφὴ σας!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Νεοπαντοσεμμένη Δ.
Σ.: Το περιαστικό σας πρέπει
να αποδοθεί σε ψυχικό νόσημα.
"Έγω θα γνώω ότι μετά τον το-
κετό. θα απαλλαγείτε των εμώ-
ων σκέψεων για το γνωστό σας
ζήτημα και θα εξαφανιστούν και
οι έκδηλώσεις που μου περιγρά-
φετε.

Πάντως μπορείτε να κάνετε 10—15 ενέσεις Calcibromine ενδοφλεβίως και να παίρνετε μετά το φαγητό σας, τρεις φορές την ημέρα, από ένα κουταλάκι του γλυκού Passineurol

Π. Ν. Β. 101 : "Αν εἶνε δυνατόν τὰν σὰς ἰδίᾳ ἕνας γινώσκον θεὸν ἦτανε τὸ καλύτεον. Ἄν ὅμως εἶνε ἀδύνατον, τότε νὰ κάμειτε μερικὰ ἐνέσεις (10—15) Teston ἢ Orelton τῶν 25 μιλιν, καὶ νὰ περιμένετε ἀποτέλεσμα. Στὴν ἡλικίαν σας, ἔπρεπε νὰ εἶνε συντελεσθῇ ἡ ἀνάπτυξις τόσο τοῦ μωστακίου, ὅσο καὶ τοῦ γενείου.

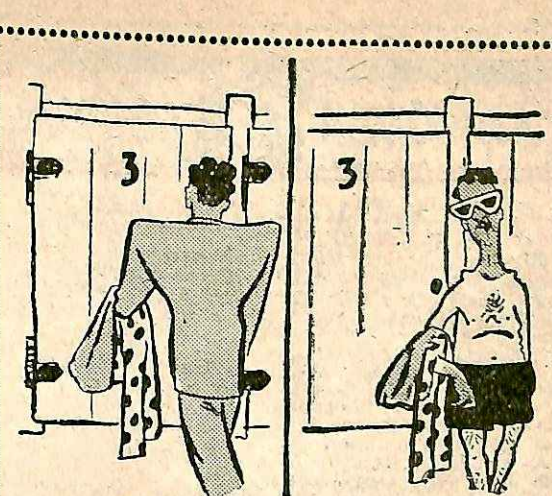
Ἡ εὐχή τοῦ πατέρα

— «Αν η νευρασθένεια εινε επικίνδυνη αρρώστεια, τότε είμαι πολύ άρρωστος, της απάντησε, χωρίς νύ προσέθη τίποτ' άλλο.

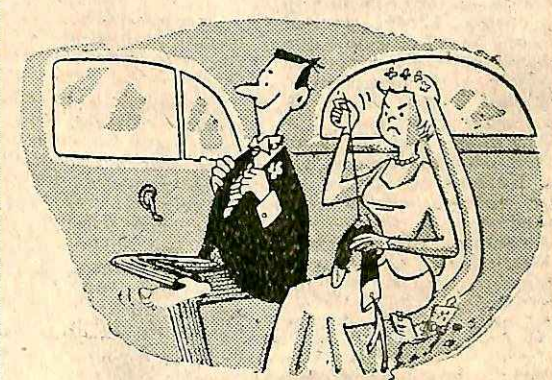
Την ίδια μέρα, η Χουσαυγή πήγαινε και βρήκε το γιατρό Βιζανη. «Ήταν φίλος του πατέρα τη» και ο μόνος άνθρωπος που θα της έλεγε την αλήθεια.

— Τὸν ἀγαπᾷς;
— Ναι, πατέρα... Κι' ἐκεῖνος...

στ' ὀρκίζομαι, ἀνὴρ ὅστις ἐγκαταλείψῃ
ποτέ τὸ Λευτέρη. Θὰ τὸν ἀγαπῶ ὥς
τὴν τελευταία μου πνοή!...

Ἡ γυμνὴ πραγματικότητα!...

Πρῶτοι μελάδες...

— *Λυποῦμαι, κύριε. Ὁ κ. Κικῆς λείπει τα-*
ξίδι...

— Φεύγει πάντα ποῖν τὴν ὥρα του!

PAYSANNE
Η μοντέρνα γούστα

ΣΕ ΠΛΙΣΣΕΛΕ,
CHINA'S
σε ΤΕΛΑΒΟΑ
ΕΥΡΩΠΗ
ΣΕ 10 ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ
ΣΥΝΘΕΜΑΤΑ

άνο
75.000

Ζητήσατε να σας επι-
δείξουν όλα τα τελευταία
θεαίνω Μοντέλα σε
ΓΟΥΦΕΝΑΤΑ - ΜΑΝΟΥΒΕΖΕ - ΟΥΒΕΤΕΖ

Ζώνες ανδρ από 27.000'

MINION

ΡΟΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ
ΛΙΒΚΕΔΕΣ-ΥΠΕΡΙΧΟΛΙΣ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
ΤΗΛ 36396 ΠΕΡΙΗΛΟΥΣ 28

ας!..

MI RAPTANTA

ΝΑ Η ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ.

Οι 10 αποχρώσεις της πούδρας Tokalon Fascination έχουν διαλεχτεί με το χρωμοσκόπιο. Το δικό σας χρώμα, αυτό που ηγνάνει στο δέρμα σας, στο χρώμα των μαλλιών σας και των ματιών σας, βρίσκεται μεταξύ αυτών των αποχρώσεων. Ή πούδρα Tokalon Fascination είναι εξαιρεμένη, γοητευτικά άρωματισμένη και τόσο φινι που δεν δά φαίνεστε ποτέ μακιγιαρισμένη. Κρατάει πολύ καλά και δεν έλστε υποχρωμένην με θάζετε πούδρα όλη την ώρα.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Οι ιθαγενείς του Μανασκού ενός από τ' αμέτρητα νησιά του Ειρηνικού γιόρταζαν κάποιο μεγάλο γεγονός.

Πριν δυο χρόνια την οικόγενεια του φύλαγου Μόνγκα την είχε βρή μια μεγάλη συμφορά. Ένα μυστηριώδες έγκλημα τη βύθισε σε μεγάλο πένθος. Η μεγαλύτερη κόρη του φύλαγου, η γλυκιά Μαλόνα είχε βρεθεί σκοτωμένη στο κατάβη της καλύβας της, την παραμονή του γάμου της. Το πρόσωπό της είχε γίνει ανγνωστό από τ' αφοβερά ντυπήματα που της είχε καταφέρει ο άγνωστος δολοφόνος της μ' ένα μαχαίρι κοφτερό.

Την άλλη μέρα, εσθονικά, χάρη από το γαριό ο μάγος Βάκο, ένας ώριος άντρας τριάντα χρόνων άπαυ- κάτω.

— Αυτός τη σκότωσε! συλλογίστηκαν με φόκη οι περισσότεροι ιθαγενείς του Μανασκού.

Το ίδιο σκέφτηκε, μαζί μ' όλους τους άλλους, ο άπαρηγόρητος πατέρας της θυροφης Μαλόνα.

Ήταν φυσικό η εσθονική να υποφέρει από προκαλέση αυτές τις υποθέσεις γιατί όλοι ήξεραν ότι ο μάγος Βάκο λαχταρούσε από πολλόν καιρό να κερδίσει την καρδιά της θυροφης Μαλόνα και με κάθε τρόπο ποσοπαθούσε να έμπιστη το νάου της με τον πλούσιο έμπορο Τε- μύου.

Απάνω, λοιπόν, σε μια κρίση ζήλιας θα την είχε σκοτώσει κι' έπειτα θα είχε δραπέτευσε για ν' αποδύνη την τιμωρία. Ναι, έτσι θα- γη γίνετο.

Το έγκλημα άνασταίωσε όλο το γαριό και μερικές ομάδες ιθαγενών έψαξαν όλα

τα γειτονικά νησιά αναζη- τώντας τον δολοφόνο Που- θενά όμως δεν βρήκαν τί- νη του.

Επί δυο ολόκληρα γοά- νια ο φύλαγος Μόνγκα έ- κλαιγε άπαρηγόνητα για τη νεκρή κόρη του.

Κάποια άνοιξιάντικη νύχτα όμως έσπασαν στο νησί δυο παράξενες γυναίκες με με- λαιώ πρόσωπο και κατσα- ρά μαλλιά.

Έφθνουνταν από τα μέ- σα του 'Ισπερινού κι' ανή- καν στις φυλές των νησιών Φιτζί.

Παρουσιάστηκαν στο φύ- λαγο Μόνγκα φωνάζοντας φανταστικά κοστουμιά και κρατώντας δυο πλατείες βεν- τάλιες πλεγμένες με φυτικές κλωστές. Οι δυο ξένες γυ- ναίκες που είχαν μαθεί τον

πόνο του φύλαγου για το χαμό της κόρης του και το μίσος που φώλιαζε στην καρδιά του για εκδίκηση, τον συμβούλευσαν να δοκι- μάσει το «έδρα του αβδίου» και του νερού.

— Μόνο έτσι, του είπαν, θα υπορέσεις να βρεις τί- νη του δολοφόνου της κό- ρης σου!...

Μια γυναίκα —συγγενής της νεκρής— θα βουτούσε στους άτμιους ενός «γκέ- ζερ», μιάς θερμής ήφαιστει- ογενούς πηγής, την άκρη έ- νος ραβδίου. Έπειτα, ένα παιδί δέκα χρόνων, θα έ- παυσε αυτό το ραβδί και θα το πετούσε ψηλά στον ά- ερα.

Έπειτα όταν θα έπεφτε γάμο το ραβδί θα έδειχνε με την πιδ μωτερή άκρη του ποιά κατεύθυνση έπρεπε ν' ακολουθήσουν για να βρουν τη λύση του μυστηρίου που

άπαρηγόνησε από τόσον καιρό τη φυλή.

Το πείραμα λοιπόν έγι- νε κι' η άκρη του ραβδίου έδειξε καθαρά πώς το βοο- ρό. Στο πένθος εκείνο του νησιού βοισκόντουσαν δάση αδιόδοτα και βουνά πανύ- ψηλα όπου σύμφωνα με κά- ποιο θούλο κατοικούσαν ά- νθρωποι δαίμονες.

Έπρεπε όμως αυτά τα έ- πικίνδυνα μέρη να εξερευνη- θούν προσεκτικά.

Οι πιδ νέοι από τους Ι- θανενείς γαριόστηκαν σε ο- μάδες και ανέλαβαν αυτή την δύσκολη και επικίνδυνη αποστολή.

Ανοίξαν τον δρόμο μέσα από τη ζούγκλα με τσεκού- ρια, ενώ οι δικοί τους στο γαριό άγωνιούσαν για την τύχη τους.

Οι έρευνες βάστηξαν πέν- τε μέρες. Κι' έπειτα άναψε στο βουνό μια μεγάλη φω- τιά, σημάδι ότι συνέβαινε κάτι εξαιρετικό.

Πραγματικά είχε συμβή μια νεκρανάστασις! Γιατί έ- πειτα από λίγες ώρες μια γυναίκα, τυλιγμένη σ' έναν φαρδιό μανδύα, στολισμένο με φτερά, πλησίασε διατα- κτικά στην μεγάλη καλύβα του φύλαγου. Ήταν η δ- μοση Μαλόνα, ολόζωντα- νη και γαρούμενη!

Πίσω και σε μικρή από- στασι την ακολουθούσε ήρε- μος και γελαστός, ο μάγος Βάκο!

Τι θαύμα, λοιπόν, είχε συμβή! Δεν είχε πεθάνει πριν είκοσι πέντε φεγγάρια, η Μαλόνα!...

Έπειτα από τρεις μέρες το γαριό γιόρταζε με γο- ρούς, τραγούδια και ψευδο- μάγους το νύμφισμα της θυρο- φης Μαλόνα.

Στην άρχη όλοι είχαν έ- ξαναγιοθι έναντίον του έρω- τευμένου μάγου. Αλλά ο φύλαγος Μόνγκα που ήξε- ρε τώρα την αλήθεια συγ- κέντρωσε όλους τους υπήκο- ος του και τους έδωσε την εξήγηση του «θαύματος»: «Η Μαλόνα δεν είχε δολοφo- νηθι. Το πύμα της κοπέλ- λας με γο παραμορφωμένο πρόσωπο όταν κάποιος άλ- λης που είχε πεθάνει σ' ένα γειτονικό νησί. Από εκεί, λοιπόν, ο πονηρός Βάκο το μετέφερε στο γαριό, το πα- ραμόρφωσε σκόπιμα και το φέρεσε τα ρούνα της Μαλόνα για να ξεγελάσει τον γέρο Μόνγκα τον πα- τέρα της.

Ξέροντας ότι η κόρη του φύλαγου τον άναπουσε κι' ότι ο πατέρας της θα την ύ- πογυώνει να παντρευθι με άλλον, παρά τη θέλησή της, ο μάγος είχε σκηνοθετήσει αυτό το «έγκλημα». Κι' έ- πειτα, μαζί με τη Μαλόνα, κρύφτηκε στο πικνό δάσος φονιζόντας να γαθούν τα ίχνη τους... Ο φύλαγος, ο- λόζωντος, γο έαναβόηκε την κόρη του, συγγέρεσε τους δυο έρωτευμένους. Κι' έτσι, έκαναν τώρα έπίσημα το γά- μο τους κι' έπί τρεις μέρες ολόκληρο το γαριό γιόρταζε το εύτυχισμένο γεγονός.

Β. ΜΠΑΡΕ

Το ζύγισμα

Κάποτε πήγε στην Προύσα ένας Χρι- στιανός για δουλειές. Ο άγαγιότης, του τον ώδηγησε σ' ένα σπίτι να ξενοχτήσει. Ο νοικοκύρης του σπιτιού, ο Μεχμέτ, κατεβάζοντας το δισάκι του ξένου από τ' άλογο, κατάλαβε πως είχε πολλούς παράδες μαζί του και τη νύχτα του τά- κλειψε από το προσκεφάλό του.

Το πρωί, ο Χριστιανός, βλέπει πως οι παράδες, που είχε μέσα στο δισά- κι — είκοσι χρόνων ιδρώτας και κόποι — έλειπαν!

Τούρβε να σκοταδί! Στο τέλος όμως, αποφάσισε να παρουσιάσει στο Χότζα, που ήταν τότε κατή.

Του διηγήθηκε τι είχε πάθει. Ο Χότζας στέλνει άμέσως έναν τζο- χαντάρη να του φέρη τον Μεχμέτ.

— Έσύ, μπερ πεζεβέγκη, πήρες τους παράδες του Χριστιανού; τον ρωτάει.

— Φέμματα, Χότζα μου! τον ρωτάει.

Τότε ο Ναστράδιν φωνάζει και το Χριστιανό να παρουσιάστι μπροστά του.

— Αυτός σου πήρε τους παράδες, μπερ Χριστιανέ; τον ρωτάει.

— Αυτός η το σπίτι μου, κατή μου! Τότε ο Ναστράδιν, αφού συλλογίστηκε λίγο, κτυπάει τις παλάμες του κι' ένας τζοχαντάρης παρουσιάζεται μπροστά του. Σκύβει ο Χότζας στ' αυτό του και του λέει κρυφά:

— Να βγάλεις έδω από άλλο δρόμο τον Μεχμέτ κι' από άλλον δρόμο το Χρι- στιανό. Να πάρης ύστερα τον καθένα και να τον ζυγίσης γαριό να το ξέρουν άναμεταξύ τους. Αφού τους ζυγίσης, να μου φέρης το αποτέλεσμα, όπου θάχης γαριόμένο πόδες όκιδες βγκήκανε.

Κατόπιν λέει στους αντιδίκους:

— Πηγαίνετε καθένας στο σπίτι σας και σε ένεννιτα υία μέρες από σήμερα, νάστε πάλι έδω.

Έφθγαν, λοιπόν, κι' οι δυο τους απ' άλλον δρόμο. Και γαριό να ξέρουν την αιτία, ζυγιάστηκαν από τον τζοχαντάρη κρυφά ο ένας από τον άλλο.

Ο Μεχμέτ βγήκε 52 όκιδες κι' ο Χρι- στιανός 73.

Σε ένεννιτα υία μέρες, ο Μεχμέτ κι' ο Χριστιανός, ξεκίνησαν πάλι για τον Κατή. Περιμένουν να τους εξετάσθ ο Χότζας, μα εκείνος, αφού τους άφησε άκατη έδω μόνους, στέλνει στο τέλος τον τζοχαντάρη να φέρη τον άνθρωπο που τους ζυγίασε. Κι' όταν εκείνος ήρθε, ο Ναστράδιν τον διατάσσει να τους ζυ- γιάσει και μπροστά του.

Ο Μεχμέτ βρέθηκε από 52 όκιδες 56½ κι' ο Χριστιανός από 73 βγή- κε 68!

Τότε ο Χότζας πιάνει τον Μεχμέτ απ' το λαιμό και του λέει με θυμό:

— Μπερ, πρόσφαλο (κλουβίο αύγό), μπερ πεζεβέγκη, έσύ πήρες τους παράδες του Χριστιανού! Σε είδα με τα μάτια μου! Πες την αλήθεια, γιατί άλλοιως χάρηκες!...

Ο Μεχμέτ, από το φόβο του, μαρ- τυρήσε την κλεψιά και ύποσχεθηκε να γυρίση τους παράδες στον Χριστιανό.

Τότε ο Χότζας, αφού έδωσε ένοτλή στον τζοχαντάρη να του δώση πενήντα βρυδουλίες στα πισινά, γυρίσε και του είπε:

— Αντρίπιαστε! Πήγαυε τώρα και να μάθης άλλη φορά άμα κλέβης, να μην παρταρώς και ξεπερνάς τις 52 όκιδες!...

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις οποιαδήποτε έβματος του παρόντος τευχους άνευ έγγραφου άδειάς της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τω άρθρ. 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης: Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεω- γίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3. Ύπε- ρθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μιτέλης, δδός Δύσεως, Ν. Ηρακλείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτηρία Δρχ. 200.000
» Έξαμηνος » 100.000
» Τριμηνος » 60.000

Έμβόσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής έπι- ταγής και Έσωτερικού δια τραπεζικής ται- ταγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΜΑΪΟΣ 1953

Παράξενο διήγημα

— Δεν θα καταλάβεις βέβαια πολλά πράγματα. Πάντως, έλα να μείνεις λίγες μέρες στο σπίτι μου. Θα σου δείξω τι κάταφερα να κάνω ύστερα από είκοσι χρόνια που έχομε να ιδωθούμε.

Δεκαπέντε μέρες αργότερα, άν- ταποκριθήκα στην πρόσκλησι του παλιού συμμαθητού μου. Είχε μια λιθοκτιστή βίλλα στη μέση μιας ά- κατοίκητης περιοχής. Ζούσε εκεί έντελώς μόνος και όμως θάλαγε κα- νείς πως ήταν πλαισιωμένος από έ- να πολυάριθμο ύππερτικό προσωπικό, γιατί το σπίτι ήταν γεμάτο από ρομπότ που φαίνονταν προικισμένα μ' έξυπνάδα μεγαλύτερη από ό,τι θάχε ένας άνθρωπος: Μάγειροι, κα- μαιόδες, κηπουροί, σερίτιόροι, γαριματείες, ήσαν όλοι παρόντες με τη μορφή μηχανικών ρομπότ. Κι' ο καθηγητής Ρόκετ είχε δώσει σ' όλα όνόματα και έξωτερική εμφάνισι σγεδών ανθρώπινη.

Μου είπε ότι είχε άγοράσει το οικόπεδο και είχε γτίσει τη βίλλα του σ' ένα μέρος τόσο απομονωμένο, «γιατί το ένδεχόμενο κανενός άτυχή- ματος! Δεν ήθελσε όμως να μου δώση περισσότερες εξηγήσεις.

Η πιδ μεγάλη αίθουσα ήταν ένας συνδυασμός έργαστηρίου και γρα- φείου, με πελώριες διαστάσεις μ' ένα πλήθος από παράξενα μηχανήματα ήλεκτροδοιοτεχνικής. Μου το έδει- ξε την πρώτη κιόλας μέρα που πή- γα, και μου πρότεινε μάλιστα να κάνωμε μαζί ένα ένδιαφέρον πείρα- μα. Κάθισε μπροστά σ' ένα πελώ- ριο μηχανήμα που έμοιαζε με ραδι- οφωνική συσκευή και με παρακάλεσε, όταν θα μου έκανε νόημα, να άνοί- ξω να άπανγέλω ένα όποιοδήποτε ποίημα. Έπειτα, στροβίζοντας διάφο- ρα κουμπιά, έβαλε το μηχανήμα μπροστά. Ένας δίσκος φωτίσθηκε και άκούσθηκε ένας βόμβος. Τότε μου έκανε το νόημα που περίμενα κι' έγω άπάνγελω τον πρώτο στί- γμο από το «Κοράκι» του Πόε.

— Έν τάξει! μου είπε και στροί- βοντας πάλι το κουμπί, έσβυσε το φως, κι' ο βόμβος σταμάτησε. Τώ- ρα θάχης την ύπομνη ως αύριο, για να παρακολουθήσεις τη συνέχεια...

Την έπομένη, πραγματικά, την ή- δια περίπου ώρα, όταν ξανάβαλε μπροστά το μηχανήμα, άκουσα τη φωνή μου να έπαναλαβόνη τα λόγια που είπα την προηγούμενη, στην άρχη στίγα, έπειτα δυνατότερα, και τέ- λος σ' έναν τόνο που έκουφαινε.

— Μη φανταστείς ότι πρόκειται για κανένα μηχανήμα έγγραφής ή- χου ή κάτι άλλο παρόμοιο που έξη- γησε. Δεν έχει σχέση με κανένα ά- πο το γνωστό μηχανήματα. Μ' αυ- το δώ μπορώ να έπαναλάβω ό,τιόδη- ποτε έχει λεχθι στον κόσμο από κα- ταβολής του μέγρι σήμερα! Θεωρη- τικά μπορώ να έπαναλάβω τα λόγια που έχουν προφέρει οι άνθρωποι έ- δω και πενήντα ή έξήντα υιλιάδες χρόνια. Αυτά μόνο, έννοείται, που είνε στο ίδιο μήκος κύματος ή μάλ- λον στην ίδια άκτινα με τη συσκευή.

Αυτά μόνο, έννοείται, που είνε στο ίδιο μήκος κύματος ή μάλ- λον στην ίδια άκτινα με τη συσκευή. Πρακτικά όμως δεν πιστεύω να μπο- ρώ να ξεπεράσω τα πέντε ως δέκα υιλιάδες χρόνια. Και για να πει- σθής, άς δοκιμάσωμε ν' άκούσωμε το παρελθόν!...

«Η άρα που πέρασε μου έμεινε ά- εξήγητη. Μόλις άνάφερα στον φίλο μου καθηγητή Ρόκετ μια όποιοδη- ποτε έποχή της ιστορίας, άμέσως εκείνος, στροβίζοντας ένα κουμπί, και κανονίζοντας το άπαιτούμενο ήχος κύματος, έκανε να άκούσθουν όμι- λίες ανθρώπων στην άνάλογη γλώσσα.

Το άλλο πρωί, ο Ρόκετ με ώδή- γησε πάλι στο έργαστήριό του, λέ- γοντας:

— Όλα είνε εν τάξει. Χτες τα- είδωσαμε στο παρελθόν. Σήμερα σου προτείνω να ταείδωσωμε στο μέλλον!...

— Θέλεις να πής ότι θα συλλά- βης με το μηχανήμα σου όμιλίες, που δεν έχουν λεχθι άκόμη!...

— Άκριβώς. Κι' έπειδή άγνοείς τους μαθηματικούς και φυσικούς νό- μους, μου είνε άδύνατον να σου δώ- σω να καταλάβεις καθαρά ότι οι ή- χοι του μέλλοντος μπορούν να συλ- ληθθούν απ' το μηχανήμα μου το ή- διο, όπως και οι ήχοι του παρελθόν- τος. Άν ήταν δυνατόν να μεταφε- ρόυμε έξω από το ήλιακό μας σύ-στημα, θα μου ήταν εύκολο να σου το άποδείξω. Τι πηόημα θέλεις να κάνωμε στο μέλλον;

— Έκατό χρόνων! του είπα.

— Έβαλε μπροστά τη συσκευή κι' άκούσαμε ένα βόμβο. Καμιά φωνή όμως δεν άκούσθηκε. Περιμένωμε λίγο, αλλά πάλι τίποτα!...

— Άς δοκιμάσωμε κοντήτερα! πρότεινα. Μετά 10 χρόνια!

Κανόνισε ξανά τους δείκτες και περιμένωμε σιωπηλοί άλλα δέκα λε- πτά. Τίποτα!...

— Περιεργο! είπε.

— Δοκίμασε λιγώτερο. Στα πέν- τε χρόνια... στα τέσσερα!...

— Όά δοκιμάσωμε πρώτα στους έξη μήνες, είπε.

Έκανε ξανά διάφορες μετακινή- σεις και τέλος άκούσθηκαν από το μεγάλωνο διάφωρο όμιλίες, αλλά τόσο υπερδυνάμεις που θάλαγε κα- νείς ότι ζούσε τις παραμονές της έ- κρήσεως κάποιου καινούργιου πολέ- μου.

— Είνε Οκτώβριος του 1952, έ- ξήγησε ο Ρόκετ. Άς πάμε στον Ά- πριλίο του 53!...

Άκούσαμε φωνές και όμιλίες μέ- σα στις όποιες διέκρινε κανείς έν- τona το συναίσθημα του τούμου.

— Έποχή πολέμου!... έξήγησε με κάποιο σκεπτικισμό ο καθηγητής. Δεν μιλάνε παρά για πολεμικές έπι- χειρήσεις και καταστροφές!...

— Άς πάρωμε μετά δύο χρόνια, έπρότεινα πάλι.

Δοκίμασε, αλλά κανένας ήχος δεν άκούσθηκε. Ξανακίνησε τους δείκτες και ύστερα από μικρή, αλλά μάταιη άναμονή, το πρόσωπό του πήρε μια μελαγχολική έκφρασι.

— Δεν μπορώ, να πάω τίποτε πέρα από τον Μάιο του 1953, μου- μούρισε. Ξέρεις τί σημαίνει αυτό;

— Όχι.

— Ότι άπλόυστα το ανθρώπι- νο γένος θα έγη πάψει να ύπάρχει μετά τον Μάιο του 1953!... Δεν ύ- πάρχει καμιά όμιλία μετά την ημε- ρομηνία αυτή. Ποιά άλλη έξήγησι πρέπει να δώση κανείς;

— Και τί θα κάνει τώρα;

— Τίποτε! Δεν ύπάρχει λόγος να τρομάζωμε τον κόσμο!

— Φαντάζεσαι ότι θα τούδαζαν οι άνθρωποι, άν μάθαιναν για κάτι που είνε άναπόφευκτο; Οι άνθρω- ποι, έγω την ιδέα, πως δεν φοβόυν- ται, έγω την ιδέα, φοβόνται τον τρό- πο που έρχεται ο θάνατος!...

— Ίσως νάνε έτσι. Αλλά δεν εί- μαι βέβαιος. Δεν άποφάσισα!...

Ευτυχώς η δυστυχία, δεν του δό- θηκε ο καιρός να το άποφάσισθ. Πρακτικά όμως δεν πιστεύω να μπο- ρώ να ξεπεράσω τα πέντε ως δέκα υιλιάδες χρόνια. Και για να πει- σθής, άς δοκιμάσωμε ν' άκούσωμε το παρελθόν!...

«Η άρα που πέρασε μου έμεινε ά- εξήγητη. Μόλις άνάφερα στον φίλο μου καθηγητή Ρόκετ μια όποιοδη- ποτε έποχή της ιστορίας, άμέσως εκείνος, στροβίζοντας ένα κουμπί, και κανονίζοντας το άπαιτούμενο ήχος κύματος, έκανε να άκούσθουν όμι- λίες ανθρώπων στην άνάλογη γλώσσα.

Το άλλο πρωί, ο Ρόκετ με ώδή- γησε πάλι στο έργαστήριό του, λέ- γοντας:

— Όλα είνε εν τάξει. Χτες τα- είδωσαμε στο παρελθόν. Σήμερα σου προτείνω να ταείδωσωμε στο μέλλον!...

— Θέλεις να πής ότι θα συλλά- βης με το μηχανήμα σου όμιλίες, που δεν έχουν λεχθι άκόμη!...

— Άκριβώς. Κι' έπειδή άγνοείς τους μαθηματικούς και φυσικούς νό- μους, μου είνε άδύνατον να σου δώ- σω να καταλάβεις καθαρά ότι οι ή- χοι του μέλλοντος μπορούν να συλ- ληθθούν απ' το μηχανήμα μου το ή- διο, όπως και οι ήχοι του παρελθόν- τος. Άν ήταν δυνατόν να μεταφε- ρόυμε έξω από το ήλιακό μας σύ-στημα, θα μου ήταν εύκολο να σου το άποδείξω. Τι πηόημα θέλεις να κάνωμε στο μέλλον;

— Έκατό χρόνων! του είπα.

— Έβαλε μπροστά τη συσκευή κι' άκούσαμε ένα βόμβο. Καμιά φωνή όμως δεν άκούσθηκε. Περιμένωμε λίγο, αλλά πάλι τίποτα!...

— Άς δοκιμάσωμε κοντήτερα! πρότεινα. Μετά 10 χρόνια!

Κανόνισε ξανά τους δείκτες και περιμένωμε σιωπηλοί άλλα δέκα λε- πτά. Τίποτα!...

— Περιεργο! είπε.

— Δοκίμασε λιγώτερο. Στα πέν- τε χρόνια... στα τέσσερα!...

— Όά δοκιμάσωμε πρώτα στους έξη μήνες, είπε.

Έκανε ξανά διάφορες μετακινή- σεις και τέλος άκούσθηκαν από το μεγάλωνο διάφωρο όμιλίες, αλλά τόσο υπερδυνάμεις που θάλαγε κα- νείς ότι ζούσε τις παραμονές της έ- κρήσεως κάποιου καινούργιου πολέ- μου.

— Είνε Οκτώβριος του 1952, έ- ξήγησε ο Ρόκετ. Άς πάμε στον Ά- πριλίο του 53!...

Άκούσαμε φωνές και όμιλίες μέ- σα στις όποιες διέκρινε κανείς έν- τona το συναίσθημα του τούμου.

— Έποχή πολέμου!... έξήγησε με κάποιο σκεπτικισμό ο καθηγητής. Δεν μιλάνε παρά για πολεμικές έπι- χειρήσεις και καταστροφές!...

— Άς πάρωμε μετά δύο χρόνια, έπρότεινα πάλι.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΧΩΤΟΥ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Πολλές φορές παρατηρείται στις άκρες του μαλλιού ένα σχίσμα, ή λεγόμενη ψαλλίδα. Η τρίχα σχί- ζεται σε δυο ή τρία μέρη και καμιά φορά σχίζεται σε όλο το μήκος της και μοιάζει σαν φερό.

Αυτή ή άρρώστεια, που όμως στην πραγματικότητα δεν είνε άρρώστεια, γίνεται από καταρχής τρι- περιποίηση που κάνουν οι γυναίκες στα μαλλιά τους.

Το συχνό πλύσιμο με άλκαλικά σαπουνία άφαιρεί από την τρίχα την λιπαρή ουσία, που έχει από τους ση- μειατογόνους αδένες, την ξεραίνει και έτσι εύκολα σπάει και κάνει την ψαλλίδα.

Ξεραίνουν άκόμα τις τρίχες και τις κάνουν να σχίζω- νται εύκολα το άπότομο στεγνώμα, με ζεστό άερα, το βούρτσισμα με σκληρές βούρτσες, οι χτένες με πικνω δόντια, ή περμανάντ, τα διάφορα σαμπουνά, το κατσα- ρωμα των μαλλιών με ζεστό ψαλλίδι κλπ.

Η προφύλαξι απ' αυτή την βλάβη είνε να προσέχ- τε να μη τσακίζετε τα μαλλιά.

Για τη θεραπεία της διάφορης λιπαρές ουσίες είνε ά- παραίτητες. Έπίσης και το καψίμο των μαλλιών ή το καψίμο στην άκρη ώφελού.

Εκτός από την ψαλλίδα μια άλλη άρρώστεια των τριχών που όφειλεται σε υπερβολικές φροντίδες είνε ή τριχορρηξις. Οι τρίχες σπάζουν σ' ένα μέρος, ά- φοι προηγούμενος φουσκώσουν και σχηματίζουν με το σπάσιμο άνοιγματα που στο μικροσκόπιο φαίνονται σαν δυο σκούπες, ή μια βολμένη άναγνάντι από την άλλη.

Τα φουσκώματα αυτά είνε λευκά και πολλά, πρό πάντων κοντά στα άκρα των τριχών.

Εκτός από τις τρίχες του κεφαλιού, ή άρρώστεια φαίνεται και στα γένεια και στο έφηβαιο, όταν γίνε- ται κατάχρησις πλύσματος με άλκαλικά σαπουνία.

Για προφύλαξι και θεραπεία θα κάνετε το ίδιο όπως με την ψαλλίδα.

Υπάρχει μια άλλη άρρώστεια, που ένδιαφέρει την αίσθητική: οι τρίχες, αντί να είνε όμοιόμορφες, σχη- ματίζουν σφιγίματα και παχύνσεις σαν κομπού. Αυτή ή άρρώστεια λέγεται μονιλίασις. Οι τρίχες που είνε σαν κομπού, είνε ήρες, εύρωστες και κοντές. Σπάζουν δε πολύ συχνά στο μέρος που είνε οι περιφίξεις.

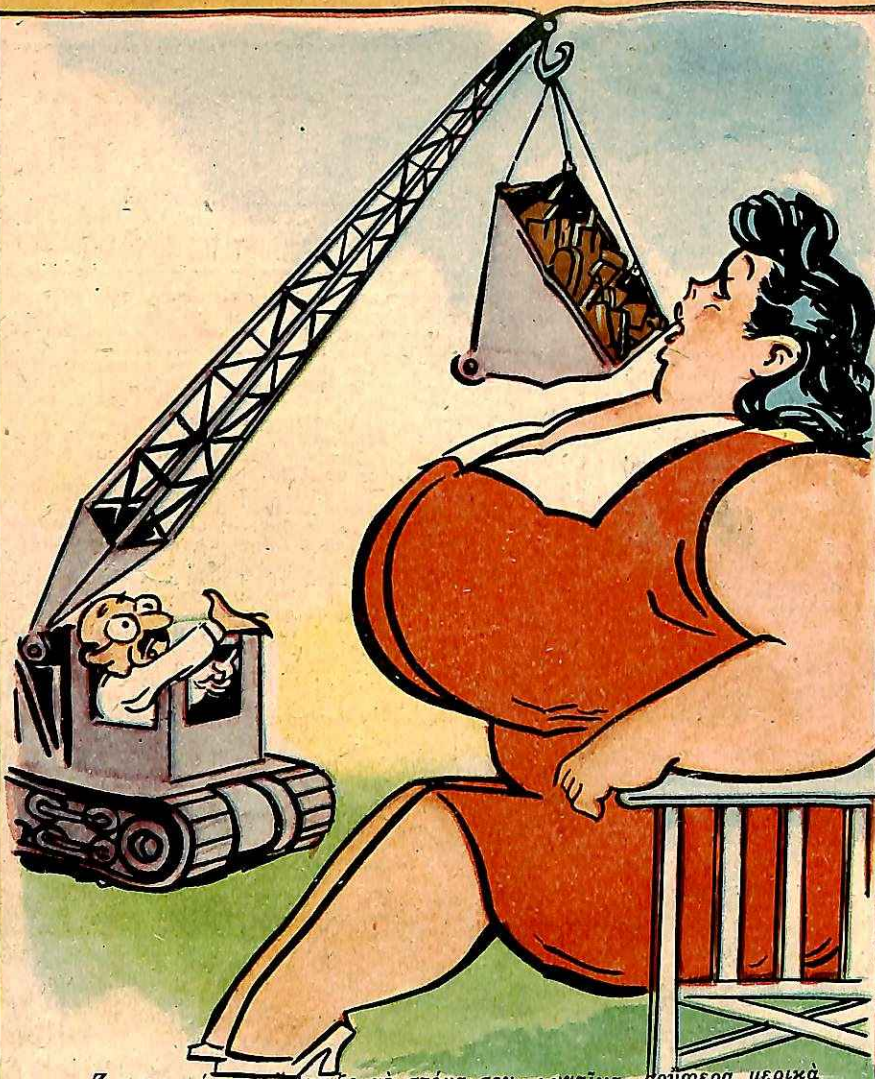
Το κεφάλι των άσθενών που πάσχουν απ' αυτή την άρρώστεια φαίνεται σαν γυμνό, γιατί οι τρίχες σπά- ζουν εύκολα. Εκτός από τις τρίχες του κεφαλιού και οι άλλες παρουσιάζουν αυτή τη δυσμορφία.

Το άσπρισμα συχνά είνε φυσιολογικό και σε μερικά ά- τομα γίνεται κορίτερα και σε άλλα αργότερα. Αυτό εξαρτάται από τη ράτσα, από την οικογένεια και από τον τρόπο της ζωής.

Μερικό άσπρισμα των μαλλιών όφειλεται συχνά σε λευκή, μια άρρώστεια που το δέρμα γίνεται τόπους - τόπους λευκό και το ίδιο συμβαίνει και στο τριχωτό.

Άλλη φορά πάλι, ύστερα από πέσιμο των μαλλιών στη γυροειδή άλωπεία, μπορούν να βγούν αντί για κα- νονικά μαλλιά άσπρα έδω και εκεί, όπου ήταν ή άρρώ- στεια.

Συχνά δε, ύστερα από καιρό, τα άσπρα αυτά μαλλιά που φύτρωναν μετά από μια άρρώστεια, ξεαναπαίρνουν το άρχικό τους χρώμα.

Ζαχαρίας: Άνοιξε το στόμα σου, γυναίκα, σου φερα μερικά παγωτά!...

Μπα!... Γαργαλιέται;...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΘΗΤΕ
ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ
ΤΗΣ ΖΩΡΑΙΑΣ
ΤΩΛΙΝΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑ-
ΠΛΗΞΕΤΕ ΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ

Χωρίς λόγια...

— Μήπως έχετε τίποτα ψιλά;... "Έχω ύπο-
δεικα δεκάρικο σ' αυτόν που μου κρατάει τη σκάλα